

காவல் நீதிக்கான குரல்

Voices for Custodial Justice

<http://godlessengineering.com/uploads/53ba385194c9e.jpg>

http://www.tamilwin.lk/wp-content/uploads/2015/06/hanging_noose_310.jpg

உயிர்ப்புடன் செயல்பட்ட ஒரு அறிவாளர்

— என்.டி. ஜெயபிரகாஷ்

சமூகச் செயல்பாட்டாளரும், மனித நேயரும், அமைதியை வலியுறுத்தியவரும், பத்திரிகையாளரும், சிறப்புக் கட்டுரையாளரும், மதச் சார்பின்மையில் உறுதியாக நின்றவருமான பிரஃபுல் பித்வாய் (1949-2015) நீதியையும் சமத்துவத்தையும் நிலைநாட்ட வேண்டுமென்பதை உணர்ச்சிப்பூர்வமான லட்சியமாகக் கொண்டிருந்தார்.

பிரஃபுல் பித்வாய் மத்திய பிரதேச மாநிலத்தின் தேவாஸ் நகரில் பிறந்தார். மஹாராஷ்டிராவின் விதர்பா பகுதியில் அம்ராவதி நகரைச் சேர்ந்தவர்களான அவரது பெற்றோர், நாக்பூர் நகரில் குடியேறினர். பிரஃபுல் பித்வாய்க்கு இரண்டு தங்கைகள் உண்டு. அவரது தந்தை நாக்பூர் அரசுக் கல்லூரியில் புவியியல் துறைத் தலைவராக, பேராசிரியராக இருந்தவர். பள்ளிப் படிப்பு முடிந்தபின், நாக்பூரின் சயின்ஸ் கல்லூரியில் தனது பி.யு.சி படிப்பை மேற்கொண்டார். அக்கல்லூரியின் மிக அதிக மதிப்பெண்கள் எடுத்த மாணவர்களில் ஒருவரான பிரஃபுல், 1966ல் பம்பாயிலுள்ள இந்திய தொழில்நுட்ப கல்வி நிறுவனத்தில் (ஐஐடி) மின் பொறியியல் பாடப்பிரிவில் ஒரு மாணவராக எளிதாகச் சேர்ந்தார்.

அப்போது, அவரது அறை நண்பராக இருந்தவரான சுஹாஸ் பரஞ்சாபே தெரிவித்துள்ளபடி, ஐஐடி வளாகத்தில் பயின்ற காலகட்டத்தில்தான் (குமார் கேட்கர், சுதீர் பெடேகர், சுஹாஸ் பரஞ்சாபே உள்ளிட்டோர் உறுப்பினர்களாகச் செயல்பட்ட) ஒரு முற்போக்கான குழுவில் நடத்திய விவாதங்கள் காரணமாகத்தான் அவரது சிந்தனைகள் கூர் தீட்டப்பட்டன.

பிரஃபுல்லின் வகுப்பு நண்பரும், பிற்காலத்தில் தானும் ஒரு பத்திரிகையாளராக உருவானவருமான ஜேவட் ஆலம், அந்த முற்போக்காளர் குழுவில் தானும் இணைவதற்கு வழிகாட்டிய பிரஃபுல் பித்வாய்க்கு தாம் பெரிதும் கடன்பட்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார். அப்போது பம்பாய் ஐஐடி நிறுவனத்தின் கணினி அறிவியல் மற்றும் பொறியியல் துறையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த குமார் கேட்கர் (தற்போது 'டெய்னிசு திவ்யா மராத்தி' பத்திரிகையின் ஆசிரியர்) தன்னை தொடக்க காலத்தில் வளர்த்தெடுத்தவர்களில் ஒருவராக பிரஃபுல் கருதினார் என்று நாக்பூரில் பிரஃபுல்லின் நண்பர்களில் ஒருவரான சுரேஷ் கைர்நார் கூறுகிறார்.

பம்பாய் ஐஐடி நிறுவனத்தின் முன்னாள் மாணவர்களின் தாக்கத்தில் இந்த முற்போக்காளர் குழு உருவாக்கப்பட்டது என்பது கவனிக்கத்தக்கது. அமெரிக்கா, ஐரோப்பா நாடுகளுக்கு புலம் பெயர்ந்து சென்ற அந்த முன்னாள் மாணவர்கள் அந்த காலகட்டத்தில், குறிப்பாக 1960ஆம்

ஆண்டுகளில், அந்த நாடுகளில் உருவாகி இருந்த முற்போக்கு இயக்கங்களின் தாக்கங்களுக்கு உள்ளாகி இருந்தனர். அமெரிக்காவின் சமூக உரிமைகள் இயக்கம், ஜனநாயக சமுதாயத்திற்கான மாணவர்கள் (எஸ்டிஎஸ்) அமெரிக்காவிலும், பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகளிலும், ஐரோப்பாவின் வேறு சில பகுதிகளிலும் தொடங்கிய இயக்கங்கள் ஆகியவற்றின் தாக்கம் ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, லத்தீன் அமெரிக்கா ஆகிய பகுதிகளில் உணரப்பட்டது. உலகம் முழுவதும் மாணவர்கள், கல்விச் சீர்திருத்தங்களுக்காக மட்டுமல்லாமல் சமுதாயத்தில் நிலவிய அனைத்து வகையான அநீதிகளுக்கும் ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கும் எதிராகவும் குரல் கொடுத்தனர். காலனி ஆதிக்கம், ஏகாதிபத்தியம் ஆகியவற்றின் அனைத்து வடிவங்களையும் அவர்கள் எதிர்த்தனர்.

மஹாராஷ்டிராவின் துலே மாவட்டத்தில், பழங்குடி அல்லாத சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்களின் ஒடுக்குமுறைகளை எதிர்த்து, பழங்குடி மக்களின் உரிமைகளை வலியுறுத்தி நடைபெற்ற ஷஹாதா இயக்கத்தில் இணைந்தார்

நிறுவெறி, யூத வெறி, வியட்நாமில் அமெரிக்கா கட்டவிழ்த்துவிட்ட போர் வெறி ஆகியவை தொடர்ந்தபோது ஆத்திரமடைந்தனர். அணு ஆயுதங்களை முற்றாக ஒழிக்க வேண்டும், அனைத்து வகையான ஆயுதங்களையும், ஆயுத முறைகளையும் வெகுவாகக் குறைக்க வேண்டும் என்று

வலியுறுத்தினார். அனைத்து நாடுகளுக்கும் அவற்றின் மக்களுக்கும் இடையே நம்பிக்கையை வளர்க்கும் நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவாக நின்றனர். ஒரு பக்கம் வளர்ந்த நாடுகளுக்கும் வளரும் நாடுகளுக்கும் இடையே, இன்னொரு பக்கம் ஏழைகளுக்கும் செல்வந்தர்களுக்கும் இடையே உள்ள பள்ளத்தை நிரப்ப வேண்டும் என்றும் அவர்கள் விரும்பினர்.

அமெரிக்காவிலும், ஐரோப்பாவிலும், உலகின் வேறு பகுதிகளிலும் என்ன நடந்து கொண்டிருந்தது என்பது இந்தியாவின் அச்ச ஊடகங்களிலும், இந்தியாவில் கிடைத்த வெளிநாட்டு பத்திரிகைகளிலும் விரிவாக வெளியிடப்பட்டது. அன்றைய நிலையில் நிகழ்வு பற்றிய தகவல்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்த முக்கியமான ஊடகங்கள் இவைதான்.

தீவிர அரசியல் செயல்பாடு

இந்தியாவில் மிக மோசமான அளவுக்கு ஏற்றத்தாழ்வு நிலை இருந்தது. ஒதுக்கப்பட்ட மக்களின் - குறிப்பாக தலித்துகள், பழங்குடியினரின் - நிலைமை அவலமானதாக இருந்தது. இந்த உண்மை நிலையை அறிந்த ஆணோ பெண்ணோ, தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் நிகழ்வுகளால் ஆழ்ந்த வேதனைகளுக்கு உள்ளாகாமல் இருக்க முடியாது. தான் புதிதாகத் தெரிந்துகொண்ட இந்த உண்மைகளால் வேதனைப்பட்ட பிரஃபுல் பித்வாய் தொடக்கத்தில் தொழிற்சங்கங்களோடும், குடிசைப்பகுதிகளின் தலித் இளைஞர்களோடும் இணைந்து செயல்பட்டார். அந்தக் குடிசைப் பகுதிகள்தான் அன்றைய பம்பாய். 1969ல், ஐந்தாண்டு ஐஐடி பட்டப்படிப்பின் மூன்றாமாண்டு படித்துக்கொண்டிருந்த பிரஃபுல் படிப்பை முறித்துக்கொண்டு முழு நேர தீவிர அரசியல் செயல்பாட்டாளராக மாறவும், மக்களுக்கான லட்சியங்களுக்காக தனது ஆற்றல்களைச் செலவிடவும் முடிவு செய்தார்.

மஹாராஷ்டிராவின் துலே மாவட்டத்தில், பழங்குடி அல்லாத சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்களின் ஒடுக்குமுறைகளை எதிர்த்து, பழங்குடி மக்களின் உரிமைகளை வலியுறுத்தி நடைபெற்ற ஷஹாதா இயக்கத்தில் இணைந்தார். பின்னர், அந்த இயக்கம் பழங்குடியினர் என்ற வட்டத்தையும் சாதி வரம்புகளையும் கடந்து ஒரு விவசாயிகள் இயக்கமாக உருவெடுத்தது. (மஹாராஷ்டிராவின் விவசாயிகள் மற்றும் விவசாயத் தொழிலாளர்களது முன்னணித் தலைவர்களில் ஒருவராக உருவெடுத்த) குமார் ஷிரால்கர் போன்ற சமூகச் செயல்பாட்டாளர்களுடன் இணைந்து, 'ஷிராமிக் சங்காதனா' இயக்கத்தின் ஒரு அங்கமாக மாறினார் பிரஃபுல். படிப்பை முடித்துக்கொள்வது என்ற அவரது பொறுப்பற்ற முடிவால் பெற்றோர் துயரமடைந்தனர் என்று

அவருடைய தங்கை மீரா நினைவுகூர்கிறார். பெற்றோரின் கோபத்தைத் தொடர்ந்து பிரஃபுல் அவர்களுடனான தொடர்புகளை நீண்ட காலத்திற்குத் துண்டித்துக்கொண்டார். ஆயினும், தாயாரின் உடல்நலம் குன்றியதைத் தொடர்ந்து அவர் மீண்டும் குடும்பத்தோடு இணைந்தார். அதன்பிறகு குடும்பத்தினருடன் அவர் இடையறாத தொடர்பு வைத்திருந்தார். குடும்பப் பொறுப்புகளின் சுமைகள் இல்லாத நிலையில் அவரால் தான் விரும்பித் தேர்ந்தெடுத்த பணிகளில் முழுமையாக தனது நேரத்தைச் செலவிட முடிந்தது. அவர் சிறந்த இசை ரசிகராகவும் இருந்தார். குறிப்பாக, பாரம்பரிய ஹிந்துஸ்தானி இசையை அவர் மிகவும் விரும்பினார்.

ஷிராமிக் சங்காதனா அமைப்பில் இரண்டு ஆண்டுகள் செயல்பட்ட அவர், தனது உடல்நலம் குன்றியதைத் தொடர்ந்து பம்பாய்க்குத் திரும்பிச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. 1972 மே மாதம் அவர் சுதீர் பெடேகர், சுஹாஸ் பரஞ்சாபே, ஆனந்த் பட்டே உள்ளிட்டோருடன் இணைந்து, பம்பாய் நகரில் 'மகோவா' (தேடல்) என்ற ஒரு முற்போக்கு அமைப்பை ஏற்படுத்தினார். ஒரு புதிய சமுதாயத்தைக் கட்டுவதே அந்த அமைப்பின் லட்சியம். பல அறிவியலாளர்கள், பொறியியலாளர்கள், மருத்துவர்கள், சமூக அறிவியலாளர்கள் மற்றும் இதர பல தொழில்சார்ந்தோர், பம்பாய் நகரின் டாடா அடிப்படை ஆய்வு நிறுவனம், ஐஐடி, டாடா சமூக அறிவியல் நிறுவனம் போன்ற நிறுவனங்களிலிருந்து வந்தோர், புனே நகரிலும், மஹாராஷ்டிராவின் பிற பகுதிகளிலும் இருந்த நிறுவனங்களைச் சார்ந்தோர் ஆகியோரை 'மகோவா' ஈர்த்தது. 1975ல் அவசர நிலை ஆட்சி அறிவிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அந்தக் குழுவின் செயல்பாடுகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. 12 பேர் மட்டுமே அதில் முழு நேரமாக ஈடுபட்டனர். 1978 வரையில் அது செயல்பட்டு வந்தது.

ஒரு பத்திரிகையாளராக

இதனிடையே, மகோவா அமைப்பிலிருந்து படிப்படியாக ஒதுங்கிய பிரஃபுல், தொழிலாளர் ஜனநாயக சங்கத்தில் கூடுதலாக செயல்படத் தொடங்கினார். *எகனாமிக் & பொலிடிக்கல் வீக்லி* பத்திரிகையில் கட்டுரைகள் எழுதத் தொடங்கினார். ஆக்ஸ்ஃபோர்ட் யூனிவர்சிட்டி பிரஸ் அச்சகத்தில் ஒரு மெய்ப்புத் திருத்துனராக சிறிது காலம் பணியாற்றிய பின்பு, 1978ல் ஒரு பத்திரிகையாளராக *பிஸினஸ் இந்தியா*வில் இணைந்தார். 1981ல் அவர் *தி டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா* பத்திரிகைக்கு மாறினார் (டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா பத்திரிகையில் அவரது நெருங்கிய நண்பர்களில் ஒருவர் அச்சின் வநாய்க்) 1993வரை அந்தப் பத்திரிகையில் அவர் பணியாற்றினார். அதன்பின் அவர் ஒரு சுயேச்சையான பத்திரிகையாளராக செயல்பட

விரும்பினார். அவரது கட்டுரைகள் பல்வேறு இந்திய ஏடுகளிலும், வெளிநாட்டு ஏடுகளிலும் வெளியிடப்பட்டன. *பிரன்ட்லைன்* பத்திரிகையில் அவர் தொடர்ந்து 12 ஆண்டுகள் எழுதிவந்தார். திருவனந்தபுரத்தில் நடந்த நினைவேந்தல் கூட்டத்தில் பேசிய மூத்த பத்திரிகையாளர் பீ.ஆர்.பி. பாஸ்கர் இவ்வாறு கூறினார்:

“இன்றைய பல பத்திரிகையாளர்கள் போல அல்லாமல் எந்த ஒரு கட்டுரையையும் ஆழ்ந்து படித்து, ஆராய்ந்த பின்புதான் எழுதினார். தனது அரசியல் கருத்துகளை வெளிப்படுத்துவதில் அவர் தனக்கென ஒரு இடத்தை உருவாக்கிக்கொண்டார். தகவல் எனப்படும் மூலப்பொருளை செம்மைப்படுத்தியவர் அவர்.”

இதுதான் தொழில்சார் சிறப்பு. தனது எழுத்துகள் மூலம் அவர் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வர முயன்ற சில நிகழ்வுகள் வருமாறு:

போபால் பேரழிவு

1984 டிசம்பர் 2, 3 தேதிகளில் ஏற்பட்ட அந்த போபால் நச்சு வாயு பேரழிவு பற்றி பிரஃபுல் திடேம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா நாளேட்டில் விரிவாக எழுதினார். வாயு வெளியேறியதன் பாதிப்புகள் குறித்தும் அதற்கான காரணங்கள் குறித்தும் மிகுந்த கவனத்துடன் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து அந்தக் கட்டுரைகளை எழுதினார். அது தொடர்பான நீதிமன்ற நிகழ்வுகளையும் அவர் கவனித்து எழுதினார். 1989 பிப்ரவரி 14, 15 தேதிகளில் ஏற்பட்ட போபால் உடன்பாட்டின் நியாயமற்ற ஏற்பாடுகளை அவர் கடுமையாக விமர்சித்தார். போபால் நச்சு வாயுவால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் போராட்டங்களுக்கு அவர் தொடர்ந்து பல்வேறு வழிகளில் தனது ஆதரவை வெளிப்படுத்தினார்.

நர்மதா பாதுகாப்பு இயக்கம்

பொறுப்பற்ற மேம்பாட்டுத் திட்டங்களால் இயற்கைச் சூழலிலும் சமுதாயத்திலும் மோசமான பாதிப்புகள் குறித்து கவலை கொண்டவராக, நர்மதா பாதுகாப்பு இயக்கத்திற்கு அவர் ஆதரவு அளித்தார். “புதிய பசுமை யுத்தம்: மேதாபட்கர் பங்களிப்பு” (2014 டிசம்பர் 7) அவர் பின்வருமாறு எழுதினார்: “நர்மதை நதியின் மீது கட்டப்படும் சர்தார் சரோவர் அணை மற்றும் இதர பெரிய அணைத் திட்டங்களால் லட்சக்கணக்கான மக்கள் வெளியேற்றப்பட இருப்பதை எதிர்த்தும், அவர்களுக்கு நியாயமான மறு குடியமர்வு ஏற்பாடுகளைக் கோரியும் 1985ல் தொடங்கப்பட்டதுதான் நர்மதா பச்சாவோ அந்தோலன். இடையறாத ஆனால் ஒருபோதும் அமைதியான வழிமுறையைக் கைவிடாத இந்தப் போராட்டம் இத்திட்டங்களின் இயற்கை, சமூக, பொருளாதார முரண்பாடுகளையும் மனிதர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய கொடூரமான பாதிப்புகளையும் வெளிச்சத்திற்குக்

கொண்டுவந்தது. அதைத் தொடர்ந்து சர்தார் சரோவர் திட்டத்திலிருந்து உலக வங்கி விலக்கிக்கொண்டது. அந்த வங்கியிலேயே புகார்களைப் பெறுவதற்கென்று ஒரு சுயேச்சையான அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. உலக அளவில் நடந்துவரும் இயற்கைச்சூழல் இயக்கத்திற்கு இது ஒரு முக்கியமான வெற்றி.”

ஒரு பக்கம் வளர்ந்த நாடுகளுக்கும் வளரும் நாடுகளுக்கும் இடையே, இன்னொரு பக்கம் ஏழைகளுக்கும் செல்வந்தர்களுக்கும் இடையே உள்ள பள்ளத்தை நிரப்ப வேண்டும்

கூட்டுச்சேரா இயக்கம்

கூட்டுச்சேரா இயக்கத்தை பிரஃபுல் உணர்வுபூர்வமாக ஆதரித்தார். 2010ல் அவர் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் இது வெளிப்படுகிறது. இந்த இயக்கம் பற்றி ஒரு மத்திய அமைச்சர் கூறிய கருத்தை விமர்சித்து அவர் எழுதிய அந்தக் கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஜனநாயகம், மதச்சார்பின்மை, தற்சார்புடன் கூடிய சமத்துவமான வளர்ச்சி என்ற நேருவின் கண்ணோட்டங்கள் அடிப்படையில் கட்டப்பட்ட இதர தூண்களுடன், கூட்டுச்சேரா இயக்கமும் இன்றைய நிலையில் பொருத்தமுடையதாக இருக்கிறது. 1950களில் இருந்ததைவிட இன்று உலகம் வருமான வேறுபாடு என்பது 90:1 என இருக்கும் நிலையில் ஏராளமான மோதல்களையும் சமத்துவமற்ற நிலைமைகளையும் எதிர்கொண்டுள்ளது. உலகத்திற்கு இந்தியா ஏதேனும் நன்மை செய்யக்கூடுமானால், உலகளாவிய சமத்துவம், நீதி, அமைதி ஆகியவற்றை இந்தியா வளர்க்க வேண்டும், ஏழைகளுக்காகவும், வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டவர்களுக்காகவும் குரல் கொடுக்க வேண்டுமேயன்றி மேற்கு உலகத்தை நகலெடுத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது.” (“இந்தியாவின் கூட்டுச் சேரா கொள்கை”, 2010 ஜனவரி 18, தினியூஸ், பாகிஸ்தான்)

பாலஸ்தீன செய்தி

யூத இனவெறிக் கொள்கையை (ஜியோனிசம்) பிரஃபுல் கடுமையாக எதிர்த்தார். ஜியோனிச ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து தங்களது மண்ணை விடுவிப்பதற்காகவும், தங்களது சொந்த சுதந்திர பாலஸ்தீன அரசை நிறுவுவதற்காகவும் கடந்த 70 ஆண்டுகளாக போராடிக்கொண்டிருக்கிற பாலஸ்தீன மக்களின் போராட்டங்களைத் தயக்கமின்றி ஆதரித்தார். இதற்காக அவர் தனது எண்ணற்ற

கட்டுரைகள் மூலம் செய்துள்ள பங்களிப்பு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். அதனால்தான் புதுதில்லியிலுள்ள பாலஸ்தீன தூதரகம் அவரது மறைவுக்கு இரங்கல் செய்தி வெளியிட்டது. அதில் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது: “பாலஸ்தீன அரசின் தூதரகத்தின் சார்பாகவும், மக்கள் சார்பாகவும் ஆழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். பாலஸ்தீன லட்சியத்திற்கு பிரஃபுல் அவர்கள் அளித்த ஆதரவு என்றென்றும் எங்கள் இதயத்தில் பதிந்திருக்கும். திரு. பித்வாய் மறைவின் மூலம் ஒரு நேர்மையான மனிதரை, சமரசமற்ற பத்திரிகையாளரை, மனசாட்சியுடன் மக்களிடையே செயல்பட்ட ஒரு அறிவாளியை இழந்திருக்கிறோம்.”

பல்வேறு களங்கள் குறித்தும் பித்வாய் எழுதினார். பாபர் மசூதி வேண்டுமென்றே தகர்க்கப்பட்டபோது பெரும் அதிர்ச்சியிலும் சோகத்திலும் மூழ்கினார். மதவெறிக் கலவரங்களைக் கடுமையான சொற்களால் கண்டித்த அவர், குற்றவாளிகள் சட்டத்தின்முன் நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். கல்வியில் மதவாதத்தைப் புகுத்தும் முயற்சிகளை அவர் வன்மையாக எதிர்த்தார். சமரசமற்ற மதச்சார்பின்மைவாதியான அவர், மத அடிப்படையிலான எந்த ஒரு பாகுபாட்டையும் எதிர்த்து நின்றார்.

அணு ஆயுத ஒழிப்பு

அணு ஆயுத ஒழிப்பு என்ற முழக்கத்தை பிரஃபுல் ஆதரித்தார். சொல்லப்போனால், நம்மில் பலரும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒருதலைப்பட்சமான அணு ஆயுத ஒழிப்பு என்ற கருத்தை அவர் ஆதரித்தார். அதேபோல், நம்மில் பலரும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாத அணு ஆயுத பரவல் தடை உடன்பாடு (NPT), அணு ஆயுதங்களற்ற மண்டல உடன்பாடு (NWFZ) ஆகியவற்றை அவர் ஆதரித்தார். இத்தகைய வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும் இந்தப் பிரச்சனைகளில் நம்மை ஒன்றுபடுத்துவது எது என்றால், எந்த வகையிலும் அணு ஆயுதங்களை வைத்து அச்சுறுத்துவதற்கு அல்லது பயன்படுத்துவதற்கு நாம் ஒன்றுபட்ட முறையில் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கிறோம் என்பதுதான். அதிலிருந்தே உலக அளவில் அணு ஆயுதங்கள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை முன்வைக்கிறோம்.

1998ல் இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் அணுகுண்டு சோதனை நடத்தியதைத் தொடர்ந்து 2000ஆவது ஆண்டில் அணு ஆயுத ஒழிப்புக்கும் சமாதானத்துக்குமான கூட்டமைப்பை (CNDP) ஏற்படுத்துவதற்கு முன்முயற்சி எடுத்தவர்களில் அவரும் ஒருவர் (அட்மிரல் ராம்தாஸ், லலிதா ராம்தாஸ், N.ராம், அச்சின் வநாய்க், பிரபீர் புர்கயஸ்தா, D.ரகுநந்தன், T.ஜெயராமன், விவேக் மோன்ட்டெய்ரோ உள்ளிட்டோர்

அந்த முன்முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள்). அதேபோல், பாதுகாப்பு நெறிகளை மீறி மேற்கொள்ளப்படும் அணு மின்சார திட்டங்கள் விரிவுபடுத்தப்படுவதை நாம் அனைவரும் எதிர்க்கிறோம் என்ற நிலையில், அவர் எந்த வகையிலும் அணு மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யப்படுவதை எதிர்த்தார். பருவநிலை மாறுதல்கள் குறித்த கவலையும் பெருமளவு அவருக்கு இருந்தது. இதில் பாரபட்சமான உடன்பாடுகளில் கையெழுத்திடுமாறு, வளரும் நாடுகளை கட்டாயப்படுத்துவதற்கு மேற்கத்திய அரசுகள் கையாளும் உத்திகளையும் அவர் கடுமையாக விமர்சித்தார்.

ஒரு மனித நேயராக பிரபுல் தனது தாய்நாட்டு மக்களின் பிரச்சனைகள் குறித்த அக்கறையோடு இருந்தார். ஒரு சமாதானப் பிரியரான அவர் அடிப்படையில் ஒரு சர்வதேசவாதியாகத் திகழ்ந்தார். அவரது திடீர் மறைவின் மூலம் உலகின் ஜனநாயக இயக்கங்களும் மதச்சார்பற்ற இயக்கங்களும் முற்போக்கு இயக்கங்களும் – குறிப்பாக இந்தியாவிலும் பாகிஸ்தானிலும் உள்ள இயக்கங்கள் – தங்களுக்காக உறுதியோடு குரல் கொடுத்த ஒருவரை இழந்துவிட்டன.

பாகிஸ்தானில் உள்ள அவரது நண்பர்கள் பர்வேஷ் ஹுசைன், ஏ.எச்.நய்யார், கரமத் அலி, பீனா சர்வார் உள்ளிட்ட பலரும் அவரது மறைவால் ஆழ்ந்த துயரத்தில் மூழ்கியுள்ளனர். ஆம்ஸ்டர்டாம் நகரில் உள்ள பன்னாட்டு கல்வி நிறுவனத்தில் அவர் ஒரு சிறப்பு ஆசிரியராக பணியாற்றி வந்தார். அந்த நிறுவனத்தில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சியில் பங்கேற்பதற்காக அந்த நகரத்திற்குச் சென்றிருந்தபோதுதான் அவர் வேதனை தரும் சூழலில் மரணமடைந்தார்.

பல்வேறு பிரச்சனைகள் குறித்தும் ஆராய்ந்த அவரது எழுத்துகளிலிருந்து இளம் தலைமுறையினர் கற்றுக்கொள்வதற்கு நிறைய இருக்கிறது. அவர் கூறிய, அவர் எழுதிய அத்தனை கருத்துகளையும் அப்படி அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. ஆனால், அவற்றில் அவர் வெளிப்படுத்திய உணர்வு, நோக்கம், உறுதிப்பாடு ஆகியவை நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியவை. அவர் எந்த லட்சியங்களோடும் அக்கறைகளோடும் நெருக்கமாக இருந்தாரோ அவற்றை தொடர்ந்து உயர்த்திப் பிடிப்பதுதான் நாம் அவருக்கு செலுத்தக்கூடிய தகுதி வாய்ந்த அஞ்சலியாக இருக்க முடியும்.

(கட்டுரையாளர்: அணு ஆயுத ஒழிப்பு மற்றும் சமாதானத்திற்கான கூட்டமைப்பின் தேசிய ஒருங்கிணைப்புக் குழு உறுப்பினர்)
ஆதாரம்: ஃப்ரன்ட்லைன், ஜூலை 24, 2015

தேசிய நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணையம்: அரசமைப்பு சாசனப்படி சரியானதுதானா?

– சி. ராஜ்குமார், காக்கேஷ் கௌதம்

(* சில முக்கியப் பகுதிகள்)

நீதிபதிகளை நியமிப்பதற்கான தேசிய நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணையம் என்ற ஏற்பாடு நான்கு காரணங்களால் அரசமைப்பு சாசனத்துக்குப் புறம்பானதாகிறது. நீதித்துறையின் உயர்பொறுப்புகளுக்கு உரியவர்கள் நியமிக்கப்படுவது அரசாங்கத்தின் ஆட்சி நிர்வாகப் பிரிவால் கட்டுப்படுத்தப்படும் என்பதால் அது தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறது. “மாண்புமிக் நபர்” யார் என்பதை தீர்மானிப்பதற்கான வழிமுறைகள் வகுக்கப்படவில்லை என்பதால் தன்னிச்சையப்போக்கு என்கிற தீங்கான வழியில் இது செல்லக்கூடும். ஆணையத்தின் எந்த இரண்டு உறுப்பினர்களும் தங்களது ரத்து அதிகாரத்தை பயன்படுத்தலாம் என்ற விதி தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதற்கான வாய்ப்புள்ளது. இறுதியாக, சட்டத்தை செயல்படுத்தும் அரசு நிர்வாகமும், சட்டமியற்றும் மன்றமும் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள் அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு உட்பட்டவைதானா என்று பரிசீலிக்குமிடத்தில் உயர்நீதிமன்றங்களும் உச்சநீதிமன்றமும் இருக்கின்றன என்பதால், நீதித்துறையின் சுதந்திரம் பராமரிக்கப்படுமா என்ற கவலைகளும் எழுந்துள்ளன.

அரசமைப்பு சாசன (99ஆவது திருத்தம்) சட்டம்-2014, தேசிய நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணையம் (NJAC) சட்டம்-2014 ஆகிய இரண்டும் அரசமைப்பு சாசனப்படி செல்லத்தக்கவைதானா என்ற கேள்வி எழுந்துள்ளது இந்திய உச்சநீதிமன்றத்திற்கு நன்றாகவே தெரியும். இந்த புதிய சட்டங்களின்படி இந்திய தலைமை நீதிபதியின் தலைமையில், உச்சநீதிமன்றத்தின் வேறு இரண்டு நீதிபதிகள் பங்கேற்கிற, மத்திய சட்டத்துறை அமைச்சரும், “மாண்புமிக்” இரண்டு பேர்களும் மேற்படி ஆணையத்தில் இடம் பெறுவார்கள். அந்த “மாண்புமிக்” இரண்டு பேர்களை பிரதமரும், இந்திய தலைமை நீதிபதியும் நாடாளுமன்ற மக்களவை எதிர்கட்சித் தலைவரும் கொண்ட ஒரு குழு நியமிக்கும். நீதிபதிகள் நியமனத்தைப் பொறுத்தவரையில் மிகுந்த வெளிப்படைத்தன்மையை ஏற்படுத்துவதில் இந்த ஆணையம் ஒரு விரும்பத்தக்க நடவடிக்கையாக இருக்கலாம். ஆனால், இந்த இரண்டு சட்டங்களிலும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ள சட்ட ஏற்பாடுகளும் அரசமைப்பு சாசன ஏற்பாடுகளும், அடிப்படையான அரசமைப்பு சாசன விதிகளை மீறுவதாக உள்ளன.

தேசிய நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களாக இரண்டு “மாண்புமிக்” நபர்கள் நியமிக்கப்படுவதற்கான நடைமுறைகளில், “மாண்பு” என்பதை முடிவு செய்வதற்கான வரையறைகளோ வழிகாட்டல்களோ எதுவும் இல்லை. “மாண்புமிக்” நபர்கள் யாரென முடிவு செய்யும் பொறுப்பு முற்றிலுமாக பிரதமரும், எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் (அல்லது மக்களவையில் பெரிய எதிர்க்கட்சியின் தலைவரும்), தலைமை நீதிபதியும் கொண்ட குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது.

மாண்புத் தகுதியை வரையறுப்பதற்கான வழிமுறை எதுவும் இல்லாதபோது, அது தன்னிச்சையான செயல்களிலிருந்து பாதுகாப்பு பெறுகிற அடிப்படை உரிமையை மீறுகிறது. மேலும், ஏற்கெனவே உள்ள, நீதிபதிகள் நியமனத்திற்கான குழு அமைப்பு (கொலீஜியம் சிஸ்டம்) பற்றிய விமர்சனங்களில் ஒன்று, அதில் தனிப்பட்ட நீதிபதிகளை தேர்ந்தெடுப்பதற்கான வரையறை எதுவும் இல்லாமலே நியமனத்திற்கான ஒரு தன்னிச்சையான நடைமுறையை ஊக்குவிக்கிறது என்பதுதான். நீதிபதிகளை நியமிப்பதில் ஒரு சிறந்த தொலைநோக்குடன் கூடிய நடைமுறைக்கு வழிகாட்டுவதற்கான ஒரு சட்டப்பூர்வ ஏற்பாட்டைச் செய்வதுதான் நோக்கம் என்றால் நியமனங்களுக்கான குழுவின உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவது உள்பட அந்த நடைமுறைகள் அனைத்தும் வெளிப்படைத் தன்மையும் தீர்மானகரமான வரையறுப்பும் கொண்டவையாக இருக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால் ஒரு கெடு வாய்ப்பாக, இந்தப் பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரையில், “மாண்புமிக் நபர்கள்” என்ற சொற்கள், குழுவிற்கு யாரை வேண்டுமானாலும் நியமிக்கலாம் என்ற நெகிழ்வுத்தன்மையை ஏற்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல், மூன்று பேர் கொண்ட குழுவில் அரசாங்கத்திற்கு நிர்வாகத்திற்கு பெரும்பான்மை பலத்தைத் தருவதாகவும் இருக்கிறது.

அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறது என்பது, அரசமைப்பு சாசனப்படியான அமைப்புகளுக்கு அதிகாரத்தை வழங்குவதா வேண்டாமா என்று தீர்மானிப்பதற்கான வரையறையாக இருந்து விடக்கூடாது என்று பொதுவாக

ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. கடந்த ஆண்டு கூட உச்சநீதிமன்றத்தின் ஐந்து நீதிபதிகள் கொண்ட ஒரு அமர்வு குழு, அரசமைப்பு சாசனப்படியான அமைப்புகள் தங்களது அதிகாரங்களை ஒரு குறிப்பிட்ட பொறுப்புணர்வோடு செயல்படுத்த வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுவதாக, ஏகமனதாக ஒரு தீர்ப்பை அளித்தது. சட்டப்படி தங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களின் அடிப்படையில் அந்த அதிகாரங்களுக்கு உரியவர்கள் சட்டத்திற்கு உட்பட்டு முடிவுகள் எடுக்கவும், செயல்படவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளனர். ஆனால், இந்த பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரையில் அந்த அதிகாரங்கள் வெளிப்படாத தன்மையுடனும், பொறுப்புடனும் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதை அரசமைப்பு சாசன ஏற்பாடுகளும் சட்ட விதிகளும் அங்கீகரித்தாக வேண்டும். மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பதவிகளுக்கு உரியவர்களை நியமிக்கிற நடைமுறைகள் வெளிப்படாத தன்மையுடன் இருப்பதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்று ஏற்கெனவே மற்றொரு வழக்கில் உச்சநீதிமன்றத்தின் மூன்று நீதிபதிகள் கொண்ட அமர்வு குழு தீர்ப்பளித்திருப்பது நினைவுகூரத்தக்கது.

ஒருவர் மாண்புத்தகுதி உள்ளவர்தானா இல்லையா என்பதை எவ்வாறு மதிப்பிடுவது என்பதற்கு ஒரு சட்ட வழிகாட்டலும், வரையறையும் இருப்பது அவசியம். இதில், தன்னிச்சையான போக்கு என்பது, முடிவுகள் எடுப்பதில் ஜனநாயக வழிமுறையில் மதிப்பிழக்கச் செய்வதாகிவிடும்.

ஒருவரது தகுதியைத் தீர்மானிப்பதற்கான வழிமுறைகள், அவரது அனுபவங்களையும் பங்களிப்புகளையும் மதிப்பிடுவதற்கான வரையறைகள் இல்லை என்பது, முடிவுகள் எடுப்பதில் தன்னிச்சையான போக்கு தலைதூக்குவது தடுக்கப்படும் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதாக இல்லை. தேர்வுக் குழுவின் உறுப்பினர்கள் “மாண்புத் தகுதியை” தீர்மானிப்பது தொடர்பாக, தகுதிகளை மதிப்பிடுவதில் தங்களது மிகச் சிறந்த திறமையை பயன்படுத்துவார்கள் என்றே வைத்துக்கொண்டாலும் கூட, அதனைத் மதிப்பிடுவதற்கான வரையறைகள் குறித்த சட்டப்பூர்வ வழிகாட்டல்கள் ஓரளவுக்கேனும் இருப்பது அவசியமாகும்.

தலைமை நீதிபதியின் நடுநிலை

“மாண்பிற்குரிய” நபர்களை தேர்ந்தெடுக்கும் மூவர்குழுவில் ஒரு உறுப்பினராக தலைமை நீதிபதி பங்கு வகிப்பார் என்பது கவனமாகப் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும். இந்திய அரசமைப்பு சாசன ஏற்பாட்டின்படி நீதித்துறையானது, வழக்குகளைத் தீர்த்து வைக்கிற பணியில் மட்டுமல்லாமல், அரசாங்கத்தால் செயல்படுத்தப்படுகிற, அதேபோல் நாடாளுமன்றம் – சட்ட

மன்றங்களில் நிறைவேற்றப்படுகிற சட்டங்களின் செல்லுபடித்தன்மை குறித்து பரிசீலிக்கிற பணியிலும் நேரடியாக ஈடுபடுகிறது.

நீதிமன்றங்களுக்கு வருகிற வழக்குகள் பெரும்பாலானவற்றில் மனுதாரராக இருப்பதே அரசாங்கம்தான். இந்தியாவில் இது எந்த அளவிற்கு இருக்கிறது என்பது குறித்த வல்லுநர்களின் ஆய்வு எதுவும் நடத்தப்படவில்லை என்றாலும் கூட, 2010 ஆம் ஆண்டில் முன்வைக்கப்பட்ட தேசிய வழக்குத் தொகுப்புக் கொள்கையில் (NLP), நாட்டின் பல்வேறு நீதிமன்றங்களில் குவிந்திருக்கும் 3 கோடி வழக்குகளில் 70 சதவீதத்திற்கு மேற்பட்டவற்றில், மனுதாரராக இருப்பது அரசாங்கம்தான் என்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. பொதுத்துறை நிறுவனங்களும் இதர அரசாங்க அமைப்புகளும் எப்படி பொறுப்பற்ற முறையில் உயர்நீதிமன்றங்களில் மேல்முறையீடு செய்கின்றன, அதனால் வழக்குகள் குவிகின்றன என்பதை இந்திய சட்ட ஆணையமும் (1988) சுட்டிக்காட்டி விமர்சித்துள்ளது. இத்தகைய நிலைமையில் அரசாங்க நிர்வாக அமைப்பிலிருந்தும், நாடாளுமன்ற – சட்டமன்ற அமைப்பிலிருந்தும் நீதிமன்றம் தனது சுயேச்சைத் தன்மையை பாதுகாப்பது மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. பிரதமரும் எதிர்கட்சித் தலைவரும் உள்ள ஒரு குழுவில் தலைமை நீதிபதியும் உறுப்பினராக இருப்பார் என்பது, அவரது பதவி சார்ந்த பொறுப்பின் தகுதியை கீழிறக்கி விடும்.

நீதிபதிகள் பாரபட்சமற்ற முறையில், சட்டம் குறித்த தங்களது அறிவையும் புரிதலையும் மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு செயல்பட வேண்டும் என்று கூறவேண்டியதில்லை. பிரதமரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் உள்ள குழுவில் எந்த தகுதியின் அடிப்படையில் தலைமை நீதிபதியும் இருப்பார் என்ற கேள்வியை நாம் எழுப்ப வேண்டியுள்ளது. தலைமை நீதிபதி என்ற பதவி வழி அடிப்படையில்தான் அவர் தேர்வுக்குழுவின் உறுப்பினராக இருப்பார் என்றால், “மாண்புக்குரிய” நபர்களின் தகுதி அல்லது தகுதியின்மை குறித்த பேச்சுவார்த்தையில் அவரும் ஈடுபடுகிறார் என்றாகிறது. சுயேச்சையான அதிகாரங்களைச் செயல்படுத்துவதில் இது நிச்சயமாக ஒரு பிரச்சனையாக மாறும்.

அரசமைப்பு சாசன அடிப்படையிலான ஆட்சி நிர்வாகம் என்பதைப் பொறுத்தவரையில் பொதுவாக, நாடாளுமன்றம் – சட்டமன்றம் ஒரு சட்டத்தை இயற்றுகிறது, அந்தச் சட்டத்தை அரசு நிர்வாகம் செயல்படுத்துகிறது, நீதிமன்றம் அதனை கண்காணித்து தீர்ப்பு வழங்குகிறது. கோட்பாட்டுப்பூர்வமாகப் பார்த்தால், அரசு என்பதன் வெவ்வேறு பிரிவுகள் தத்தமது அதிகாரங்களை

சுயேச்சையாக, தங்களது வரம்புகளுக்கு உட்பட்டு செயல்படுத்துகின்றன என்ற கொள்கையை உறுதியாகப் பின்பற்றுமானால் அது ஒரு ஆரோக்கியமான ஆட்சி நிர்வாக முறையாக இருக்கும். ஆனால், நடைமுறையில், இதில் பல்வேறு பிரச்சனைகளும் சவால்களும் எழுந்துள்ளன. இந்தப் பின்னணியில்தான் அரசின் சட்டமியற்றும் மன்றம், ஆட்சி நிர்வாகம், நீதித்துறை ஆகிய மூன்று பிரிவுகளும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்கு ஒன்றிணைந்து ஒன்று நம்பிக்கை கொண்டும், அந்தந்த பிரிவின் அதிகார வரம்புகளுக்கு உட்பட்ட விஷயங்களில் ஒன்றையொன்று மதித்தும் செயல்பட வேண்டியிருக்கிறது. அதேநேரத்தில் இவ்வாறு ஒன்றையொன்று நம்பி, ஒன்றையொன்று மதித்து செயல்படுவது என்பது அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளை மதிப்பிட்டு தீர்ப்பளிக்கிற நீதித்துறையின் பொறுப்பை நிராகரிப்பதாக மாறிவிடக்கூடாது.

சட்டத்தின் ஆட்சி என்பதில் மக்கள் அனைவரும், நிறுவன அமைப்புகளும் சட்டத்தை மதித்து, அதன்படி செயல்பட வேண்டும் என்ற அடிப்படை அமைந்திருக்கிறது. சட்டமியற்றும் மன்றம், அதனைச் செயல்படுத்தும் நிர்வாகம் கூட்டு அதிகாரப் பொறுப்போடு, சாதாரண குடிமக்களைப் போலவே சட்டத்தை மதித்துச் செயல்பட வேண்டும் என்ற கொள்கைக்கு உட்பட்டவைதான். அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு உட்பட்டுச் செயல்படுதல் என்ற இந்த அம்சம்தான் நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தின் மூலம் சவாலுக்கு உள்ளாகியுள்ளது. இந்த ஆணையம் தற்போதைய வடிவில், அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு உட்பட்டு செயல்படுகிற மாண்புகளை பாதுகாக்க இயலாது. ஏனெனில், நீதித்துறை என்ற ஒட்டுமொத்த பிரிவையே இது சங்கடமான நிலையில், சுயேச்சையாக செயல்பட முடியாத நிலையில் வைக்கிறது.

நீதித்துறை தனது அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துகிறபோது அரசமைப்பு சாசன வரம்புகளை அது கையாளுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட சட்டம் அல்லது சட்ட திருத்தம் அரசமைப்பு சாசனத்தின் எந்த ஒரு விதியையாவது மீறுகிறதா என்பதை தீர்மானிக்கிற அதிகாரம் நீதித்துறைக்கு இருக்கிறது. ஆனால், நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்திற்கான “மாண்புக்குரிய” இரு உறுப்பினர்களை தேர்ந்தெடுக்கிற குழுவில் தலைமை நீதிபதியும் ஒருவராக அமர்வாரானால், முடிவெடுக்கும் நடைமுறையில் நிச்சயமாக ஒரு பதற்றமும், சங்கடமான உணர்வும் ஏற்படும்.

ரத்து அதிகாரம்

ஆணையத்தின் கடுமையான பிரச்சனைகளில் ஒன்று அதன் இரண்டு உறுப்பினர்களுக்கு ரத்து அதிகாரம் (வீட்டோ அதிகாரம்) உண்டு என்பதாகும். எந்த இரண்டு உறுப்பினர்களுக்கும் இத்தகைய அதிகாரம்

வழங்கப்படுவது, ஆணையத்திற்கு உள்ளேயே, முடிவெடுக்கும் நடைமுறையில் ஒரு தன்னிச்சையான அணுகுமுறைக்கு இட்டுச் சென்று விடும். இந்த ரத்து அதிகாரம் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படும் என்பது குறித்த வரையறை எதுவும் சட்டத்தில் சொல்லப்படவில்லை. ஆணையத்தின் இரண்டு உறுப்பினர்கள் தங்களது ரத்து அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, எந்த நீதிபதியும் நியமிக்கப்படாமல் தடுப்பார்களானால் அதனால் ஒரு கட்டத்தில் அரசமைப்பு சாசனம் சார்ந்த நெருக்கடி ஏற்படும். இதுவே, இந்தச் சட்டம் அரசமைப்பு சாசனத்திற்குப் பொருந்தாதது என்று அறிவிப்பதற்குப் போதுமானதாகும்.

அடிப்படைக் கட்டமைப்பு

கடந்த ஆண்டுகளில் உச்சநீதிமன்றம் அளித்துள்ள ஒவ்வொரு முக்கியத் தீர்ப்பிலும், அரசமைப்பு சாசனத்தின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பு பற்றிய கோட்பாட்டை வலியுறுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. அந்த அடிப்படைக் கட்டமைப்பில் ஒரு அங்கமாக நீதித்துறையின் சுயேச்சையான செயல்பாடும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் நீதிபதிகளை நியமிக்கிற நடைமுறையை அரசியல்வாதிகள் கடத்திச் செல்வதற்கு அனுமதிக்கக்கூடிய எந்த ஒரு ஏற்பாடும் நீதித்துறையின் சுயேச்சைத்தன்மையை சீர்குலைத்துவிடும். அரசமைப்பு சாசனத்தை உருவாக்கிய சபையின் முன்னணி உறுப்பினர்கள் அனைவரும் இதனை ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர்.

ஏற்கத்தக்க தர நிர்ணயங்கள்

அரசமைப்பு சாசன (99ஆவது திருத்தம்) சட்டம் -2014, தேசிய நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணைய சட்டம் - 2014 ஆகிய இரண்டும் அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு உட்பட்டவைதானா என்பதை உச்சநீதிமன்றம் தீர்மானிக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இந்த இரண்டு சட்டங்களுமே உயர்நீதிமன்றங்களுக்கும் உச்சநீதிமன்றத்துக்குமான நீதிபதிகளை நியமிப்பதில் பெரும் வெளிப்படைத்தன்மையை வளர்த்திடும் நோக்கத்திற்காக நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளன. தற்போதுள்ள கொலீஜியம் முறைக்கு மாற்றாக வரக்கூடிய எந்த ஒரு ஏற்பாடும் குறைந்தது நான்கு தேவைகளை நிறைவேற்றக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். அந்த நான்கு தேவைகள் வருமாறு:

1. அரசமைப்பு சாசன பொருத்தமுடைமை

அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு உட்பட்டதாக இருக்கிறதா என்ற பரிசீலனை இரண்டு சட்டங்களுக்கும் முக்கியமானதாகும். அரசமைப்பு சாசனத்தின் “அடிப்படைக் கட்டமைப்பு” பாதிக்கப்படாத வகையில் எந்த ஒரு சட்டத்திருத்தத்தையும் கொண்டுவருவதற்கு நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம்

உண்டு என்று உச்சநீதிமன்றம் ஏற்கெனவே வழங்கியுள்ள தீர்ப்புகளின் வெளிச்சத்தில் இந்தப் பரிசீலனை நடைபெற வேண்டும். “அடிப்படைக் கட்டமைப்பு” என்ற இரண்டு வார்த்தைகளின் விளக்கங்களுக்குள் உச்சநீதிமன்றம் செல்லவில்லை என்றாலும் அரசின் வெவ்வேறு பிரிவுகள் தங்களது அதிகாரங்களைச் செயல்படுத்துவதில் அடிப்படையான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய எந்த ஒரு நடவடிக்கையும் நீதிமன்றத்தின் தலையீட்டை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும் என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

‘முதல் நீதிபதிகள், இரண்டாவது நீதிபதிகள் மற்றும் மூன்றாவது நீதிபதிகள்’ வழக்குகளில், நீதிபதிகள் நியமனம் தொடர்பான நடைமுறைகளை உச்சநீதிமன்றம் வகுத்துரைத்ததற்குப் பிறகு, நீதிபதிகள் நியமனம் தொடர்பான சட்டமும் நடைமுறையும் உறுதியான முறையில் நிறுவப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, நீதிபதிகளை நியமிப்பதற்கான ஆணையம் என்ற அமைப்பு தொடர்பாக, அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்ட உரை -14 மீதான கேள்விகள் எழும். இந்த முறையில் நீதிபதிகளை நியமிப்பது ஆரோக்கியமற்ற தன்னிச்சையான போக்குக்கு வழிவகுக்கும், “மாண்புமிக் நபர்கள்” என்பதற்கான விளக்கம், ஆணையத்தின் இரண்டு உறுப்பினர்களுக்கான ரத்து அதிகாரம் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படும் என்பதற்கான வாய்ப்பு, மிக முக்கியமாக அரசியல் தலையீடுகளின்றி நீதித்துறை சுயேச்சையாக செயல்படுவதை ஆணைய முறை சீர்குலைக்கக் கூடும் என்ற அடிப்படைகளில் அந்தக் கேள்விகள் எழும்.

2. நீதித்துறையின் சுதந்திரம்

அரசமைப்பு சாசன கட்டமைப்பின் அடிப்படை அம்சங்களில் ஒன்று நீதித்துறையின் சுதந்திரம். நீதிபதிகளை நியமிப்பது தொடர்பான தற்போதைய ஏற்பாட்டில் மாற்றம் செய்வதற்கான எந்தவொரு முயற்சியும் எப்படி நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தை பாதிக்கக்கூடும் என்பது கவனமாக பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும். நீதிபதி நியமன ஆணையத்தின் கட்டமைப்பு நீதித்துறை சுதந்திரத்தை சீல்குலைப்பதாகவே இருக்கிறது. இரண்டு “மாண்புமிக் நபர்கள்” தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கான மூவர் குழுவில் தலைமை நீதிபதியும் ஒரு உறுப்பினராக இருப்பார் என அவரை ஒரு இக்கட்டான நிலையில் வைக்கிறது. இத்தகைய வாய்ப்புகளை ஆட்சியாளர்கள் தங்களது சொந்த நலன்களைப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய வகையில் பயன்படுத்துவார்கள் என்பதை கடந்த கால அனுபவங்கள் காட்டுகின்றன. பொதுவாக வேறு பல நியமனங்களில் ஆளுங்கட்சி அல்லது எதிர்க்கட்சியின் மாறுபட்ட நோக்கங்கள் அடிப்படையில் பேச்சுவார்த்தை நடப்பதும், அந்த மாறுபட்ட நலன்கள் பாதுகாக்கப்படுவதும் தேவையற்றதாகி விடுவதில்லை. பல நேரங்களில், பன்முகத்தன்மையை பிரதிபலிப்பதற்கு ஏற்றதாகவும் இது

அமைகிறது. ஆனால், நீதிபதி நியமனங்கள் என்று வருகிறபோது, குறிப்பாக தலைமை நீதிபதி அதில் பங்கேற்கிறார் என்று வருகிறபோது, இது இதர நியமன ஏற்பாடுகளில் இருந்து மாறுபட்டதாக இருக்கிறது. இதில் கொடுத்து வாய்க்குவது போன்ற பேச்சுவார்த்தை ஏற்பாடுகள் ஏற்படையதல்ல.

3. தன்னிச்சைப் போக்கு தவிர்ப்பு

நீதிபதிகளை நியமிக்கும் நடைமுறைகளில் தன்னிச்சைப்போக்கு கூடாது. அதற்கான ஒரு வழி, சட்டத்தில் பயன்படுத்தப்படும் வார்த்தைகள் குறித்த பெரும் தெளிவு நமக்கு இருக்கவேண்டும். “மாண்புமிக் நபர்கள்” என்பது போன்ற சொற்களைப் பயன்படுத்துவது சட்டத்தின் அதிகாரங்களை தன்னிச்சையான வழியில் பயன்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பளித்துவிடும்.

அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துகிற எல்லா நடவடிக்கைகளுமே தன்னிச்சையானவையாக மாறிவிடும் என்று சொல்வதற்கில்லைதான். ஆனாலும், அவ்வாறு அதிகாரங்கள் தன்னிச்சையாகப் பயன்படுத்தப்படுவதை குறைப்பதற்கு கண்காணிப்புகளும் தடுப்பு நடவடிக்கைகளும் தேவைப்படுகின்றன. தேர்வுக் குழுவில் பணியாற்றுவதற்கான “மாண்புமிக் நபர்கள்” நியமிக்கப்படுவார்கள் என்கிற மேலோட்டமான ஏற்பாடு நிச்சயமாக, அவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் தன்னிச்சையான போக்கிற்கு இட்டுச் சென்றுவிடும். இவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் அரசியல் சக்திகளோ, வேறு சயநல நோக்கம் கொண்டவர்களோ ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடிய வாய்ப்பும் இருக்கிறது. இதையெல்லாம் மெளனமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற நிலைமை தலைமைநீதிபதிக்கு ஏற்படக்கூடும்.

4. வெளிப்படைத்தன்மை பற்றிய எதிர்பார்ப்புகள்

பொதுமக்களுக்கு பதிலளிக்கக் கடமைப்பட்டிருப்பதன் ஒரு முக்கிய அம்சம்தான் வெளிப்படைத்தன்மை. வெளிப்படைத்தன்மையை உறுதிப்படுத்துவதற்கான ஒரு வழி, நீதிபதிகளை நியமிக்கும் நடைமுறையை ஜனநாயகத்தன்மை கொண்டதாக மாற்றுவதாகும். ஆனால், தற்போதைய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தின் கட்டமைப்பு ஜனநாயகப்பூர்வமானதாக இல்லை என்பது மட்டுமல்லாமல், இரண்டு உறுப்பினர்கள் தங்களது ரத்து அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த இடமளிக்கப்பட்டிருப்பதால், இது அரசமைப்பு சாசனம் சார்ந்த நெருக்கடியை ஏற்படுத்தக்கூடிய அபாயமும் இருக்கிறது.

கொலீஜியம் முறையில் உள்ள ஒரு முக்கியமான குறைபாடு, நீதிபதிகள் நியமிக்கப்படும் நடைமுறையில் வெளிப்படைத்தன்மை இல்லை என்பதேயாகும். கொலீஜியம் அமைப்புக்கு வெளியே உள்ள யாருக்கும் ஏன்

சில நீதிபதிகள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள், ஏன் சிலர் நிராகரிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதே தெரியாது. புதிய கட்டமைப்பிலும், ஆணையத்தின் இரண்டு உறுப்பினர்களுக்கு ரத்து அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருப்பதன் மூலம் வெளிப்படைத்தன்மையை ஏற்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு தவறவிடப்பட்டிருக்கிறது. ஜனநாயக ஆட்சி என்பதைப் பொறுத்தவரையில், நீதிபதி நியமன விஷயத்தில் உயர்ந்தபட்ச வெளிப்படைத்தன்மை எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. கொலீஜியம் முறையை சீர்திருத்துவதற்கான எந்தவொரு முயற்சியும், காரணம் கூறாமல் நீதிபதிகளை நிராகரிக்கலாம் என்று இரண்டு உறுப்பினர்களுக்கு ரத்து அதிகாரம் வழங்கப்படும் ஜனநாயகமற்ற நடைமுறைக்கு சட்ட அந்தஸ்து தருவதாக இருக்கக்கூடாது. புதிய சட்டமானது ஒரு கெடு வாய்ப்பாக அரசமைப்பு சாசனத்தின் “அடிப்படைக் கட்டமைப்பு” என்பதை மீறுகிறது, நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தைக் கீழிறக்குகிறது, அதிகாரங்கள் தன்னிச்சையாகப் பயன்படுத்தப்படுவதற்கு விட்டுச் செல்லக்கூடிய நடைமுறையை நிறுவனப்பூர்வமாக்குகிறது.

நிறைவாக

இந்திய அரசமைப்பு சாசனம் 1949 நவம்பர் 26ல் அரசமைப்பு சாசன நிர்ணய மன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அப்போது அந்த மன்றத்தின் உறுப்பினர்கள், சாசனப்படி ஆட்சி நடத்துவதன் சவால்களைப் புரிந்துவைத்திருந்தனர். அரசமைப்பு சாசன வரைவுக் குழுவின் தலைவர் டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர், தனது பணிகளை முடித்த பிறகு இவ்வாறு கூறினார்:

“அரசமைப்பு சாசனம் செயல்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கிறது, அது நெகிழ்வுத்தன்மையுடன் இருக்கிறது. அமைதியான காலத்திலும் போர் நடக்கும் காலத்திலும் நாட்டை ஒன்றாக வைத்திருக்கக்கூடிய அளவிற்கு வலுவாக இருக்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன். புதிய அரசமைப்பு சாசனத்தின் கீழ் ஏதேனும் தவறுகள் நடக்குமானால், அதற்கான காரணம் நம்மிடம் ஒரு மோசமான அரசமைப்பு சாசனம் இருந்தது என்பதல்ல என்றும் நான் கூற விரும்புகிறேன். மனிதன் தரம் தாழ்ந்துவிட்டான் என்றுதான் நாம் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்.”

ஒரு நல்ல அரசமைப்பு சாசனத்தை அங்கீகரித்து விடுவதாலேயே நாட்டின் சமூக கலாச்சாரத்திலும், அரசியல் கலாச்சாரத்திலும், அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு உட்பட்ட மாண்புகள் உருவாகிவிடும் அல்லது ஒரு நல்ல ஆட்சியை அதுவே உறுதிப்படுத்திவிடும் என்று கூறிவிட முடியாது என்பதையும் அந்த மன்றத்தின் உறுப்பினர்கள்

உணர்ந்திருந்தார்கள். ஆயினும் அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் அரசமைப்பு சாசனம் ஒரு பாராட்டத்தக்க ஆவணம் என்ற நிலையிலிருந்து, அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களின் திட்டவாத்தமான உறுதிப்பாடு என்ற நிலையை நோக்கி முன்னேறும் என்ற பெரிய எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. அரசமைப்பு சாசனங்கள் இவ்வாறு அதிகாரங்கள் செயல்படுத்தப்படுவதற்கு வரம்பு நிர்ணயிக்கின்றன. அதற்கான நடைமுறையில் அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளை விரித்துரைக்கின்றன, மக்களின் உரிமைகளை வரையறுத்துக் கூறுகின்றன என்பதால் அவை இதர சட்டங்களிலிருந்து மாறுபடுகின்றன.

அரசாங்க நிறுவனங்களின் செயல்பாடுகளில் பதிலளிக்கும் கடமைப் பொறுப்பை உருவாக்குவதிலும், மனித உரிமைகள் சார்ந்த நீதிமுறை வளர்ச்சியடைவதிலும் இந்திய நீதித்துறை மேற்கொண்டு வந்துள்ள முயற்சிகள், நீதி நிர்வாகம் என்பதன் மைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அம்சமாக இருந்து வந்துள்ளன. நாடாளுமன்றத்தின் கடமைப் பொறுப்பிற்கும், அரசாங்க அதிகாரங்களுக்கும் நீதித்துறை முக்கியமான சவால்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. அதைவிட முக்கியமாக, அரசாங்க அமைப்புகளின் செயல்திறனையும், பயன்பாட்டுத் திறனையும் மேம்படுத்துவதற்கான தேவையை நீதிமன்றங்கள் வலுப்படுத்தியுள்ளன.

அரசமைப்பு சாசன சபையின் முன்பாக சமூக சீர்திருத்தத்துக்கான தேவை இருந்தது. அதனடிப்படையில் தனிமனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு நீதித்துறையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. ஆகவே, அரசமைப்பு சாசனக் கட்டமைப்புக்கு உட்பட்ட வகையில் தனிமனித சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பது என்பது என்ற லட்சியத்தை அடைவதற்கேற்ப கையாளப்பட வேண்டும். அரசியல் அத்துமீறல்களிலிருந்து தனிமனித சுதந்திரத்தை நிறுவனப்பூர்வமாகப் பாதுகாக்கிற பொறுப்பை உச்சநீதிமன்றம் தனக்குத்தானே அளித்துக் கொண்டுள்ளது. அந்த வகையில், சாசனத்தை உருவாக்கியவர்களது உடனடி சமுதாயப் புரட்சி என்ற தொலைநோக்கிற்கும் அப்பால் உச்சநீதிமன்றம் சென்றுள்ளது.

தேசிய நீதித்துறை நியமனங்கள் ஆணையம் என்ற புதிய அமைப்பு நான்கு காரணங்களால் அரசமைப்பு சாசனத்திற்குப் பொருந்தாததாக இருக்கிறது. நீதித்துறையின் உயர்மட்ட பொறுப்புகளுக்களுக்கான நியமனங்கள் முற்றிலுமாக அரசாங்கத்தின் ஆட்சி நிர்வாகப் பிரிவின் கட்டுப்பாட்டிற்குச் சென்றுவிடும் என்பதால், இந்த ஆணைய நடைமுறை தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுகிற வாய்ப்பு இருக்கிறது. அரசமைப்பு சாசனத்தை

உருவாக்கியவர்கள் இதனை விரும்பவில்லை. மேலும், இது இந்தியச் சூழலுக்கு ஏற்றதில்லை என்பதை நமது அனுபவங்கள் காட்டுகின்றன.

“மாண்புமிக் நபர்” யார் என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கான வழியேதும் இல்லை. எனவே இந்த ஆணைய ஏற்பாட்டால் தன்னிச்சைப் போக்கு என்கிற தீங்குக்கு வழி வகுக்கப்படுகிறது. இரண்டு உறுப்பினர்களுக்கு ரத்து அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருப்பது, அந்த அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதற்கு ஏதுவாகிறது. இறுதியாக, நீதித்துறை சுதந்திரத்தின் பாதுகாப்பு குறித்த ஆழமான கவலைகள் ஏற்படுகின்றன. ஏனெனில், இந்தியாவில் உயர்நீதிமன்றங்களும் உச்சநீதிமன்றமும், சட்டத்தைச் செயல்படுத்தும் ஆட்சி நிர்வாகத்தையும், சட்டமியற்றும் மன்றங்களையும் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்துவதில் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வந்துள்ளன.

அரசு அமைப்பின் இரண்டு பிரிவுகளின் அரசமைப்பு சாசனப்பூர்வமான செல்லுபடித்தன்மையை தொடர்ச்சியாக கண்காணித்து வரும் நீதித்துறைக்கான நீதிபதிகளை நியமிப்பதில் அரசு நிர்வாகத்திற்கும், சட்டமியற்றும் மன்றத்திற்கும் முழு கட்டுப்பாட்டை அளிப்பது மிகவும் அபாயகரமானதாகும்; கடந்த காலத்தில் நாம் பார்த்து வந்திருப்பது போல் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படக் கூடியதுமாகும்.

மனித உரிமைகள் தொடர்பான சட்ட ஏற்பாடுகள், தங்களது அடிப்படை உரிமைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள விரும்பும் இந்திய மக்களுக்கு கொஞ்சமும் வழிகாட்டக்கூடியதாகவோ, உதவக்கூடியதாகவோ இல்லை. குறிப்பாக, உயிர்பிழைத்திருப்பதற்கும், தொடர்ந்து வாழ்வதற்குமான அடிப்படைத் தேவைகளை அடைவதற்கும், அனுபவிப்பதற்கும் வழிகாட்டுவதாக, உதவுவதாக இல்லை. அனைத்து வகை மனித உரிமைகளும் வளர்க்கப்பட வேண்டும், பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக நல்லாட்சி தேவையென குடிமைச் சமூகம் எதிர்பார்க்கிறது. அரசமைப்பு சாசன மாண்புகளை மக்களிடையே கொண்டு செல்வது இந்தியச் சமுதாயத்துக்கு மிகவும் தேவைப்படுகிறது. அதன் மூலமே அனைத்து அதிகாரங்களின் செயல்பாடும், பதிலளிக்கக் கடமைப்பட்டதாக மாற்றப்படும்.

நீதிமுறை ஆட்சி என்ற கருத்தாக்கத்திற்கு குடிமைச் சமூகத்தில் விரிவான ஆதரவு இருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. பதிலளிக்கும் கடமைப் பொறுப்புக்கான சமூக எதிர்பார்ப்புகளுக்கு இது வழிவகுக்கிறது. வழக்கிடும் உரிமைக்கான விதிகள் தளர்த்தப்பட்டிருப்பது, அரசமைப்பு சாசனத்தில் உள்ள “உயிர்வாழ்வதற்கான உரிமை” என்ற

ஏற்பாட்டின் கீழ் பல்வேறு மனித உரிமைகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பது, பொதுநல வழக்குகள் தொடுக்கப்படுவதில் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சி ஆகியவை நீதித்துறையின் செயல்பாடு குறித்த எதிர்பார்ப்புகளை ஈடுகட்டுவதில் முக்கிய மைல் கற்களாகும். ஆயினும், நமது சமுதாயத்தில் நிலவும் ஏராளமான அநீதிகளை கருத்தில் கொண்டு பார்க்கிறபோது, நீதித்துறை உள்ளிட்ட அரசாங்க நிறுவன ஏற்பாடுகளின் எதிர்வினைகள் மேலும் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு மனித உரிமையை நீதிமன்றம் அங்கீகரிப்பது, அதற்கான ஒரு சட்டத்திருத்தம் கொண்டுவரப்படுவதற்கு, ஒரு அடிப்படை உரிமை உறுதிப்படுத்தப்படுவதற்கு வழிவகுக்கிறது என்பதை இந்திய அனுபவம் காட்டுகிறது. கல்வி உரிமைச் சட்டம் அதற்கொரு எடுத்துக்காட்டு.

இந்தியாவில் ஜனநாயகம் அர்த்தமுள்ளதாக இருக்க வேண்டுமென்றால் அது இரண்டு முக்கியமான அம்சங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் – ஒன்று, சட்டத்தின் ஆட்சி நிறுவப்படுவது, இரண்டு, அரசியல் அமைப்பில் சீர்திருத்தம். இந்த இரண்டும் ஒன்றையொன்று சார்ந்ததாகும். இந்த இரண்டுக்கும் ஆதரவாக நீதித்துறை பொருத்தமான முறையில் செயல்பட முடியும். ஆகவேதான், நீதிபதிகள் நியமன நடைமுறை மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகிறது.

(கட்டுரையாளர்களில் ஒருவரான சி. ராஜ்குமார், ஹரியானா மாநிலத்தின் ஓ.பி. ஜிண்டால் குளோபல் பல்கலைக்கழக துணைவேந்தராக உள்ளார், காசேஷ் கௌதம் இதே பல்கலைக்கழகத்தில் பொதுச்சட்டம் மற்றும் நீதித்துறை மையத்தில் பணியாற்றுகிறார்.)

NOTES

- 1 The National Judicial Appointments Commission Act, 2014 (No 40 of 2014), India Code, http://www.indiacode.nic.in/acts2014/40_of_2014.pdf
- 2 See, for example, *Haryana State Industrial Development Corporation vs Shakuntala* (2010): 12 SCC 448, at p 454.
- 3 See *State of AP vs Nalla Raja Reddy* (1967): AIR, SC, p 1458. Chief Justice Subba Rao, speaking for the Court, observed, “Official arbitrariness is more subversive of the doctrine of equality than statutory discrimination. In respect of statutory discrimination one knows where he stands, but the wand of official arbitrariness can be waved in all directions indiscriminately.”
- 4 See, for example, *In Re: Natural Resources Allocation* (2012): 10 SCC 1.

- 5 *Union of India vs International Trading Co* (2003): 5 SCC 437. Justice Arijit Pasayat, speaking for a division bench, observed, “Where a particular mode is prescribed for doing an act and there is no impediment in adopting the procedure, the deviation to act in a different manner which does not disclose any discernible principle which is reasonable itself shall be labelled as arbitrary. Every State action must be informed by reason and it follows that an act uninformed by reason is per se arbitrary.”
- 6 C Raj Kumar, *supra* note 5 C Raj Kumar, Reasons Why the NJAC Act is Bad in Law, *Economic Times* (3 May 2015), http://articles.economictimes.indiatimes.com/2015-05-03/news/61768151_1_cji-njac-act-national-judicial-appointments-commission
- 7 See, for example, *Subhas Sharma vs Union of India* (1991); Supp (1) SCC 574, at p 597. In a unanimous judgment, the Court observed, “It might under certain circumstances be said that government is not bound to appoint a Judge so recommended by the judicial wing. But to contemplate a power for the executive to appoint a person despite his being disapproved or not recommended by the Chief Justice of the State and the Chief Justice of India would be wholly inappropriate and would constitute an arbitrary exercise of power” (emphasis added).
- 8 See, for example, *D K Trivedi vs State of Gujarat* (1986): Supp SCC 20, at p 61. Speaking in the context of the Mines and Minerals (Regulation and Development Act), 1957, Justice D P Madon observed, “Where a statute confers discretionary powers upon the executive or an administrative authority, the validity or constitutionality of such power cannot be judged on the assumption that the executive or such authority will act in an arbitrary manner in the exercise of the discretion conferred upon it.”
- 9 *Manoj Narula vs Union of India* (2014): 9 SCC 1, p 56. Justice Dipak Misra (for Chief Justice R M Lodha and Justice S A Bobde; Justice Madan B Lokur and Kurian Joseph concurring) observed, “It is worthy to note that the Council of Ministers has the collective responsibility to sustain the integrity and purity of the constitutional structure. That is why the Prime Minister enjoys great magnitude of constitutional power. Therefore, the responsibility is more, regard being had to the instillation of trust, a constitutional one. It is also expected that the Prime Minister should act in the interest of the national polity of the nation-State.”
- 10 *Centre for Public Interest Litigation vs Union of India* (2005): 8 SCC 202, at p 210. Justice Pasayat, speaking for the Court, observed, “The time has come when the postings of officers holding sensitive posts should be done in transparent manner giving no scope for any grievance. It is true that grievances can be made or allegations can be levelled for ulterior motive or with intention of damaging the reputation of an officer who is likely to be appointed in a sensitive post, very often at the behest of persons angling for the post.”
- 11 The importance of institutional integrity of a court of law was emphasised by a two-judge bench of the Supreme Court in *O P Sharma vs High Court of Punjab and Haryana* (2011): 6 SCC 86, p 101. Speaking for the Court, Justice P Sathasivam observed, “A court, be that of a magistrate, or the Supreme Court is sacrosanct. The integrity and sanctity of an institution which has bestowed upon itself the responsibility of dispensing justice ought to be maintained. All the functionaries, be it advocates, judges and the rest of the staff ought to act in accordance with morals and ethics.”
- 12 Justice M H Beg recognised the supremacy of the Constitution itself as a part of the basic structure of our Constitution in *Indira Gandhi vs Raj Narain* (1975): Supp SCC 1. This principle has been an inalienable part of our constitutional law since the inception of our Supreme Court. See *A K Gopalan vs State of Madras* (1950): AIR, SC, p 27 where Justice B K Mukherjea observed, “The Constitution of India is a written Constitution and though it has adopted many of the principles of English parliamentary system, it has not accepted the English doctrine of the absolute supremacy of Parliament in matters of legislation. In this respect it has followed the American Constitution and other systems modelled on it. ...In India it is the Constitution that is supreme.” See also Justice V Dhanapalan (2014): “Basic Structure of the Indian Constitution—An Analysis,” 8 SCC (Journal) 1, at p 2. Defining the phrase “supremacy of the Constitution,” he writes that it means “a doctrine whereby the Constitution is the supreme law of the land and all the State organs including Parliament and State Legislatures are bound by it. They must act within the limits laid down by the Constitution and, therefore, their every action must have its support to the Constitution.”
- 13 See, for example, *N Kannadasan vs Ajoy Khose* (2009): 7 SCC 1, p 49.

- 14 *Shri Kumar Padma Prasad vs Union of India* (1992): 2 SCC 428, p 456. Speaking for a three-judge bench, Justice Kuldip Singh observed that the “independence of judiciary is a part of the basic structure of the Constitution. ... The Directive Principles give a mandate that the State shall take steps to separate the judiciary from the executive which means that there shall be a separate judicial service free from the executive control.”
- 15 *Shri Kumar Padma Prasad vs Union of India* (1992): 2 SCC 428, p 450. Justice Singh observed, “Needless to say that the independence, efficiency and integrity of the judiciary can only be maintained by selecting the best persons in accordance with the procedure provided under the Constitution. These objectives enshrined under the Constitution of India cannot be achieved unless the functionaries accountable for making appointments act with meticulous care and utmost responsibility.”
- 16 See, for example, *Namit Sharma vs Union of India* (2013): 1 SCC 745, p 800. Speaking for a two-judge bench of the Court, Justice Swatanter Kumar observed, “Besides separation of powers, the independence of judiciary is of fundamental constitutional value in the structure of our Constitution. Impartiality, independence, fairness and reasonableness in judicial decision-making are the hallmarks of the judiciary. If 'impartiality' is the soul of judiciary, 'independence' is the lifeblood of the judiciary. Without independence, impartiality cannot thrive.” See also Khagesh Gautam (2012): “The Curious Case of Tribunalisation,” 47 VST (Journal) 17; *Madras Bar Association vs Union of India*(2010): 11 SCC 1.
- 17 *Registrar General, High Court of Madras vs R Gandhi* (2014): 11 SCC 547, at p 552. Speaking for a three-judge bench, Justice B S Chauhan observed, “Appointments cannot be exclusively made from any isolated group nor should it predominate by representing a narrow group. Diversity therefore in judicial appointments to pick up the best legally trained minds coupled with a qualitative personality, are the guiding factors that deserve to be observed uninfluenced by mere considerations of individual opinions. It is for this reason that collective consultative process as enunciated in the aforesaid decisions has been held to be an inbuilt mechanism against any arbitrariness.”
- 18 Quoting Justice Ruma Pal, Justice A P Shah writes, “In her recent lecture in New Delhi, Justice Ruma Pal (Justice V M Tarkunde Memorial Lecture, 2011) said 'the very secrecy of the process leads to an inadequate input of information as to the abilities and suitability of a possible candidate for appointment as a judge. A chance remark, a rumour or even third-hand information may be sufficient to damn a judge's prospects ... a personal friendship or unspoken obligation may colour a recommendation. Consensus within the Collegium is sometimes resolved through a trade-off resulting in dubious appointments with disastrous consequences for the litigations and the credibility of the judicial system'.”
- 19 *In Re: Natural Resources Allocation* (2012): 10 SCC 1, p 102. Justice J S Kehar in his concurring opinion for the five-judge bench observed, “Executive action should have clearly defined limits and should be predictable. In other words, the man on the streets should know why the decision has been taken in favour of a particular party. ... lack of transparency in the decision-making process would render it arbitrary.”
- 20 *Constituent Assembly Debates* (1948); Vol VII, Part II, 4 November, <http://parliamentofindia.nic.in/ls/debates/vol7p1b.htm>.
- 21 5 US 137 (1803).

REFERENCES

- Gautam, Khagesh (2015): “Constitutionality of the National Judicial Appointments Commission: The Originalist Argument,” Academia.edu website, https://www.academia.edu/12824415/Constitutionality_of_the_National_Judicial_Appointments_Commission_The_Originalist_Argument.
- Law Commission of India (1988): “The 126th Report on Government and Public Sector Undertaking Litigation Policies and Strategies,” New Delhi.
- Lord Cooke of Thorndon (2001): “Where Angels Fear to Tread,” *Supreme but Not Infallible*, B N Kirpal, Ashok H Desai, Gopal Subramaniam, Rajeev Dhavan and Raju Ramchandran (eds), New Delhi: Oxford University Press.
- Shah, Ajit Prakash (2012): “Judges Appointment and Accountability,” *Law Weekly (Journal Section)*, Vol 2, p 21.

ஆதாரம்: **Economic & Political Weekly,**
ஜூன் 27, 2015 Vol L Nos 26 & 27

CCJAT வழக்கால் காவல்துறை மீது நடவடிக்கை கொல்லப்பட்டவர் குடும்பத்திற்கு ரூ.5 லட்சம்

நாகப்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த சுரேஷ் என்ற ஆட்டோ ஓட்டுநர் 2013 டிசம்பர் 31 அன்று சாலை ஓரமாக வண்டியை நிறுத்தியிருந்தபோது அங்கு வந்த காவல்துறை ஆய்வாளர் என்.எஸ். ராஜேந்திரன் மற்றும் சில காவலர்கள் அவரை தாக்கினார்கள். பின்னர், காவல்துறையினருக்குக் கொண்டு சென்று அங்கேயும் தாக்கினார்கள். அதன் பின்னர், பலத்த காயங்களுடன் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்ட சுரேஷ் அங்கு மரணமடைந்தார். இது தொடர்பாக சென்னையைச் சேர்ந்த காவல்துறை மற்றும் சித்ரவதை ஒழிப்பு பிரச்சார அமைப்பின் துணை அமைப்பாளர் ஆசி பெர்ணான்டஸ், கடந்த ஏப்ரல் மாதம் உயர்நீதிமன்றத்தில், காவலர் தாக்குதலில் உயிரிழந்த சுரேஷ் குடும்பத்திற்கு ரூ.10 லட்சம் வழங்கவும், பாரபட்சமற்ற விரிவான நீதி விசாரணை நடத்தவும் கோரி மனு தாக்கல் செய்தார். அதனை ஏற்றுக்கொண்ட உயர்நீதிமன்றம் தமிழக அரசுக்கு நோட்டீஸ் அனுப்பியது.

இதனிடையே நாகப்பட்டினம் நீதித்துறை நடுவர் விசாரணைக்கு ஆணையிடப்பட்டது. நீதித்துறை நடுவர் தனது விசாரணை அறிக்கையில், ஆய்வாளர் என்.எஸ். ராஜேந்திரன் மற்றும் காவலர்கள் தங்களது அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி சுரேஷ் மீது தேவையற்ற முறையில் வன்முறையைப் பயன்படுத்தியதை உறுதிப்படுத்தியுள்ளார். அதைத் தொடர்ந்து, சென்னை உயர்நீதிமன்றம் தலையிட்ட பின்னணியில் அவரது குடும்பத்திற்கு ரூ.5 லட்சம் நிதி நிவாரணம் வழங்கவும், காவல்துறையினர் மீது நடவடிக்கை எடுக்கவும் அரசு ஆணையிட்டுள்ளது. இது குறித்த அரசு ஆணை பின்வருமாறு:

சுருக்கம்

சட்டம் ஒழுங்கு - 1.1.2014 அன்று நாகப்பட்டினத்தின் ராமயன் மகன் திரு.சுரேஷ் மரணம் - இறந்தவர் குடும்பத்திற்கு ரூ.5,00,000 (ரூபாய் 5 லட்சம்) இழப்பீடு வழங்கல் - தவறு செய்த காவல்துறை அதிகாரி மீது துறைவாரி மற்றும் குற்றவியல் நடவடிக்கை - ஆணைகள் பிறப்பிப்பு

அரசு (சட்டம் ஒழுங்கு - A) துறை

அரசாணை Ms. எண். 980

தேதி: 25.07.2015

1. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் விதி 176 (1-A)யின் கீழ் நாகப்பட்டினம் நீதித்துறை நடுவர் மன்ற நீதிபதி எண்.2 விசாரணை அறிக்கை
2. அரசு (சட்டம் ஒழுங்கு) துறை, 06.04.2015 தேதியிட்ட அரசாணை Ms.எண். 359.

ஆணை:

நாகூர் காவல் நிலையத்தில், இந்திய தண்டனைச் சட்டம் 353, 506(i), பிரிவு 294 (b)யின் கீழ் Cr.எண்.466/213ல் சம்பந்தப்பட்ட, நாகப்பட்டினத்தின் ராமயன் மகன் திரு.சுரேஷ் என்பவர் வேதாரன்யம், நீதித்துறை நடுவர் நீதிமன்றத்திற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டார். செல்லும் வழியில் அவர் கடுமையான நெஞ்சுவலி என்று கூறினார். சிகிச்சைக்காக அரசாங்க தலைமை மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார். சிகிச்சைக்காக அனுமதிக்கப்பட்டபோது, அவர் 1.1.2014 தேதியன்று 1.15 மணிக்கு இறந்துவிட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது. இந்த வழக்கு குறித்து குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 176 (1-A)யின் கீழ் நாகப்பட்டினம் நீதித்துறை நடுவர் எண்.2 விசாரணை நடத்தியுள்ளார்.

2. இதனிடையே திரு.ஆசி பெர்ணான்டஸ் என்பவர் மதிப்பிற்குரிய சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில், ஆணை கோரும் மனு எண். W.P.எண்.18154/2014ன் கீழ், ரூ.10,00,000 (ரூபாய் 10 லட்சம்) இழப்பீடு வழங்கக் கோரியும், நாகூர் காவல், நிலையத்தில் திரு.சுரேஷ் என்பவர் காவல் மரணத்திற்கு உள்ளானது தொடர்பாக ஓய்வு பெற்ற மாவட்ட நீதிபதி ஒரு பாரபட்சமற்ற, விரிவான விசாரணையை நடத்த ஆணையிட வேண்டும் என்றும் ஒரு பிரமாணப் பத்திரம் தாக்கல் செய்தார்.
3. விசாரணை அலுவலரின் (அதாவது) நாகப்பட்டினம் நீதித்துறை நடுவர் 2 தனது அறிக்கையில் கண்டறிந்துள்ளவற்றை, அதாவது நாகூர் காவல் நிலைய ஆய்வாளர் திரு.என்.எஸ். ராஜேந்திரன் மற்றும் அவரது காவலர்கள், காலம் சென்ற சுரேஷ் மீது தேவையற்ற குற்றமுறு வன்முறையைப் பயன்படுத்தினர் என்றும், அவர்களுக்கு எதிரான ஆதாரமாக பயன்படுத்தக்கூடிய ஆவணங்களை அளித்தனர், சீர்குலைத்தனர் என்றும் கூறியிருப்பதை அரசாங்கம் பரிசீலித்தது.
4. நாகப்பட்டினம் நீதித்துறை நடுவர் எண்.2ன் விசாரணை அறிக்கையை கவனமாக பரிசீலித்தப்பின் அரசாங்கம் பின்வருமாறு முடிவெடுத்துள்ளது:
 - (i) பிரசாந்த் சைக்கிள் மார்க் மற்றும் வாஞ்சூர் சோதனைச் சாவடியில், சம்பவம் நடந்த இடத்தில் நாகூர் காவல்நிலைய ஆய்வாளர் திரு.என்.எஸ்.ராஜேந்திரன் இருந்தார் என்றும் தனது அதிகாரத்தை அத்துமீறி பயன்படுத்தி, இறந்துபோன சுரேஷ் மீது தேவையற்ற வன்முறையைப் பயன்படுத்தினார் என்றும், அவர்களுக்கு எதிரான ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தப்படக் கூடிய ஆவணங்களை அளித்தார் மற்றும் சீர்குலைத்தார் என்றும், விசாரணை அலுவலர் (அதாவது) நாகப்பட்டினம் நீதித்துறை நடுவர் எண்.2 (FAC) அளித்துள்ள அறிக்கையை ஏற்றுக்கொள்வது;

- (ii) நாகூர் காவல் நிலையத்தின் அப்போதைய ஆய்வாளர் திரு.என்.எஸ். ராஜேந்திரன் மீதும், அவருடன் வாஞ்சூர் சோதனைச் சாவடியில் இருந்த, திரு. சுரேஷின் மரணத்திற்குப் பொறுப்பான முதல் நிலைக் காவலர் தனபால் (117) மற்றும் இதர அனைவர் மீதும். குற்றவியல் மற்றும் துறைவாரி நடவடிக்கை எடுப்பது;
 - (iii) இந்த வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட மேற்படி காவல்துறையினர் மீது சிபிசிஐடி குற்றவியல் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும் என்றும், உரிய அதிகார அமைப்பு துறைவாரி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்வது;
 - (iv) மேற்கூறியபடி தற்போதுள்ள இரண்டாவது அரசாணையின்படி, இறந்து போன திரு. சுரேஷின் குடும்பத்திற்கு ரூ.5,00,000 (ரூபாய் 5 லட்சம் மட்டும்) நிதி நிவாரணம் வழங்குவது; அதனை துறைவாரி நடைமுறைகள் முடிந்த பிறகு, தவறு செய்த காவல்துறையினரிடமிருந்து பிடித்துக் கொள்வது.
5. இதன்படி இறந்து போன திரு.சுரேஷ் குடும்பத்திற்கு ரூ.5,00,000 (ரூபாய் 5 லட்சம் மட்டும்) நிவாரண நிதி வழங்க ஒப்புதல் அளிக்கப்படுகிறது.
 6. மேலே உள்ள 5வது பாராவில் உள்ளபடி ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்ட செலவினம் பின்வரும் கணக்கின் கீழ் கழித்துக்கொள்ளப்படும்: “2235-சமூகப் பாதுகாப்பு மற்றும் நலவாழ்வு - 60-இதர சமூகப் பாதுகாப்பு மற்றும் நலவாழ்வுத் திட்டங்கள் - 200 - இதர திட்டங்கள். 1-காவல்துறை வன்முறையில் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு வழங்கத்தக்க திட்டம் அல்லாத AZ இழப்பீடு - 51 இழப்பீடு 02 இதர இழப்பீடு (DPC 2235-60-200-AZ5128)”
 7. வழக்கமான நடைமுறைகளை பின்பற்றிய பிறகு, ஆணைப்படி செயல்படுவது குறித்த அறிக்கையை விரைவில் அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பிய பிறகு, மேற்கூறிய 5வது பாராவில் உள்ளபடி ரூ.5,00,000 (ரூபாய் 5 லட்சம் மட்டும்) நிதி நிவாரணத் தொகையை பெறவும், அதனை ராமய்யன் மகன் இறந்து போன திரு.சுரேஷ் குடும்பத்திற்கு வழங்கவும், நாகப்பட்டினம் மாவட்ட ஆட்சியருக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்படுகிறது.
 8. மேலே உள்ள 5வது பாராவில் ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டுள்ள தொகைக்கான வழங்கல் உறுதிச் சீட்டை (பில்), அது தாக்கல் செய்யப்பட்ட உடனேயே ஏற்றுக்கொண்டு நிதியை வழங்க வேண்டும் என்று நாகப்பட்டினம் மாவட்ட கருவூல அலுவலருக்கு ஆணையிடப்படுகிறது.
 9. மேலே உள்ள 4வது பாராவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள காவல்துறையினர் மீது துறைவாரி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று காவல்துறை தலைமை இயக்குநர், சென்னை - 4, கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்; மேலும், மேற்குறிப்பிடப்பட்ட காவல்துறையினர் மீது சிபிசிஐடி மூலம் குற்றவியல் விசாரணை நடைமுறைகளை தொடங்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.
 10. மேற்கூறிய காவல்துறையினர் மீது துறைவாரி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும்போது, அரசாங்கக் கடிதம் Ms. எண்.1118/Per.N/87, பணியாளர் மற்றும் நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் துறை, தேதி 22.12.1987ன் படி அளிக்கப்பட்ட ஆணைகள் நேர்மையோடு நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். ஒழுங்கு நடவடிக்கை நடைமுறைகள் வகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ள கால அளவிற்குள் முடிக்கப்பட வேண்டும். துறைவாரி நடவடிக்கையின் முடிவு உரிய காலத்தில் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும்.
 11. நாகப்பட்டினம் நீதித்துறை நடுவர் எண்.2 (FAC)-யின் விசாரணை அறிக்கை நகல் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.
 12. இழப்பீட்டுத் தொகையை தவறு செய்த காவல்துறையினரிடமிருந்து உரிய கட்டத்தில் மீட்பது குறித்து தேவையான ஆலோசனையை அரசாங்கத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும் என்றும் காவல்துறை தலைமை இயக்குநர் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்.
 13. இந்த ஆணை நிதித்துறை ஒப்புதலுடன் (U.O. எண்.3178/FS/P தேதி 14.07.2015) வெளியிடப்படுகிறது.
 14. அரசு ஆணை கிடைக்கப் பெற்றது உடனடியாக தெரிவிக்கப்பட வேண்டும்.

(ஆளுநர் ஆணைப்படி)

ஜதிந்திரா நாத் ஸ்வைன்,
அரசின் முதன்மைச் செயலர்

பெறுவோர்,

- மாவட்ட ஆட்சியர், நாகப்பட்டினம். ▪ காவல்துறை தலைமை இயக்குநர், சென்னை - 4. ▪ கருவூல அலுவலர், நாகப்பட்டினம்.
- தலைமைக் கணக்காளர், CAS, சென்னை - 9. ▪ தலைமைக் கணக்காளர், சென்னை - 18 (பெயரின்படி).

நகல்கள்:

- மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அலுவலகம், சென்னை - 9 (C.No.04/L&O-A/2014). ▪ உள்துறை, சென்னை - 9.
- நிதித்துறை (பொது), சென்னை - 9. ▪ பொதுத்துறை (Misc.) சென்னை - 9 ▪ SF/Sc

//அனுப்பப்படுகிறது// ஆணையின்படி//

V. Saravanan.

பிரிவு அலுவலர்

மேல்பட்டாம்பாக்கம் பி.என்.பாளையம் E. சுப்பிரமணியன் நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல் நிலையத்தில் சித்ரவதை செய்யப்பட்டதால் மரணமடைந்தது குறித்த உண்மை அறியும் குழுவின் அறிக்கை

9.6.2015 மற்றும் 10.6.2015

சம்பவத்தின் சுருக்கம்:

கடலூர் மாவட்டம் பட்டாம்பாக்கம் பி.என்.பாளையத்தைச் சேர்ந்த ஏகாம்பரத்தின் மகன் சுப்பிரமணியன் (35) பெயின்டராக வேலை செய்து வந்தார். இவர் பட்டியல் சாதியைச் சேர்ந்தவர். இவரது மனைவி ரேவதி (28). இவர்களுக்கு சுபாஷினி (8), நிவாஷினி (5), சோனா (3), வர்ஷித் (1) என்கிற நான்கு குழந்தைகள். நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல்நிலையத்தைச் சேர்ந்த காவல்துறை ஆய்வாளர் ராஜாவின் தலைமையில் மே 28, 2015 அன்று நள்ளிரவு சுப்பிரமணியனை அவரது வீட்டிற்கு வந்து மும்பாஜ் என்பவர் கொலை செய்யப்பட்டது தொடர்பாக விசாரிப்பதற்காக அழைத்துச் சென்றனர்.

சுமார் ஒரு வாரம் சட்டவிரோதக் காவலில் வைத்து கடுமையாக சித்ரவதை செய்ததன் விளைவாக சாகும் நிலையில் இருந்த சுப்பிரமணியனை நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல்நிலையத்தைச் சேர்ந்த போலீசாரே புதுச்சேரி ஜிப்மர் மருத்துவமனையில் சிகிச்சைக்காக சேர்த்தனர். ஜூன் 6 அன்று அதிகாலை 4 மணியளவில் சிகிச்சைப் பலனின்றி சுப்பிரமணியன் மரணமடைந்து விட்டார். இது தொடர்பான செய்திகள் ஊடகங்களில் ஜூன் 7ஆம் தேதியன்று வெளிவந்தது. ஆகவே, இது தொடர்பாக விசாரித்து உண்மையைக் கண்டறிவதற்காக காவல்துறை மற்றும் சித்ரவதை ஒழிப்பு பிரச்சாரத்தின் சார்பாக ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது.

களஆய்வு செய்த நாட்கள்: 9.6.2015 மற்றும் 10.6.2015

கள ஆய்வு குழுவினர்:

1. பேராசிரியர் A. மார்க்ஸ்
2. கோ. சுகுமாறன், செயலாளர், மக்கள் உரிமைக் கூட்டமைப்பு (Federation for People's Rights – FPR), புதுச்சேரி
3. இரா.முருகப்பன், (இளைஞர்களுக்கான சமூக விழிப்புணர்வு மையம் – SASY, திண்டிவனம்)
4. இரா. பாபு, மனித உரிமை ஆர்வலர், கடலூர்

5. மேத்யூஸ், மாநில குழு உறுப்பினர், CCJAT, சென்னை

6. வழக்கறிஞர் விஜயசங்கர், சென்னை

கள ஆய்வில் சந்தித்த நபர்கள்:

1. S. ரேவதி – சுப்பிரமணியனின் மனைவி
2. கருணாகரன் – சுப்பிரமணியனின் உறவினர்
3. சத்தியசீலன் – பக்கத்து வீட்டுக்காரர்
4. அன்பழகன் – பக்கத்து வீட்டுக்காரர்
5. அழகேசன் – பக்கத்து வீட்டுக்காரர்
6. ராதிகா – கடலூர் மாவட்ட காவல் கண்காணிப்பாளர்
7. கலைச்செல்வன் – துணை காவல் கண்காணிப்பாளர், நெய்வேலி
8. ராஜா – ஆய்வாளர், நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல் நிலையம்
9. அன்பரசன் – துணை ஆய்வாளர், நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல் நிலையம்
10. உதயகுமார் – சிறப்பு துணை ஆய்வாளர், நெல்லிக்குப்பம் காவல் நிலையம்
11. ஜெகதீசன் – மூத்த மருத்துவர், ஜிப்மர் மருத்துவமனை
12. ஆம்புரோஸ் – மருத்துவர், ஜிப்மர் மருத்துவமனை

S. ரேவதி – சுப்பிரமணியனின் மனைவி:

எனது கணவர் ஐ.டி.ஐயில் ஃபிட்டர் பயிற்சிப் பெற்று நிரந்தர வேலையின்றி பல்வேறு கூலி வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார். கடந்த ஒரு மாதமாக நெய்வேலியில் ஒப்பந்த ஊழியராக பெயின்டராக பணி செய்து கொண்டிருந்தார். நெய்வேலிக்கு அவர் வேலைக்குச் செல்லும்போது அங்குள்ள அவரது தூரத்து உறவினர் சபா அம்மா எனப்படும் எலிசபத் என்பவரின் வீட்டிற்கு செல்வது வழக்கம். எலிசபத்தின் வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் (3வது பிளாக்) குடியிருந்த முகமது யூசுப்பின் மனைவி மும்பாஜ் (47) என்பவரை சென்ற மே 23 அன்று யாரோ கொலை செய்து நகைகளைப் பறித்துக்கொண்டு உடலை எரியூட்டிவிட்டு

சுப்பிரமணியனின் பாதிக்கப்பட்ட மனைவி S. சீரவதி

ஒடிவிட்டனர். இந்த வழக்கை நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல் நிலைய ஆய்வாளர் ராஜா விசாரித்து வருகிறார். சென்ற மே 28 அன்று நள்ளிரவு இது தொடர்பாக ஆய்வாளர் ராஜா, பெண் காவலர்

காளிதேவி மற்றும் அவர்களுடன் வந்த சில காவலர்களும் எனது கணவரை அடித்து இழுத்துச் சென்றனர். அப்பொழுது, எனது கணவரின் கைப்பேசி, எனது கைப்பேசி, வேளாங்கன்னியில் நாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட புகைப்படங்கள் மற்றும் எனது கணவரின் கல்விச் சான்றிதழ்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர்.

மறுநாள் காலை, நான் எனது குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல் நிலையத்திற்கு எனது கணவரை பார்ப்பதற்காகச் சென்றேன். ஆனால் எனது கணவரை என்னிடம் காட்டாமலேயே எனது கணவர்தான் மும்பையைக் கொலை செய்ததாக ஒப்புக்கொள்ளுமாறு என்னையும் மிரட்டி சித்ரவதை செய்தனர். நான் அவர்களிடம் நானும் என் கணவரும் மும்பைக் கொல்லப்பட்ட 23 ஆம் தேதியன்று வேளாங்கன்னிக்கு சென்றுவிட்டு 25 ஆம் தேதியன்று தான் பட்டாம்பாக்கத்துக்குத் திரும்பிவந்தோம் என்றும் எனது கணவருக்கும் இந்தக் கொலைக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்றும் தெரிவித்தேன்.

இது இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குத் தொடர்ந்தது. தினமும் என்னிடம் பல்வேறு எழுதப்பட்ட மற்றும் எழுதப்படாத காகிதங்களில் கையெழுத்துப் பெற்றுக்கொண்டனர். ஆகவே, கடந்த மே 31ம் தேதி நான் வழக்கறிஞருடன் சென்று கடலூர் மாவட்டக் காவல் கண்காணிப்பாளர் அலுவலகத்தில் எனது கணவர் சட்டத்திற்குப் புறம்பான காவலில் வைக்கப்பட்டு சித்ரவதை செய்யப்படுவதாகவும் எனது கணவரை மீட்டுக் கொடுக்குமாறும் மனு கொடுத்தேன். ஆனாலும், நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல் நிலைய போலீசார் எனது கணவரை வெளியே விடவேயில்லை. நான் மிகக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க எனது கணவரைப் பார்ப்பதற்கு என்னையும் எனது உறவினர்கள் 3 பேரையும் பார்க்க அனுமதித்தனர். எனது கணவர் காவல் நிலையத்திற்குப் பின்புறம் உள்ள ஒரு இருண்ட அறைக்குள் அடைக்கப்பட்டிருந்தார். நாங்கள் சென்றபோது அவரால் எழுந்து நிற்கவோ நடக்கவோ முடியவில்லை. கால்கள் மிகவும் பெரிதாக வீங்கியிருந்தன. அதனைக் கண்டவுடன்

நான் பெருங்குரலெடுத்து அழ ஆரம்பித்தேன். ஆகவே காவலர்கள் எங்களை உடனே வெளியே அனுப்பிவிட்டனர்.

மறுநாள், என்னையும் எனது குழந்தைகளையும் ஒரு வேளையில் மயிலாடுதுறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். மயிலாடுதுறை ரயில் நிலையத்தில் என்னையும் என் குழந்தைகளையும் என் கணவரோடு நாங்கள் வேளாங்கன்னி சென்றபோது எந்த இடத்தில் இறங்கி எந்த வழியாகச் சென்று வேளாங்கன்னி செல்வதற்குப் பேருந்து ஏறினோம் என்பதை நடித்துக்காட்டச் செய்தார்கள். எங்களை மயிலாடுதுறைக்கு அழைத்துச் செல்லும்போதும் திரும்பி வரும்போதும் வழியில் வேறொரு போலீஸ் வாகனத்தில் எனது கணவர் இருந்ததை நானும் எனது மூத்த குழந்தையும் பார்த்தோம்.

ஜூன் 4, வியாழக்கிழமையன்று என்னை அவசரமாக நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல் நிலையத்திற்கு வருமாறு அழைத்தனர். அங்கு சென்றபோது எனது கணவருக்கு மும்பைத் தாஜின் கொலையில் தொடர்பில்லை எனத் தெரியவந்துள்ளதாகவும், எனது கணவரின் உடல்நிலை சரியில்லை என்றும், அவரை அழைத்துச் சென்று வைத்தியம் செய்தபின்பு வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லலாம் என்றும் போலீசார் தெரிவித்தனர். அதற்கு நான் வைத்தியம் செய்வதற்கு எனக்கு வசதி இல்லை என்று கூறி அழுதேன். ஆகவே, ஆய்வாளர் ராஜா ஒரு டாடா சுமோவில் என் கணவரையும் என்னையும் இரண்டு போலீஸ்காரரின் துணையோடு ஜிப்மர் மருத்துவமனைக்கு அனுப்பிவைத்தார். அப்போது என் கணவரின் கால்நகங்கள் பிடுங்கப்பட்டதால் அவரது கால்கள் மிகவும் வீங்கிப் பெரிதாக இருந்தது. வழிநெடுகிலும் அவர் மூச்சுவிடுவதற்கே சிரமமாக இருப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார். அவர் கடந்த இரண்டு நாட்களாக சிறுநீர்சுடக் கழிக்க முடியவில்லை என்று கூறினார். அவரது வயிறு மிகவும் வீங்கியிருந்தது.

ஜிப்மர் மருத்துவமனையில் மருத்துவர்கள் என்ன செய்கிறது எனக் கேட்டபோது எனது கணவர் போலீசார் தன்னை முந்திரி மரத்தில் தலைகீழாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டு அடித்ததாகவும், தோளில் சவுக்குக் கழியைக் கட்டி அதன்மேல் காவலர்கள் ஏறி உட்கார்ந்ததாகவும், பூட்ஸ் கால்களோடு தொடையில் ஏறிக் குதித்ததாகவும், லாடம் கட்டி அடித்ததாகவும், கால் விரல் நகங்களில் ஊசியால் குத்தியதாகவும், நகங்களைப் பிடுங்கியதாகவும் தெரிவித்தார். கடந்த இரண்டு நாட்களாக சிறுநீர்சுடக் கழிக்க முடியவில்லை என்றும் தனது வயிறு வீங்கியிருப்பதாகவும் மருத்துவரிடம் தெரிவித்தார். மருத்துவர்களின் தீவிர சிகிச்சைப் பலன் அளிக்காமல் ஜூன் 6 ஆம் தேதி அதிகாலை 4 மணிக்கு என் கணவரின் உயிர் பிரிந்தது. அன்று மாலை 6 மணியளவில் எனது

கணவரின் உடல் பிரேத பரிசோதனை செய்யப்பட்டு உறவினர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. என் கணவர் சுப்பிரமணியனை நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல் நிலையத்தைச் சேர்ந்த ஆய்வாளர் ராஜா மற்றும் அவரது குழுவினர் சட்டத்திற்குப் புறம்பான காவலில் வைத்து சித்ரவதை செய்து சாகடித்துவிட்டனர். எனவே, ஆய்வாளர் ராஜா மற்றும் அவரது குழுவினர் மீது கொலைவழக்குப் பதிவு செய்யப்பட்டு தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என D1 நெல்லிக்குப்பம் காவல் நிலையத்தில் புகார் கொடுத்தோம். அந்த புகாரின்மீது (குற்ற எண் 269/15) U/s 174 (1) குருசு- கீழ் வழக்குப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. 7ஆம் தேதி மாலை அவரது உடலைப் பெட்டியில் வைத்துப் புதைத்துவிட்டோம்.

சுப்பிரமணியன் அவரது மனைவி ரேவதியுடன்

சத்தியசீலன் (பக்கத்து வீட்டுக்காரர்):

28ஆம் தேதியன்று இரவு சுப்பிரமணியனின் வீட்டில் அலறல் சத்தம் கேட்டு நான் வெளியே வந்து பார்த்தபோது சுப்பிரமணியன் வீட்டு வாசலில் இரண்டு பேர் நின்றுகொண்டிருந்தனர். நான் அவர்களை நோக்கி நடந்தபோது “யாருடா நீ, உன் வேலையைப் பார்த்துகிட்டு போ” என சத்தம் போட்டனர். எனவே நான் திரும்பி எனது வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டேன். அப்பொழுது ரயில்வே கேட்டிற்கு அந்தப் பக்கம் ஒரு வெள்ளை நிற வாகனம் நின்றிருந்ததைப் பார்த்தேன். மறுநாள் காலையில்தான் ரேவதியின் மூலமாக வந்தது போலீஸ்காரர்கள் என்றும் அவர்கள் சுப்பிரமணியனை இழுத்துச் சென்றிருப்பதையும் அறிந்து கொண்டேன்.

அன்பழகன், அழகேசன் (பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள்):

சுப்பிரமணியன் மிகவும் அமைதியான சபாவம் கொண்டவர். அவர் எந்த வம்புக்கும் போகமாட்டார். சுப்பிரமணியனை போலீசார் இழுத்துச் சென்றதிலிருந்து தினமும் அவரின் மனைவி நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல்நிலையத்திற்கும் எங்கள் ஊருக்குமாக அலைந்துகொண்டிருந்தார். இப்பொழுது சுப்பிரமணியன் கொடூரமாகச் சித்ரவதை செய்யப்பட்டு இறந்தும் விட்டார். 7,5,3,1 வயதுடைய அவர் குழந்தைகளை யார் காப்பாற்றுவது? சுப்பிரமணியன் தவறு செய்திருந்தால் அவர்மீது வழக்குத் தொடர்ந்து நீதிமன்றம் மூலமாக தண்டனை வாங்கிக் கொடுப்பது மட்டுமே காவல்துறையின் வேலையாகும்.

ஆனால், இங்கு ஒரு அப்பாவியை செய்யாத குற்றத்திற்காக காவல்துறையினர் அடித்தே கொன்றுள்ளனர்.

ஆகவேதான், நாங்கள் 7ஆம் தேதியன்று சம்பந்தப்பட்ட காவலர்களைத் தண்டிக்க வேண்டுமெனவும், சுப்பிரமணியனின் குடும்பத்தாருக்கு 25 லட்ச ரூபாயும், அவரின் மனைவி ரேவதிக்கு அரசு வேலையும் இழப்பீடாக வழங்க வேண்டும் எனவும் சுப்பிரமணியனின் இறப்புக்குக்

காரணமான காவல்துறையினர்மீது கொலை வழக்கு செய்யப்பட்டு அவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கோரியும் சாலை மறியல் செய்து போராடினோம். வட்டார வளர்ச்சி அலுவலர் எங்கள் கோரிக்கையை பரிசீலித்து ஆவண செய்வதாக எழுதிக் கையெழுத்திட்டிட்டுக் கொடுத்த பின்னரே நாங்கள் சுப்பிரமணியனின் உடலைப் பெற்று ஈமச் சடங்குகளை செய்து முடித்தோம்.

கருணாகரன் (சுப்பிரமணியனின் உறவினர்)

சுப்பிரமணியன் எனக்கு அண்ணன்முறை வேண்டும். போலீசார் சுப்பிரமணியனைப் பிடித்துச் சென்றதிலிருந்து அவர் இறந்து உடலைக் கொண்டு வந்து ஈமச் சடங்குகள் செய்வதுவரை நடந்த அனைத்து விஷயங்களிலும் எனது அண்ணி ரேவதிக்குத் துணையாக இருந்தேன். போலீசார் சுப்பிரமணியனை சட்டத்திற்குப் புறம்பான காவலில் வைத்துச் சித்ரவதை செய்து அடித்து சாகடித்தது அனைத்தும் எனக்குத் தெரியும். சுப்பிரமணியனின் மரணத்துக்குக் காரணமான காவலர்கள் மிகவும் கடுமையாக தண்டிக்கப்பட வேண்டும். இனி இப்படியொரு சம்பவம் வேறு எங்கும் நடக்கக்கூடாது. இதற்காக எங்குவேண்டுமானாலும் யாரிடம் வேண்டுமானாலும் வந்து நடந்ததை சாட்சியம் சொல்ல நான் தயாராக இருக்கிறேன்.

ராதிகா - மாவட்ட காவல் கண்காணிப்பாளர், கடலூர்:

கடந்த 31ஆம் தேதி சுப்பிரமணியத்தின் மனைவி ரேவதி, தனது கணவர் சட்ட விரோதக் காவலில் வைக்கப்பட்டு சித்ரவதை செய்யப்படுவதாக எனது அலுவலகத்தில் மனு கொடுத்ததாகக் கூறியிருக்கிறார். அன்று நான் விடுப்பில் சென்றிருந்தேன். ஆகவே எனக்கு இது பற்றி எதுவும் தெரியாது. மேலும் பிரேதப் பரிசோதனை அறிக்கை வரும் முன்னர் நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல்நிலைய ஆய்வாளர் மீது நடவடிக்கை எதையும் என்னால் எடுக்க முடியாது.

கலைச்சல்வன் - துணை காவல் கண்காணிப்பாளர், நெய்வேலி:

சுப்பிரமணியனை நாங்கள் சட்டவிரோதக் காவலில் வைத்து சித்ரவதை செய்யவுமில்லை, விசாரிக்கவுமில்லை. அவன்

ஏற்கனவே மஞ்சள் காமாலை நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. அதனாலேயே அவன் சிறுநீரகம் பாதிக்கப்பட்டு இறந்துவிட்டான். ஆகவே, சுப்பிரமணியன் சாவிிற்கும் எங்களுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை.

ராஜா - ஆய்வாளர், நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல்நிலையம்:

நெய்வேலி டவுன்ஷிப்பின் 3வது பிளாக்சைச் சேர்ந்த முகமது யூசுப்பின் மனைவி மும்தாஜ் கடந்த 23ஆம் தேதி நகைக்காக கொலை செய்யப்பட்டு எரிக்கப்பட்டார். இது சம்பந்தமாக நாங்கள் வழக்கு ஒன்றை (குற்ற எண். 179/15) இதச 302, 380 ஆகிய பிரிவுகளின்கீழ் பதிவு செய்தோம். அந்தக் கொலை வழக்கு சம்பந்தமாக சுப்பிரமணியனை நாங்கள் அழைத்து விசாரித்தது உண்மை. ஆனால், அவனை நாங்கள் அடைத்து வைக்கவில்லை, சித்ரவதை செய்யவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் விசாரணைக்குப் பின்னும் சுப்பிரமணியனை அவனது மனைவியிடம் கையொப்பம் பெற்றுக் கொண்டு அனுப்பி விடுவோம். அவன் தினமும் வீட்டிற்குத்தான் சென்றானா இல்லை வேறெங்கும் சென்றானா என்பது பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது.

சுப்பிரமணியனின் குழந்தைகள். இவர்களின் எதிர்காவல் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

அன்பரசன் - துணை ஆய்வாளர், நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல் நிலையம்:

சுப்பிரமணியனை மும்தாஜின் கொலை தொடர்பாக நாங்கள் அழைத்து விசாரித்தோம். அதன் பின்னர் நான் சிசிடிவி கேமரா பயிற்சிக்குச் சென்றுவிட்டேன். ஆனால் சுப்பிரமணியனுக்கும் மும்தாஜின் கொலைக்கும் தொடர்பில்லை என்பது விசாரணையில் தெரியவந்தது.

உதயகுமார் - சிறப்பு துணை ஆய்வாளர், நெல்லிக்குப்பம் காவல்நிலையம்:

எங்களுக்கு சுப்பிரமணியனை நெய்வேலி காவல் நிலையத்தினர் கொலை வழக்கு சம்பந்தமாக விசாரிப்பதற்காக அழைத்துச் சென்ற விபரம் எதுவும் தெரியாது. 4ஆம் தேதி புதுச்சேரி ஜிப்மர் மருத்துவ மனையில் உள்ள அவுட்போஸ்ட்டிலிருந்து எங்களது சரகத்தைச் சேர்ந்த சுப்பிரமணியன் என்பவர் அவருக்குத் தெரிந்த நபர்களால் தாக்கப்பட்டதால் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாக தகவல் வந்தது. உடனே, நாங்கள் சுப்பிரமணியனின் ஊருக்குச் சென்று சுப்பிரமணியனைத் தாக்கியது யார் என்பது பற்றி விசாரித்தோம். ஆனால், அங்கு அப்படி ஒரு சம்பவமே

நடக்கவில்லை என்று நாங்கள் விசாரித்த அனைவரும் தெரிவித்துவிட்டனர். ஆகவே, அதையும் நாங்கள் எங்கள் குறிப்பேட்டில் பதித்துவிட்டோம். ஜிப்மர் மருத்துவ மனையின் அவுட்போஸ்ட்டிலிருந்து மறுபடியும் எங்களை அழைத்து நாங்கள் முன்னர் கொடுத்த தகவல் உங்களுக்கானதல்ல, அது நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல் நிலையத்திற்கானது. ஆகவே, நீங்கள் இதுபற்றி மேற்கொண்டு நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கத் தேவையில்லை எனக் கூறிவிட்டனர். ஜூன் 6ஆம் தேதி சுப்பிரமணியன் இறந்தபிறகு அவர் மனைவி, தனது கணவர் நெய்வேலி காவல் நிலைய போலீசாராலேயே சித்ரவதை செய்யப்பட்டு இறந்ததாக புகார் தெரிவித்தார். இப்புகாரின்மீது (குற்ற எண் 269/15) U/s 174 (1) குநச- கீழ்

வழக்குப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஜெகதீசன் - மூத்த மருத்துவர், ஆம்புரோஸ் - மருத்துவர், ஜிப்மர் மருத்துவமனை:

சுப்பிரமணியன் இங்கு அனுமதிக்கப்பட்ட அன்று நான் சுற்றுக்குச் சென்றபோது சுப்பிரமணியனைப் பார்த்தேன். எனக்குத் தெரிந்து அவரது

உடலில் வெளிப்படையாகத் தெரியக்கூடிய அளவில் பெரிய காயங்களைப் பார்க்கவில்லை. உண்மையில், சுப்பிரமணியன் இறந்துவிடுவார் என நான் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சிறுநீரகத்தில் மிகப்பெரிய அளவில் அடிபட்டால் கூட சிறுநீரகமானது திடீரென செயலிழக்கக்கூடிய வாய்ப்பு உள்ளது. உடற்கூறு அறிக்கை வெளிவந்தால் மட்டுமே எதனால் சுப்பிரமணியன் இறந்தார் என்பது தெரியவரும்.

கண்டறிந்தவைகள்:

- சுப்பிரமணியனை மே 28ஆம் தேதியன்று நள்ளிரவு நெய்வேலி டவுன்ஷிப் போலீஸார், ஆய்வாளர் ராஜாவின் தலைமையில் (பெண் காவலர் காளிதேவி உட்பட) அவரது வீட்டிலிருந்து அடித்து இழுத்துச் சென்றனர்.
- சுப்பிரமணியன், அவரது மனைவி ரேவதி ஆகியோரது கைப்பேசிகள், அவர்கள் குடும்பத்துடன் வேளாங்கன்னியில் எடுத்துக் கொண்ட புகைப்படங்கள், வேளாங்கன்னியில் இருந்து கடலூர் வந்த ரயில் பயணச்சீட்டுகள், சுப்பிரமணியனின் கல்விச் சான்றிதழ்கள் மற்றும் சில பொருள்களை எடுத்துச் சென்றனர்.

- அப்பொழுது கொலை செய்ததை ஒத்துக்கொள் என்று சொல்லி சுப்பிரமணியனை அடித்துள்ளனர். சுப்பிரமணியன் மனைவி ரேவதியை, தகாத வார்த்தைகளில் திட்டியும் கொலைக் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளச் சொல்லியும் மிரட்டியுள்ளனர்.
- ரேவதி, தனது கணவரைப் பார்ப்பதற்காக 28ஆம் தேதி காலையிலிருந்து 31ஆம் தேதி வரை தினமும் நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல்நிலையத்திற்குச் சென்றுள்ளார். அப்பொழுதும் அவர் காவலர்களால் கொலைக் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளுமாறு மிரட்டப்பட்டுள்ளார்.
- அவரது குழந்தைகளும் மிரட்டப்பட்டுள்ளனர். சுப்பிரமணியனைப் பார்க்க ரேவதியை முதல் நாளுக்கு நாட்களுக்கு அனுமதிக்கவில்லை.
- தினமும் சுப்பிரமணியனின் மனைவி ரேவதியிடம் நெய்வேலி டவுன்ஷிப் போலீசார் பல ஆவணங்களிலும், வெற்றுக் காகிதங்களிலும் வலுக்கட்டாயமாகக் கையெழுத்துப் பெற்றுள்ளனர்.
- மே 31ஆம் தேதி கடலூர் காவல் கண்காணிப்பாளர் அலுவலகத்தில் ரேவதி தனது கணவர் நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவலர்களால் சட்ட விரோதக் காவலில் 4 நாட்களாக அடைத்து வைக்கப்பட்டு சித்ரவதை செய்யப்படுவதாகவும், தனது கணவரை மீட்டுத் தருமாறு கோரியும் வழக்கறிஞருடன் சென்று மனு கொடுத்துள்ளார்.
- அதன் பின்னர்தான், ஜூன் 1ஆம் தேதியன்று ரேவதி அவரது கணவரைப் பார்க்க நெய்வேலி டவுன்ஷிப் போலீசார் அனுமதித்துள்ளனர்.
- ரேவதி தனது கணவரைப் பார்த்தபோது, அவர் மிகவும் பலவீனமாகவும், முகமும் கால்களும் வீங்கியும், கால் விரல் நகங்கள் பிடுங்கப்பட்டு சீழ் வடிந்தபடியும் காணப்பட்டார்.
- ரேவதியையும் அவரது குழந்தைகளையும் நெய்வேலி டவுன்ஷிப் போலீசார் வேனில் மயிலாடுதுறை ரயில் நிலையத்துக்கு அழைத்துச் சென்று அவர்கள் சுப்பிரமணியனுடன் வேளாங்கன்னி சென்றபோது எந்த இடத்தில் இறங்கி எந்த வழியாகச் சென்று வேளாங்கன்னி செல்வதற்குப் பேருந்தில் ஏறினார்கள் என்பதை நடித்துக்காட்டச் செய்திருக்கிறார்கள்.
- மயிலாடுதுறைக்கு அழைத்துச் செல்லும்போதும் திரும்பி வரும்போதும் வழியில் வேறொரு போலீஸ்

வாகனத்தில் சுப்பிரமணியன் இருந்ததை ரேவதியும் அவரது மூத்த குழந்தையும் பார்த்துள்ளனர்.

- நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல்நிலைய போலீசார் மே 28ஆம் தேதியிலிருந்து ஜூன் 4ஆம் தேதி காலை வரை சுப்பிரமணியனை சட்ட விரோதமாகத் தங்கள் காவலில் அடைத்து வைத்து சித்ரவதை செய்துள்ளனர்.
- ஜூன் 4ஆம் தேதியன்று நெய்வேலி டவுன்ஷிப் போலீசார் அவர்களது வாகனத்திலேயே ரேவதியையும், மிகவும் மோசமான உடல்நிலையிலிருந்த சுப்பிரமணியனையும் புதுச்சேரி ஜிப்மர் மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றுள்ளனர்.
- மருத்துவமனைக்குச் செல்லும் வழிநெடுகிலும் சுப்பிரமணியன் தனக்கு மூச்சு விட சிரமமாக இருப்பதாகவும், தன்னால் சிறுநீர் கழிக்க முடியவில்லை என்று தன் மனைவி ரேவதியிடம் கூறி அழுதுள்ளார்.
- புதுச்சேரி ஜிப்மர் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கும்போது மருத்துவர் எப்படி அடிபட்டது என்று கேட்டபோது சுப்பிரமணியன் மிகத் தெளிவாக, தான் நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல்நிலைய போலீசாரால் அடித்துச் சித்ரவதை செய்யப்பட்டதாகத் தெரிவித்துள்ளார்.
- ஆனால், ஜிப்மர் மருத்துவமனை அவுட்போஸ்ட்டில் இருந்த போலீசார் சுப்பிரமணியன் அவரது வீட்டில் இருக்கும்போது அவருக்குத் தெரிந்த நபர்களாலேயே கட்டையால் அடித்துத் தாக்கப்பட்டதாகப் பதிவு செய்துள்ளனர்.
- இந்தத் தகவலை அவர்கள் சுப்பிரமணியனின் வீடு நெல்லிக்குப்பம் காவல்நிலைய எல்லைக்கு உட்பட்டிருப்பதால் நெல்லிக்குப்பம் காவல்நிலையத்திற்குத் தெரிவித்துள்ளனர்.
- இத்தகவலைப் பெற்ற நெல்லிக்குப்பம் காவல்நிலையத்தினர் சுப்பிரமணியனின் ஊருக்குச் சென்று அங்கிருந்தவர்களிடம் சுப்பிரமணியனையார், எப்பொழுது, எதற்காகத் தாக்கினார்கள் என்பது பற்றி விசாரித்துள்ளனர்.
- ஆனால், அப்படி ஒரு சம்பவமே நடக்கவில்லை என அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, நெல்லிக்குப்பம் காவல்நிலையத்தினர் ஜிப்மர் மருத்துவமனை அவுட்போஸ்ட்டில் காவல்நிலையத்தைத்

தொடர்புகொண்டு கேட்டபோது அவர்கள், இத்தகவல் உங்களுக்கானதல்ல, இது நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல்நிலையத்திற்கானது.

- இ த த க வ ல் த வ ற ா க உ ங க ளு க் கு த் தெரிவிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆகவே, இதுபற்றி மேற்கொண்டு எந்த நடவடிக்கையும் வேண்டாம் என கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டது.
- நெல்லிக்குப்பம் காவல் நிலையத்திற்குட்பட்ட பகுதியில் வசித்த சுப்பிரமணியனை நெல்லிக்குப்பம் காவல்நிலையத்திற்குத் தெரிவிக்காமலேயே நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல்நிலையத்தினர் இழுத்துச் சென்று ஒரு வார காலத்திற்கு சட்ட விரோதக் காவலில் அடைத்து வைத்திருந்துள்ளனர்.
- ஜிப்மர் மருத்துவமனையில் சுப்பிரமணியன் இருந்தபோது கூட அவருக்கு சிறுநீர் கழிக்க முடியாத நிலையே தொடர்ந்துள்ளது. அவரது வயிற்று வீக்கம் சிறிதும் குறையவில்லை.
- சு ப் பி ர ம ணி ய னு க் கு த் தீ வி ர சி கி ச் சை அளிக்கப்பட்டும் அவர் சிகிச்சைப் பலனின்றி ஜூன் 6ஆம் தேதி மரணமடைந்துவிட்டார்.
- சுப்பிரமணியன் நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல் நிலைய போலீசாரின் சித்ரவதையினாலேயே இறந்ததாகவும், அதனால் நெய்வேலி காவல் நிலைய ஆய்வாளர் ராஜா மற்றும் அவரது குழுவினர்மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என நெல்லிக்குப்பம் காவல் நிலையத்தில் புகார் செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்புகார் (குற்ற எண் 269/15) U/s 174 (1) குநச-ன் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.
- மே 31ஆம் நாள் கடலூர் மாவட்டக் காவல் துறை கண்காணிப்பாளரிடம் ரேவதி, தனது கணவர் சுப்பிரமணியன் சட்ட விரோதக் காவலில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்ததாக மனு அளித்த பின்புதான் சுப்பிரமணியனைப் பார்க்க ரேவதிக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து கடலூர் மாவட்டக் காவல் துறை கண்காணிப்பாளரின் ஒப்புதலின் பேரிலேயே சுப்பிரமணியன் சட்ட விரோதக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தார் என்பது தெளிவாகிறது.

பரிந்துரைகள்:

- நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல் நிலைய ஆய்வாளரின் கைப்பேசி உடனடியாக கைப்பற்றப்பட்டு மே 28ஆம் தேதி முதல் ஜூன் 7ஆம் தேதி வரை அந்தக்

கைப்பேசியிலிருந்து தொடர்பு கொண்ட அனைத்து அழைப்பு விபரங்களையும், அந்த கைப்பேசி எந்தெந்த பகுதிகளிலிருந்து இயக்கப்பட்டது என்பது பற்றிய முழு விபரங்களையும் வெளிக்கொண்டு வர வேண்டும்.

- சுப்பிரமணியனின் வீட்டிலிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட அவரது கைப்பேசி மற்றும் அவரது மனைவி ரேவதியின் கைப்பேசி இரண்டிலிருந்தும் மே 28ஆம் தேதி முதல் ஜூன் 7ஆம் தேதி வரை அந்தக் கைப்பேசிகளிலிருந்து தொடர்பு கொண்ட அனைத்து அழைப்பு விபரங்கள், அந்த கைப்பேசிகள் எந்தெந்த பகுதிகளிலிருந்து இயக்கப்பட்டது என்பது குறித்த முழு விபரங்களையும் சேகரித்தால் சுப்பிரமணியன் ஒரு வார காலமாக சட்ட விரோதக் காவலில் நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல்நிலையத்தில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது உறுதிப்படுத்தப்படும்.
- நெய்வேலி டவுன்ஷிப் காவல்நிலைய ஆய்வாளர் ராஜாமீது சட்ட விரோதக் காவலில் தனி நபர் ஒருவரை அடைத்து வைத்திருந்து சித்ரவதை செய்து அவர் மரணத்திற்கு காரணமாக இருந்ததற்காக அவர்மீது உடனடியாக ஆள்கடத்தல் மற்றும் கொலை வழக்குப் பதிவு செய்யப்பட்டு கைது செய்யப்பட வேண்டும்.
- மே 31ஆம் தேதி சுப்பிரமணியனின் மனைவி ரேவதியின் மனு மீது உடனடியாக உரிய நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருந்தால் சுப்பிரமணியன் உயிர் பிழைத்திருக்க வாய்ப்பு இருந்திருக்கும். ஆகவே, தனது கடமையில் இருந்து தவறிய மாவட்டக் காவல்துறை கண்காணிப்பாளர் ராதிகாவின் மீதும் கொலை வழக்குப் பதிவு செய்யப்பட்டு கைது செய்யப்பட வேண்டும்.
- இந்த வழக்கை தமிழகக் காவல்துறை விசாரித்தால் எந்த நீதியும் கிடைக்காது. எனவே இந்த வழக்கு விசாரணை சி.பி.ஐயிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும்.
- சு ப் பி ர ம ணி ய னி ன் ம னை வி ரே வ தி யு ம் அவரது நான்கு பச்சிளம் குழந்தைகளும் அனாதையாகியுள்ளனர்.
- சுப்பிரமணியனின் மனைவி ரேவதிக்கு அவரது தகுதிக்கு ஏற்ப அரசுப்பணியும் 25 இலட்ச ரூபாய் இழப்பீடும் வழங்கப்பட வேண்டும். அவர்களது நான்கு குழந்தைகளின் கல்விச் செலவிற்கும் அரசே பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு எதிரான பயங்கரவாத எதிர்ப்பு சட்டங்கள்

குஜராத் பயங்கரவாதம் மற்றும் திட்டமிட்ட குற்றங்கள்
கட்டுப்பாட்டு சட்ட முன்வரைவு - 2015

- என்.டி. ஜெயபிரகாஷ்

குஜராத் பயங்கரவாதம் மற்றும் திட்டமிட்ட குற்றங்கள் கட்டுப்பாட்டு சட்ட முன்வரைவு - 2015 அடிப்படையான குடிமக்கள் உரிமைகளை மீறுவது மட்டுமல்லாமல், ஒரு அரசு தனது சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களின் எல்லை அத்துமீறுகிற அபாயகரமான எடுத்துக்காட்டாகவும் அமைகிறது. மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கும் இடையேயான கூட்டாட்சி அதிகாரப் பகிர்வில், நாட்டின் பாதுகாப்பு அல்லது உயர் தன்னாளுமை போன்ற பிரச்சனைகளில் நாடாளுமன்றம் மட்டுமே சட்டமியற்ற முடியும் என உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மாநில அரசுகள் தங்களது மாநில எல்லைகளுக்குள் மட்டும் செயல்படக்கூடாது, கடுமையான பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்களை உருவாக்குவதன் மூலம் நாடாளுமன்றத்தின் இந்த அதிகாரத்தைத் தாங்களே எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. குஜராத் சட்ட முன்வரைவு இத்தகைய சட்டத்துக்குப் புறம்பான அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதோடு நிற்கவில்லை, மாறாக, ஒரு ஆழமான, அடிப்படையிலேயே தவறான நடவடிக்கையாகவும் இருக்கிறது. முதலாவதாக, இத்தகைய ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிற அதிகாரமே குஜராத் மாநில சட்டமன்றத்துக்குக் கிடையாது.

குஜராத் சட்டமன்றத்தால் 2015 மார்ச் 31 அன்று நிறைவேற்றப்பட்டு, குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பப்பட்டுள்ள குஜராத் பயங்கரவாதம் மற்றும் திட்டமிட்ட குற்றங்கள் (GCTOC) சட்ட முன்வரைவு - 2015, அது “பொது ஒழுங்கு” மற்றும்/அல்லது குற்ற வியல் சட்டம் மற்றும் நடைமுறையோடு தொடர்புள்ளது என்ற அடிப்படையிலும், இவை சட்டமியற்றுதல் தொடர்பான மாநில அதிகாரங்களுக்கு உட்பட்டவை என்ற அடிப்படையிலும், பாசாங்குத்தனமாகக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. “பயங்கரவாத செயல்கள்”, “பயங்கரவாதம்” இரண்டுக்கும் எதிராக நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்வதற்காகவே இந்தச் சட்டம் என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்தச் சட்ட முன்வரைவின் பிரிவு 2(h) “பயங்கரவாதச் செயல்கள்” என்பதற்கு சட்டம் ஒழுங்கு, பொது ஒழுங்கு, மாநிலத்தின் பாதுகாப்பு, ஒருமைப்பாடு ஆகியவற்றை சீர்குலைக்கும் நோக்கத்துடன் மக்கள் மனங்களில் அல்லது மக்களில் ஒரு பிரிவினர் மனங்களில் அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக, அல்லது அரசாங்கத்தை எந்த ஒரு நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளவிடாமல் கட்டாயப்படுத்துவதற்காக செய்யப்படும் எந்த ஒரு செயலுமாகும் என்று விளக்கமளித்துள்ளது. முந்தைய பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் (பொடா) - 2002ல் உள்ளது போன்ற விதிகள் பெருமளவுக்கு இதில் உள்ளன. பொடா சட்டமே கூட

அதற்கு முன் இருந்த பயங்கரவாதம் மற்றும் சீர்குலைவு நடவடிக்கைகள் (தடுப்பு) சட்டம் (குடா) - 1985 மாலில்தான் தயாரிக்கப்பட்டது. தற்போது தடா, பொடா சட்டங்கள் நடைமுறையில் இல்லை. ஆனால், சட்ட விரோத நடவடிக்கைகள் (தடுப்பு) சட்டம் (UAPA) - 1967 என்ற மத்தியச் சட்டம் தொடர்கிறது. இந்தச் சட்டத்தில் “இந்தியாவின் ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு, பாதுகாப்பு அல்லது உயர் தன்னாளுமைக்கு அச்சுறுத்தலாக” இருக்கக்கூடிய செயல்களை விரிவான முறையில் கையாளுவதற்காக 2008 ஆம் ஆண்டில் திருத்தம் செய்யப்பட்டது. மஹாராஷ்டிரா திட்டமிட்ட குற்றங்கள் தடுப்புச் சட்டம் (MCOCA) - 1999ல் உள்ள சில விதிகளும் குஜராத் சட்ட முன்வரைவில் நகலெடுக்கப்பட்டுள்ளன. மஹாராஷ்டிரா சட்டம் கடுமையானது, “திட்டமிட்ட குற்றம்” என்ற ஒரு குற்றச் செயலை புதிதாக வரையறுத்துள்ளது. இந்தச் சட்டம் மஹாராஷ்டிரா மாநிலத்திலும் சிறப்பு விரிவாக்கத்தின் மூலம் தில்லியிலும் செயல்படக்கூடியதாகும்.

குஜராத் சட்ட முன்வரைவு அரசமைப்பு சாசனத்தின்படி செல்லத்தக்கதுதானா என்ற ஆழமான சந்தேகங்கள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. சமூக உரிமைகள் மீறப்படுதல், அதிகாரங்கள் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படும் வாய்ப்பு, மாநில அதிகார அமைப்புகளின் முறையான செயல்பாடுகள் போன்றவை தொடர்பாக அந்தச் சந்தேகங்கள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சட்ட முன்வரைவின் சில

அம்சங்கள் அப்பட்டமான முறையில் அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு எதிரானதாக உள்ளன. சாசனத்தின் மூன்றாவது பாகத்தில் உறுதியளிக்கப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளை குஜராத் சட்ட முன்வரைவு மீறுகிறது. அத்துடன், ஒட்டுமொத்தத்திலேயே இந்த சட்ட முன்வரைவு நாட்டின் கூட்டாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கே முரணானதாக உள்ளது என நாங்கள் கருதுகிறோம். நாடாளுமன்றத்துக்கு என ஒதுக்கப்பட்டுள்ள ஒரு பிரச்சனை தொடர்பாக சட்டமியற்றும் அதிகாரம் மாநில சட்டமன்றத்திற்குக் கிடையாது.

“இந்தியாவின் பாதுகாப்பு” மற்றும் தேசப் பாதுகாப்பு ஆகிய இரண்டும் மத்திய அரசின் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டவையாகும். ஆகவே, குஜராத் சட்டமன்ற அதிகாரத்திற்கு முற்றிலும் புறம்பான சட்டமுன்வரைவுக்கு குடியரசுத் தலைவர் ஒப்புதல் அளிக்க முடியாது.

பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்களை, தேசிய அளவில் நாடாளுமன்றம் மட்டுமே நிறைவேற்ற முடியும் என்ற வாதத்தை இக்கட்டுரையில் நாங்கள் முன்வைக்கிறோம். ஒட்டுமொத்தமாக “தேசத்தின் பாதுகாப்பு” கடுமையான அச்சுறுத்தல்களுக்கு உள்ளாகிற நிலையில்தான் நாடாளுமன்றம் அத்தகைய சட்டங்களை இயற்ற முடியும். கட்டுரையின் முதல் பகுதியில், இந்தச் சட்டம் எப்படி குஜராத் சட்டமன்றத்தின் அதிகார வரம்புக்கு வெளியே இருக்கிறது. அதனால், அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு எதிரானதாக இருக்கிறது என்ற விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இரண்டாவது பகுதியில், அரசமைப்பு சாசனத்தின் மூன்றாவது பாகத்தின் கீழ் உறுதியளிக்கப்பட்டுள்ள குடிமக்கள் அடிப்படை உரிமைகளை மீறுகிறது என்பதை சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறோம். பயங்கரவாதம், திட்டமிட்ட குற்றம் ஆகிய இரண்டையும் கையாளுகிற இந்தச் சட்டம் மஹாராஷ்டிரா சட்டத்திற்கும் அப்பால் செல்கிறது.

குறிப்பாக, மஹாராஷ்டிரா சட்டத்தின் சில விதிகளை எதிர்த்து நீதிமன்றத்தில் வழக்குகள் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதே விதிகள், குஜராத் சட்ட முன்வரைவில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு ஒப்பிட்டுக் காட்டியிருப்பதன் மூலம், மஹாராஷ்டிரா சட்டமே செல்லத்தக்கதுதானா என்ற விவாதத்தை நாங்கள் ஐசிலை, 2015

புதுப்பித்துள்ளோம். வழக்கமான குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்ட விதிகளையெல்லாம் மீறும் வகையில், அளவு கடந்த அதிகாரங்களை வழங்குகிறது என்று தெரிவிக்கப்பட்ட கவலைகளை எல்லாம் புறக்கணித்துவிட்டு மஹாராஷ்டிரா சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. தற்போது அது, சட்டப்பூர்வமாக நடைமுறையிலும் இருக்கிறது.

சட்டம் இயற்றுவதற்கான தகுதியின்மை

இப்படி ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வருவதற்கான அதிகாரம் குஜராத் மாநில சட்ட மன்றத்திற்கு இருக்கிறதா, அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு உட்பட்டிருக்கிறதா என்பதை இப்பகுதியில் நாங்கள் ஆராய்கிறோம். இந்தச் சட்ட முன்வரைவுக்கு குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல் கிடைத்தாலும்கூட, அரசமைப்பு சாசனப்படி இது செல்லாது என்ற சிக்கல் தீர்ந்துவிடாது. அரசமைப்பு சாசன ஏற்பாட்டையும் இந்தச் சட்ட முன்வரைவு மீறுகிறது என்ற பிரச்சனையும் ஒன்றுவிடாது.

“பொது ஒழுங்கு” என்ற ஒப்பனையுடன் “தேசப் பாதுகாப்பு” சட்டம்: அரசமைப்பு சாசனத்தின் 245, 246 ஆகிய சட்ட உரைகள், 7ஆவது அட்டவணையின் உள்ளடக்கத்தோடு சேர்ந்து, சட்டம் இயற்றுவதில் நாடாளுமன்றத்துக்கும் மாநில சட்டமன்றத்துக்கும் இடையேயான வேறுபாடுகளை வரையறுக்கிறது. சட்டமியற்றும் விஷயங்கள் தொடர்பான மூன்று பட்டியல்களிலுமே (மத்தியப் பட்டியல், மாநிலப் பட்டியல், பொதுப்பட்டியல்) பயங்கரவாதம் என்ற சொல் இடம் பெறவில்லை. நேரடியாக இடம் பெறவில்லை. ஆனால், “இந்தியாவைப் பாதுகாப்பது” தொடர்பாக சட்டமியற்றும் தனி அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்துக்குத் தரப்பட்டுள்ளது. பட்டியலிடப்படாத விஷயங்களில் சட்டமியற்றுவதற்கான எஞ்சிய அதிகாரங்களும் நாடாளுமன்றத்துக்குத் தரப்பட்டுள்ளன. “பொது ஒழுங்கு” தொடர்பான சட்டமியற்றும் தனியதிகாரம் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. “குற்றவியல் சட்டம்”, “குற்றவியல் நடைமுறை” தொடர்பாக சட்டமியற்றுவதற்கான பொது அதிகாரங்கள் நாடாளுமன்றம், மாநில சட்டமன்றம் இரண்டுக்கும் உள்ளன.

“பொது ஒழுங்கு,” “சட்டம் - ஒழுங்கு,” “அரசின் பாதுகாப்பு” ஆகிய மூன்றும் மேலோட்டமான கருத்தாக்கங்கள் போலத் தோன்றுகின்றன. ஆனால், இந்த மூன்றும் வெவ்வேறு வகையான குற்றச் செயல்கள் தொடர்பானவையாகும். குற்றத்தின் கடுமையைப் பொறுத்து அவை வேறுபடுகின்றன. இந்த வேறுபாட்டை உச்சநீதிமன்றம் ராம் மனோகர் லோஹியா *எதிர்* பீகார் அரசு வழக்கில் (1966), தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. நீதிபதி ஹிதயதுல்லா இந்த வேறுபாட்டை “பொதுவான வட்டங்கள்” மூலமாக அடையாளப்படுத்தியுள்ளார். பொது

ஒழுங்குக்கு எதிரான குற்றச் செயல்கள் விரிவான வட்டத்தைச் சேர்ந்தவை. ஆனால், அவற்றின் கடுமை அளவு குறைவு. தேசப் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படுத்தும் குற்றச் செயல்கள் சிறியவை, ஆனால், மிகவும் கடுமையானவை. தேசப் பாதுகாப்புக்கு எதிராக ஏற்படும் ஒவ்வொரு அச்சுறுத்தலும் பொது ஒழுங்குக்கும், சட்டம் – ஒழுங்கிற்கும் ஏற்படக்கூடிய அச்சுறுத்தலே ஆகும். ஆகவே இந்த விளக்கம் கண்டிப்பாக அப்படியே சரியானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. சட்டத்தை இயற்றுவதற்கான அரசமைப்பு சாசனப்பூர்வ அதிகாரங்களைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு மாநில சட்டமன்றமானது தேசப் பாதுகாப்பு தொடர்பானதாக இல்லாத வரையில், பொது ஒழுங்கு தொடர்பான விஷயங்களில் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளன. அதேபோல், நாடாளுமன்றமானது, பொது ஒழுங்கு தொடர்பான விஷயங்களில் குறுக்கிடாத வரையில், தேசப் பாதுகாப்பு தொடர்பான சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளது.

மத்தியச் சட்டமான தடா சட்டத்தை எதிர்த்து தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்கை பரிசீலித்த உச்சநீதிமன்றம் மேற்கூறிய மதிப்பீட்டைத்தான் பயன்படுத்தியது. கர்த்தாசிங் *எதிர்* பஞ்சாப் மாநில அரசு வழக்கில் (1994), அந்தச் சட்டம் நாடாளுமன்றத்தின் அதிகார வரம்புக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருக்கிறது என வாதிடப்பட்டது. அதில் தீர்ப்பளித்த உச்சநீதிமன்றம் மீண்டும், கருத்தாக்க ரீதியான வேறுபாட்டை சுட்டிக்காட்டியது. பயங்கரவாதம் என்பது சட்டம் – ஒழுங்கு மீறப்படுவது சம்பந்தமானதுதான் என்றாலும், அது அடிப்படையில் தேசப் பாதுகாப்புக்கு ஒரு அச்சுறுத்தலாக இருக்கிறது என்ற முறையில், இந்தியாவைப் பாதுகாப்பதற்கான சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தைச் செயல்படுத்தி தடா சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது என்றும், அது முறையாக மத்திய அரசின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டதாக வருகிறது என்றும் உச்சநீதிமன்றம் கூறியது.

அதேபோல், மஹாராஷ்டிரா மாநில அரசு *எதிர்* பாரத் ஷாந்திலால் ஷா (2008) வழக்கிலும், ஜமீர் அஹமது லத்தீஃப் – உர் ரஹ்மான் *எதிர்* மஹாராஷ்டிரா மாநில அரசு (2010) வழக்கிலும் தீர்ப்பளித்த உச்சநீதிமன்றம், மஹாராஷ்டிரா மாநில அரசின் திட்டமிட்ட குற்றச் செயல்கள் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம் அரசமைப்பு சாசனப்படி செல்லத்தக்கதுதான் என்று அறிவித்தது. அந்தச் சட்டம் குறிப்பாக பொது ஒழுங்கு மற்றும் குற்றவியல் சட்டம் தொடர்பானதுதான் என்றும், பயங்கரவாதம் சம்பந்தப்பட்டது அல்ல என்றும் உச்சநீதிமன்றம் கூறியது. இவ்வாறாக, அந்தச் சட்டம் அரசமைப்பு சாசனத்துக்குப் பொருந்துவதுதான் என்று தீர்ப்பளித்த உச்சநீதிமன்றம்,

மஹாராஷ்டிரா சட்டத்தில் உள்ள “திட்டமிட்ட குற்றம்” என்பது, “பயங்கரவாதம்” அல்லது “பயங்கரவாதச் செயல்கள்” என்ற வரையறைக்குள் வரவில்லை என்று உச்சநீதிமன்றம் அறிவித்தது. 2008ஆம் ஆண்டு மும்பை தாக்குதல் வழக்கில் முகமது அஜ்மல் அமீர் கசாப் மீது கூட, மஹாராஷ்டிரா திட்டமிட்ட குற்றங்கள் சட்டத்தின் கீழ் புகார்கள் பதிவு செய்யப்படவில்லை. மாறாக, UAPA சட்டத்தின் கீழும், இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் (IPC) 1861ன் கீழும் தான் குற்றச்சாட்டுகள் (முகமது அஜ்மல் முகமது அமீர் கசாப் *எதிர்* இந்திய அரசு) (2012) பதிவு செய்யப்பட்டன.

ஒரு தனி மாநிலம், தனக்குத் தானே அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதீதமான சட்டங்களை நிறைவேற்றுகிறபோது, அது சிக்கலை மேலும் தீவிரமாக்கவே செய்கிறது.

குஜராத் சட்ட முன்வரைவைப் பொறுத்தவரையில் இதற்கு மாறாக, இந்த மூன்று தனித்தனி சட்ட அம்சங்களையும் கலந்து பயங்கரவாதப் பிரச்சனையில் மாநிலமே சட்டமியற்றுவதற்குத் தோதான நிலை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “பயங்கரவாத செயல்” என்பதற்கான விளக்கத்திலிருந்து இது தெரிய வருகிறது. “..... சட்டம் ஒழுங்கு, பொது ஒழுங்கு, மாநிலத்தின் பாதுகாப்பு, ஒருமைப்பாடு ஆகியவற்றை சீர்குலைக்கும் நோக்கத்துடன் மக்கள் மனங்களில் அல்லது மக்களில் ஒரு பிரிவினர் மனங்களில் அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக, அல்லது அரசாங்கத்தை எந்த ஒரு நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளவிடாமல் கட்டாயப்படுத்துவதற்காக செய்யப்படும் எந்த ஒரு செயலுமாகும்” என்று அந்த விளக்கம் கூறுகிறது.

சட்டம் ஒழுங்கு அல்லது பொது ஒழுங்கு தொடர்பான சட்டமியற்றும் அதிகாரம் குஜராத் மாநில அரசுக்கு இருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், “மாநில பாதுகாப்பு” என்பது தேசப் பாதுகாப்பு என்பதுடன் சம்பந்தப்பட்டது என்பதால் அது மாநில சட்டத்திற்கு உட்பட்டதாகாது. அது மட்டுமல்ல, வெளி ஆக்கிரமிப்புகளிலிருந்து மாநிலங்களைப் பாதுகாப்பது சட்ட உரை 355ன் கீழ் மத்திய அரசின் கடமையாகும். இவ்வாறாக, குஜராத் சட்ட முன்வரைவு தனது வரம்பிற்குள் “பயங்கரவாதச் செயல்கள்” என்பதையும் கொண்டு வருவதால் அது மஹாராஷ்டிரா சட்டத்தைவிட வெகுதூரம்

செல்கிறது. “பொது ஒழுங்கு” சம்பந்தப்பட்ட விவகாரம் அல்ல என்பதால், நாடாளுமன்றத்துக்காக என ஒதுக்கப்பட்ட விவகாரங்களுக்குள் செல்கிறது என்பதால், அதாவது தேசத்தின் பாதுகாப்பு என்பதற்குள் செல்வதால் குஜராத் சட்ட முன்வரைவு நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தில் தலையிடுவதாகிறது. ஆகவே அது, அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு எதிரானதாகிறது.

குடியரசுத் தலைவர் ஒப்புதலால் குறை களைய முடியாது: குஜராத் சட்ட முன்வரைவு குடியரசுத் தலைவரின் “ஒப்புதலுக்காக” சட்ட உரை 254 (2)ன் கீழ் அனுப்பப்பட்டுள்ளது என்றபோதிலும் கூட, அரசமைப்பு சாசனத்துக்கு இது பொருந்துவதாக இல்லை என்பதை அதனால் சரிப்படுத்திவிட முடியாது. ஏனென்றால், சட்ட உரை 254 (2)ன் கீழ் இத்தகைய சட்ட முன்வரைவுக்கு ஒப்புதல் அளிப்பதற்கான அதிகாரத்தை, 7ஆவது அட்டவணையின் 3ஆவது பட்டியலாகிய மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையேயான பொதுப் பட்டியலின் கீழ் வருகிற விவகாரங்களில் இயற்றப்படும் சட்டம் தொடர்பாக மட்டுமே பயன்படுத்த முடியும். ஆகவே, சட்டமன்றத்தின் முழுத் தகுதியுடனேயே ஒரு சட்டம் நிறைவேற்றப்படுகிறது என்றால்கூட அது மத்திய சட்டத்தை மீறுவதாக அல்லது அதனுடன் முரண்படுவதாகவே இருக்கும்.

பொதுவாக, ஒரு மத்திய சட்டமும், ஒரு மாநில சட்டமும் (இரண்டுமே நாடாளுமன்றம், சட்டமன்றத்தின் அதிகார வரம்புகளுக்கு உட்பட்டு 7ஆவது அட்டவணையின் 3ஆவது பட்டியலின் கீழ் வருகின்றன என்ற நிலையில்) ஒன்றுக்கொன்று (இரண்டும் இணைந்து செயல்பட முடியாத அளவுக்கு) முரண்படுகின்றன என்றால், சட்டம் இயற்றுவதில் மாநில சட்டமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளபோதிலும், இரண்டு சட்டங்களுக்குமிடையே உள்ள முரண்பாடுகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு மத்திய சட்டம்தான் நடைமுறைக்கு வரும் இந்த அம்சத்தில் மத்திய சட்டத்திற்கு தீர்மானகரமான முறையில் அரசமைப்பு சாசனம் முன்னுரிமை அளிக்கிறது. ஏனெனில், சட்டம் இயற்றுவதில் நாடாளுமன்றத்தின் உயர்நிலை என்பது கூட்டாட்சி அமைப்பில் அடிப்படையானதாகும். சட்டஉரை 254 (2)ன் கீழ் குடியரசுத் தலைவர் ஒப்புதல் என்பது நாடாளுமன்றத்தின் இந்த உயர் முன்னுரிமையிலிருந்து ஒரு விதிவிலக்கிற்கு வழிவகுக்கிறது. அதன்மூலம், குறிப்பிட்ட மாநில அரசின் சட்டம் மத்திய சட்டத்துடன் முரண்படுகிறது என்ற போதிலும் கூட அந்த மாநில எல்லைக்குள் மாநிலத்தின் அந்தச் சட்டம் செல்லுபடியாகிறது.

ஆனால், ஏழாவது அட்டவணையின் முதல் பட்டியலில் உள்ள விஷயங்கள் தொடர்பாக நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு சட்டத்துடன், ஒரு மாநிலச் சட்டம் மாறுபடுகிற நிலைமையை விளக்குவதற்கு “முரண்பாடு”

என்ற கருத்தாக்கம் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. இத்தகைய நிலைமை ஏற்படுகிறபோது, மாநில சட்டமன்றம் நிறைவேற்றுகிற ஒரு சட்டம் அதன் அதிகார வரம்பிற்கு அப்பாற்பட்டதாகவும், அதன் காரணமாக செல்லுபடியாகாததாகவுமே எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இந்த நிலையில் மாநிலச் சட்டம் மத்திய சட்டத்துடன் சாதாரணமாக மாறுபடுகிறது அல்லது முரண்படுகிறது என்பதையும் தாண்டி, தனது அதிகார வரம்பை மீறிச் செல்கிறது; ஆகவே அது அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு எதிரானதாகிறது.

இப்படி ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வருவதற்கான அதிகாரம் குஜராத் மாநில சட்ட மன்றத்திற்கு இருக்கிறதா, அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு உட்பட்டிருக்கிறதா என்பதை இப்பகுதியில் நாங்கள் ஆராய்கிறோம்.

“இந்தியாவின் பாதுகாப்பு” மற்றும் தேசப் பாதுகாப்பு ஆகிய இரண்டும் மத்திய அரசின் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டவையாகும். ஆகவே, குஜராத் சட்டமன்ற அதிகாரத்திற்கு முற்றிலும் புறம்பான சட்டமுன்வரைவுக்கு குடியரசுத் தலைவர் ஒப்புதல் அளிக்க முடியாது. முதலில் ஒரு மாநில சட்டமன்றத்திற்கு, குறிப்பிட்ட ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்ற அதிகாரமே இல்லை என்கிறபோது அதனால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்ட முன்வரைவுக்கு குடியரசுத் தலைவரால் சட்ட அங்கீகாரம் அளிக்க முடியாது.

“பயங்கரவாதம்” தொடர்பான ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்த முதல் மாநிலம் குஜராத் அல்ல. மத்திய பிரதேச மாநில சட்டமன்றம் இதே போன்ற ஒரு சட்டமுன்வரைவை 2010ல் நிறைவேற்றியது. அது குடியரசுத் தலைவர் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பப்பட்டது, ஆனால் ஒப்புதல் கிடைக்கவில்லை. அந்த மாநிலத்தில் நடைமுறைக்கும் வரவில்லை. இந்திய அரசின் தலைமை வழக்குரைஞர் இதே காரணத்தைக் காட்டி ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டாம் என்று ஆலோசனை கூறியதன் அடிப்படையிலேயே குடியரசுத் தலைவர் செயல்பட்டார்.

தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரச்சனைகளில் அத்துமீறல்: குஜராத் சட்டமுன்வரைவில் மாநில சட்டமன்றத்திற்கு அதிகாரம் இல்லை என்பது ஏதோ, சில மாற்றங்களைச் செய்வதன் மூலம் திருத்திவிடக்கூடிய சட்ட நுணுக்கம் சார்ந்த பிரச்சனை மட்டுமல்ல. தேசப் பாதுகாப்புப் பிரச்சனைகள் மத்திய அரசின் அதிகாரத்திற்கு

உட்பட்டவையாகவே இருக்க வேண்டும், அதனை தனி மாநிலங்களின் பொறுப்பில் விட்டுவிடக்கூடாது என்பதே அரசமைப்பு சாசனத்தின் நோக்கமாகும். இதனை அரசமைப்பு சாசனத்தின் கட்டமைப்பே காட்டுகிறது. மாநிலங்கள் இந்த அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொள்ள அனுமதிப்பது என்பது அரசமைப்பு சாசனத்தின் கீழ் வருகிற கூட்டாட்சி அதிகாரச் சமநிலையை ஆழமாக பாதித்துவிடும். இந்த அம்சத்தில் மத்திய அரசுக்கு உள்ள முன்னுரிமை என்பது தேசப் பாதுகாப்பு தொடர்பான விஷயங்கள் தனித்தனி மாநிலங்களின் குறுகிய நோக்கமுடைய பரிசீலனைக்குரிய விஷயமாக மாறாமல் இருப்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்கள் “தேசப் பாதுகாப்பு” என்ற அடிப்படையில் இருப்பதால் அந்தச் சட்டங்களின் கடுமையான, பல நேரங்களில் அத்தீமான அதிகாரங்கள் செயலாக்க அதிகாரிகளிடம் விடப்படுவது நியாயப்படுத்தப்படுகிறது. தடா, பொடா ஆகிய இரண்டு மத்திய சட்டங்களும், அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு உட்பட்டவைதானா என்பது தொடர்பாக தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்குகளில் உச்சநீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்புகளால் தப்பிப் பிழைத்தன. மத்திய அரசே மாற்று நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டதால்தான் அந்தச் சட்டங்கள் விலக்கிக்கொள்ளப்பட்டன. தடா சட்டம் 1995ல் காலாவதியானபோது, அது அப்படியே விடப்பட்டது. பொடா சட்டம் 2004ம் ஆண்டில் விலக்கிக்கொள்ளப்பட்டது.

“தேசப் பாதுகாப்பு” என சித்தரிப்பதால், பயங்கரவாதம் தொடர்பான பல கடுமையான மத்திய சட்டங்கள் பிழையற்றவை எனக் கூறுவதாக அர்த்தமல்ல. அதை நாங்கள் வழிமொழியவும் இல்லை. ஆனால், ஒரு தனி மாநிலம் தனக்குத் தானே அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு அத்தீமான சட்டங்களை நிறைவேற்றுகிறபோது, அது சிக்கலை மேலும் தீவிரமாக்கவே செய்கிறது. அரசமைப்பு சாசன அடிப்படையிலான அதிகார வரம்புகளில் இவ்வாறு அத்துமீறல்கள் நடப்பதைத் தடுப்பதற்கு தேசப் பாதுகாப்பு விஷயங்களில் மத்திய அரசுக்கு உள்ள முன்னுரிமை என்ற வாத நியாயத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டியுள்ளது. இறுதியாகப் பார்த்தால், தடா, பொடா சட்டங்கள் செயல்படுத்தப்பட்டதிலிருந்து கிடைத்த படிப்பினைகள் இத்தகைய சட்டங்கள் எந்த அளவுக்கு அரசமைப்பு சாசனத்தை மீறுகின்றன என்பது தொடர்ச்சியாக பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டாக வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. இதில், சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் இருக்கிறதா என்பது ஒரு முக்கிய பரிசீலனையாகிறது. குறிப்பிட்ட ஒரு சட்டத்தை இயற்றுவதற்கான அதிகாரத் தகுதி இல்லாத நிலையில் ஒரு மாநில சட்டமன்றம் ஒரு சட்டமுன்வரைவை நிறைவேற்றுகிறது என்றால் அது

முதலில் இருந்தே செல்லுபடியாகாத ஒன்றாக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது.

குற்றவியல் சட்டக் கோட்பாடுகளுக்கு எதிரானது

சட்டமியற்றும் அதிகாரத் தகுதி இல்லாமலே நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பது ஒருபுறம் இருக்க, குஜராத் தீர்மானம் பயங்கரவாத தடுப்புச் சட்டமுன்வரைவு அடிப்படையிலேயே அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு எதிரானதாக இருக்கின்றன. வழக்கமான குற்றவியல் சட்ட நடைமுறைகளில் உள்ள பாதுகாப்பான அம்சங்கள், குற்றவாளிகளுக்கு சாதகமாக, அவர்களுக்கு உரிய தண்டனை கிடைக்கவிடாமல் தடுக்கின்றன என்ற வாதத்தின் அடிப்படையில்தான் இதேபோன்ற சட்டங்கள் இதற்கு முன்பாகவும் கொண்டுவரப்பட்டன. ஆனால், இந்த வாதத்திற்கான ஆதாரங்கள் எதுவும் இல்லை. பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டம் தொடர்பான இந்த தவறான அணுகுமுறைக்கு இரண்டு மோசமான சான்றுகளை இங்கு எடுத்துக்காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

குஜராத் சட்டமுன்வரைவின் பிரிவு 20, துணைப்பிரிவு (5)ன் கீழ் குற்றம்சாட்டப்பட்ட ஒருவருக்கு, அவர் இந்த சட்டமுன்வரைவின் கீழ் வருகிற ஒரு குற்றச் செயலுக்காகவோ, அல்லது வேறு எந்த ஒரு சட்டத்தின் கீழும் வருகிற குற்றச் செயலுக்காகவோ ஜாமீனில் இருக்கிறார் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக, அவரது ஜாமீன் மனுவை நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்ய முடியும். இந்த சட்டக்கூறு மகாராஷ்டிரா மாநில சட்டத்திலிருந்து (பிரிவு 21, துணைப்பிரிவு 5) வார்த்தைக்கு வார்த்தை அப்படியே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆனால், மகாராஷ்டிரா சட்டத்தின் இந்தச் சட்டக்கூறில் இருந்த ஒரு பகுதியை உச்சநீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்துவிட்டது என்பதை கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளாமல் இவ்வாறு செய்யப்பட்டுள்ளது. மகாராஷ்டிரா மாநில அரசு எதிர்பார்த்த சாந்தி லால் ஷா வழக்கில் (2008) உச்சநீதிமன்ற இந்த நடவடிக்கை எடுத்தது. மகாராஷ்டிரா மாநில MCOCA சட்டத்தின் கீழ் வரும் குற்றச் செயல்கள் அல்லாத வேறு குற்றச் செயல்களுக்கும் அந்த சட்டக்கூறு விரிவடைகிறது, அதன்மூலம் அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டஉரை - 14 மீறப்படுகிறது என்று உச்சநீதிமன்றம் கூறியது. நிலுவையில் உள்ள வேறொரு வழக்கில் குறிப்பிட்ட நபர் ஜாமீன் பெற்று வெளியே இருக்கிறார் என்பதாலேயே அவர் தொடர்ச்சியாக குற்றமிழைக்கக்கூடியவர் என்று முடிவு செய்து அவருக்கு ஜாமீன் பெறும் தகுதி இல்லை என்று அவரது மனுவை தள்ளுபடி செய்துவிட முடியாது என்றும் உச்சநீதிமன்றம் சரியாகக் குறிப்பிட்டது. இதில், சுட்டிக்காட்டப்படாத இன்னொரு கவலைக்குரிய அம்சம் என்னவென்றால், குற்றம்சாட்டப்பட்ட ஒருவருக்கு ஒருபோதும் ஜாமீன் அனுமதி கிடைக்கவிடாமல் தடுப்பதற்கான மிக எளிதான

வழி, அவர்மீது, நியாயமான காரணம் இருக்கிறதோ இல்லையோ, MCOCA சட்டத்தின் கீழ் குற்றச்சாட்டுகளை பதிவு செய்துவிடலாம். அப்போது, அந்த வழக்கு முற்றிலும் தவறானது என்று நீதிமன்றமே கண்டறிந்தால் கூட, இந்த சட்டக்கூறு காரணமாக அவருக்கு ஜாமீன் வழங்க இயலாது.

GCTOC சட்டமுன்வரைவின் மற்றொரு பிரச்சனைக்குரிய அம்சம் அதன் 21வது பிரிவு. அதுவும் மகாராஷ்டிரா சட்டத்தின் 22வது பிரிவை அப்படியே நகல் எடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன்படி, ஒரு நபரிடமிருந்து அல்லது அவரது இடத்திலிருந்து ஏதேனும் சட்டவிரோத ஆவணமோ அல்லது குற்றத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆயுதமோ கைப்பற்றப்பட்டிருக்குமானால், அவர் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்தார் என்று நீதிமன்றம் இயல்பாகவே ஊகித்துக்கொள்ள, வழி செய்யப்பட்டுள்ளது. அப்படி அல்ல என்பதை அவர்தான் நிரூபிக்க வேண்டும். குற்றம் நடந்த இடத்தில் அல்லது கைப்பற்றப்பட்ட ஆயுதம் உள்ளிட்ட பொருள்களில் அவரது கைரேகை இருக்குமானால் கூட, அவர் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்திருக்கிறார் என நீதிமன்றம் இயல்பாகவே முடிவு செய்துகொள்ளும். அப்படி அல்ல என்பதை அவர்தான் நிரூபிக்க வேண்டும். இந்த ஒரே விதியின் மூலம், நவீன குற்றவியல் சட்டத்தின் இரண்டு அடிப்படையான அம்சங்கள் கைவிடப்பட்டுள்ளன. ஒன்று, ஒருவரை குற்றவாளி என அறிவிப்பதற்கு முன்பாக குற்றத்தைச் செய்வதற்கான நோக்கம் அவருக்கு இருந்தது என்பது காட்டப்பட வேண்டும், இரண்டு, அதுவரையில் அவர் குற்றமற்றவர் என்றே கருதப்பட வேண்டும் என்ற இரண்டு அடிப்படைகள் கைவிடப்பட்டுள்ளன.

இந்த விதி தடா (பிரிவு 21), பொடா (பிரிவு 53) ஆகிய சட்டங்களின் விதிகளையும் தாண்டிச் செல்கிறது. தடா, பொடா விதிகளின்படி, ஆயுதங்கள் மற்றும் கைரேகைகள் மீட்கப்பட்டதை வைத்து, நீதிமன்றத்தால் குற்றம்சாட்டப்பட்டவருக்கு எதிரான விமர்சனக் கருத்துகளை மட்டுமே கூற முடியும். தடா சட்டத்தின் கீழ் இவ்வாறு ஊகிப்பது தள்ளுபடி செய்யத்தக்கது என்று உச்சநீதிமன்றம் சஞ்சய் தத் எதிர் இந்திய அரசு வழக்கில் (1994) கருத்துக் கூறியுள்ளது. ஆனால், GCTOC ஆயுதங்களோ ஆவணங்களோ அல்லது வெறும் கைரேகைகளோ கூட கைப்பற்றப்பட்டிருந்தால் கூட, சம்பந்தப்பட்ட நபர் இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் வரும் குற்றத்தைச் செய்தவராகவே நீதிமன்றத்தால் கருதப்படுவார். தான் குற்றமற்றவர் என்பதை அவர்தான் நிரூபிக்க வேண்டும். அவ்வாறு நிரூபிப்பது நடைமுறை சாத்தியமாகாது எனத் தெரிகிறது. ஏனெனில், இந்த சட்டக்கூறின் விளைவாக, ஒரு நபர் ஆயுதங்களை/ ஆவணங்களை வைத்திருந்தார் என்பதாலேயே அல்லது

குற்றம் நடந்த இடத்திலிருந்து அவரது கைரேகைகள் கைப்பற்றப்பட்டுள்ளன என்பதாலேயே அவர் குற்றவாளி என அறிவிக்க முடியும். பயங்கரவாதச் செயலிலோ அல்லது திட்டமிட்ட குற்றச் செயலிலோ அவர் உண்மையாக சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார் என்று காட்டுவதற்கு வேறு எதுவும் தேவை இல்லை. பாரத் சாந்தி லால் ஷா வழக்கில் தீர்ப்பளித்த உச்சநீதிமன்றம், MCOCA சட்டத்தின் பல்வேறு விதிகளை பரிசீலித்தபோது, அதன் 22வது பிரிவு (இந்தப் பிரிவுதான் குஜராத்தின் GCTOC சட்டத்தில் 21வது பிரிவாக சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது) அரசமைப்பு சாசனப்படி செல்லுபடியாகுமா என்பதை பரிசீலிக்கத் தவறிவிட்டது. இதன்மூலம், அரசமைப்பு சாசன செல்லுபடித் தன்மை இல்லாத இந்த கேள்விக்குரிய விதியை தள்ளுபடி செய்யக் கூடிய வாய்ப்பை உச்சநீதிமன்றம் தவறிவிட்டுவிட்டது.

குஜராத் சட்டமுன்வரைவின் விதிகள் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படும் என்பது குறித்து வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள கவலைகள் மேலோட்டமானவை அல்ல. ஆதம்பாய் சுலேமான்பாய் அஜ்மீரி எதிர் குஜராத் மாநில அரசு (2014) வழக்கில் உச்சநீதிமன்றம் வெளிப்படுத்திய மிக உண்மையான சந்தேகங்களின் அடிப்படையில்தான் இந்தக் கவலைகள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. அக்ஷர்தாம் தாக்குதல் தொடர்பான அந்த வழக்கில் குற்றம்சாட்டப்பட்ட அனைவரையும் உச்சநீதிமன்றம் விடுதலை செய்தது. முற்றிலும் போலியாகப் புணையப்பட்ட ஆதாரங்களின் அடிப்படையிலும், திட்டமிட்ட விதிமீறல்களின் அடிப்படையிலும் குஜராத் மாநில காவல்துறையால் ஒட்டுமொத்த வழக்கும் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது என்று உச்சநீதிமன்றம் கூறியது. உச்சநீதிமன்றம் தனது தீர்ப்பில் கூறியது வருமாறு:

“நாட்டின் ஒருமைப்பாடும் பாதுகாப்பும் சம்பந்தப்பட்ட, மிகக் கடுமையான தன்மை கொண்ட இந்த வழக்கில் புலனாய்வு அமைப்புகள் எவ்வாறு தகுதியற்ற முறையில் விசாரணை நடத்தியுள்ளன என்பது குறித்து எங்களது கவலையை வெளிப்படுத்த விரும்புகிறோம். பலரும் தங்களது அரிய உயிர்களை இழக்கக் காரணமான உண்மையான குற்றவாளிகள் மீது வழக்கு தொடுப்பதற்கு மாறாக, அப்பாவினை காவல்துறையினர் பிடித்து, அவர்கள் மீது கடுமையான குற்றச்சாட்டுகளை சுமத்தியுள்ளன; அதன் அடிப்படையிலேயே அவர்கள் குற்றவாளிகள் என (கீழ்நிலை நீதிமன்றத்தால்) அறிவிக்கப்பட்டு, தண்டனையும் வழங்கப்பட்டுள்ளது,” என்று உச்சநீதிமன்றம் அந்தத் தீர்ப்பில் பதிவு செய்துள்ளது. இவ்வாறு அப்பாவினை மீது போலியான குற்றச்சாட்டுகளை சுமத்திய காவல்துறை அதிகாரிகளைக் கண்டறிந்து அவர்களை தண்டிப்பதற்கு மாறாக, இத்தகைய பொறுப்பற்ற விசாரணைகளையும்

போலியான குற்றப் பதிவுகளையும் எளிதாக்குவதற்கான நடவடிக்கையைத்தான் குஜராத் அரசும் சட்டமன்றமும் விரும்புகின்றன என்பது தெரிய வருகிறது.

முடிவாக

அரசமைப்பு சாசனக் கட்டமைப்பில் பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டங்களுக்கு, மிகக் கடுமையான நிலைமைகளில் மட்டுமே, விதிவிலக்கான சட்டங்களாக, அதுவும் மத்திய அரசால் மட்டுமே கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என்ற அளவில், இடம் இருக்கிறது. ஆயினும், அந்தச் சட்டங்கள் கறாரான முறையில் அரசமைப்பு சாசனத் தரங்களுக்கு உட்பட்டதாக இருக்க வேண்டும், அத்துடன் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதிலிருந்து போதிய பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். GCTOC சட்ட முன்வரைவைப் பொறுத்தவரையில் அரசமைப்பு சாசன வரம்புகளை மீறி மாநிலம் செயல்படுவதைக் கண்டறியவும், அதைத் தடுக்கவும் கூட்டாட்சி என்ற அரசமைப்பு சாசனப்பூர்வ வாத நியாயம் ஒரு வலுவான கருவியாகப் பயன்பட முடியும். நாட்டின் பாதுகாப்பு தொடர்பான விஷயங்களில் சட்டமியற்ற முயன்றதன் மூலம், குஜராத் மாநில சட்டமன்றம், இத்தகைய சட்டமுன்வரைவை நிறைவேற்றுவதில் தனது அரசமைப்பு சாசனப்பூர்வ அதிகாரங்களுக்கு முற்றிலும் வெளியே சென்றுள்ளது. சட்டப்பூர்வ அதிகாரத் தகுதி இல்லை என்பதாலேயே இது அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு எதிரானதாகும்; குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலை பெறத் தகுதியற்றதாகும்.

சட்டப்பூர்வ அதிகாரத் தகுதி இல்லை என்பது ஒருபுறம் இருக்க, திட்டமிட்ட குற்றச் செயல்கள் என்ற வகையில் இந்தச் சட்ட முன்வரைவின் விதிகள் மாநில அரசு அதிகாரிகளுக்கு விரிவான அதிகாரங்களை வழங்குவதும், வழக்கமான குற்றவியல் சட்ட நடைமுறைகள் ஓரங்கட்டப்படுவதும் அரசமைப்பு சாசனப்படி செல்லத்தக்கதுதானா என்பது சந்தேகத்திற்குரியது. மகாராஷ்டிராவின் NCOCA சட்டமும் அதில் திட்டமிட்ட குற்றச்செயல்கள் என்ற புதிய பிரிவு உருவாக்கப்பட்டு சேர்க்கப்பட்டதும் சட்டப்பூர்வமாக செல்லுபடியாகக்கூடிய மாநில சட்டம்தான் என தீர்ப்பளிக்கப்பட்டிருப்பது கவலைக்குரிய அம்சம். இந்த நிலையில் குஜராத் சட்டமுன்வரைவோ அல்லது பொது ஒழுங்கைப் பராமரிப்பது என்ற பெயரில் இதர மாநில அரசுகள் அதை நகல் எடுத்து கொண்டுவரக்கூடிய சட்ட ஏற்பாடுகளோ இதேபோல் அங்கீகரிக்கப்படுவதை எதுவும் தடுத்துவிட முடியாது. உதாரணமாக மத்திய பிரதேச மாநில அரசு இதே போன்ற ஒரு சட்டமுன்வரைவை 2010ல் நிறைவேற்றியது. எனினும், அதற்கு குடியரசுத் தலைவர் ஒப்புதல் கிடைக்கவில்லை என்பதால் அது நடைமுறைக்கு வரவில்லை.

காவல் ஏற்பாடுகள் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற வாதங்கள் கூட ஆழ்ந்த நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் தேவை என்றும், நிறுவன அமைப்புகள் முழுமையாக திருத்தி அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்துகின்றன. ஆரோக்கியமான குற்றவியல் சட்டங்களின் விதிகளை புறக்கணித்துவிட்டு குறுக்கு வழியாகக் கொண்டு வரப்படும் சட்டங்களும் விதிகளும் இத்தகைய முக்கியமான சீர்திருத்தங்களுக்கு உதவுவதாக இருக்காது. மாறாக, முறையான நடைமுறைகளை சீர்குலைப்பதாகவும், பகைமை உணர்வுகளை வன்முறைகளையும் மேலும் கெட்டிப்படுத்தவதாகவே அமையும். தடா, பொடா ஆயுதப்படைகள் (சிறப்பு அதிகாரங்கள்) சட்டம் (AFSPA) மஹாராஷ்டிராவின் திட்டமிட்ட குற்றச் செயல்கள் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம் குஜராத்தின் பயங்கரவாதம் மற்றும் திட்டமிட்டக் குற்றச்செயல்கள் கட்டுப்பாட்டுச் சட்ட முன்வரைவு என, இத்தகைய சட்டங்கள் அனைத்தும், எளிதில் பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாகக்கூடிய சமூகங்களைக் குறிவைக்கும். அரசு ஆதரவுடனான நடவடிக்கைகளை மேலும் மேலும் வலுப்படுத்துவதற்கே வழிவகுக்கும், அரசமைப்பு சாசனம் உறுதியளித்துள்ள பாதுகாப்புகளுக்கும் சமூக உரிமைகளுக்கும் குழி பறிக்கும் என்பதை நாம் மீண்டும் மீண்டும் பார்த்துவிட்டோம்.

(கட்டுரையாளர்: அலோக் பிரசன்ன குமார் ஒரு வழக்குரைஞர், சட்டக் கொள்கைக்கான விதிமையம் என்ற நிறுவனத்தில் ஒரு ஆய்வாளர்; ஆர்த்திராஜன் தில்லியில் பணிபுரியும் ஒரு வழக்குரைஞர்)

NOTES

1 See paragraphs 57–67 and 76–78.

The Supreme Court held at para 66: “66. Activities of a more serious nature which threaten the security and integrity of the country as a whole would not be within the legislative field assigned to the States under Entry 1 of the State List but would fall within the ambit of Entry 1 of the Union List relating to defence of India and in any event under the residuary power conferred on Parliament under Article 248 read with Entry 97 of the Union List. The petitioners can succeed in their challenge to the validity of the Act with regard to the legislative competence of Parliament, only if it can be said that the Act deals with activities relating to public order which are confined to the territories of a particular State.”

2 Also see a recent judgment, *Dharmendra Kirthal vs State of UP* (2013) 8 SCC 368, paras 15–16 where the Supreme Court drew clear parallels between MCOCA and another state legislation, Uttar Pradesh Gangsters and Anti-Social Activities (Prevention) Act, 1986, while distinguishing them from the enactments relating to the

offence of "terrorism," so as to establish the state's legislative competence, as laid down in *Kartar Singh*.

- 3 See *Deep Chand vs State of Uttar Pradesh* AIR 1959 SC 648 on what constitutes "repugnancy."
- 4 See *Hoechst Pharmaceuticals Ltd vs State of Bihar* (1983) 4 SCC 45 as recently affirmed and applied in *Offshore Holdings (P) Ltd vs Bangalore Development Authority*, (2011) 3 SCC 139.
- 5 See Article 246 of the Constitution. The non-obstante provisions under clauses (1) and (2) and in the beginning of clause (3) in Article 246 indicate the predominance or supremacy of the law made by the Parliament or the union legislature in the event of an irreconcilable conflict or overlap of the law made by Parliament with respect to a matter enumerated in List I or List III and a law made by the state legislature with respect to a matter enumerated in List II and/or List III of the Seventh Schedule.
- 6 The Supreme Court has construed the nature and scope of Presidential assent under Article 254(2) in a number of seminal decisions. See, for instance, *Rajiv Sarin vs State of Uttarakhand*, (2011) 8 SCC 708; *Kaiser-I-Hind (P) Ltd vs National Textile Corpn (Maharashtra North) Ltd.* (2002) 8 SCC 182; *Hoechst Pharmaceuticals Ltd vs State of Bihar* (1983) 4 SCC 45; Also, *M Karunanidhi vs Union of India* (1979) 3 SCC 431; *P N Krishna Lal vs Governmentt of Kerala* 1995 Supp (2) SCC 187; *Gram Panchayat, Jamalpur vs Malwinder Singh* (1985) 3 SCC 661; *K T Plantation (P) Ltd vs State of Karnataka*, (2011) 9 SCC 1; *State of Maharashtra vs Bharat Shanti Lal Shah* (2008) 13 SCC 5; *ITC Ltd vs Agricultural Produce Market Committee* (2002) 9 SCC 232.
- 7 See, *Hoechst Pharmaceuticals Ltd vs State of Bihar* (1983) 4 SCC 45, para 69:
9. ...The question of repugnancy under Article 254(1) between a law made by Parliament and a law made by the State legislature arises only in case both the legislations occupy the same field with respect to one of the matters enumerated in the Concurrent List, and there is direct conflict between the two laws. It is only when both these requirements are fulfilled that the State law will, to the extent of repugnancy, become void. Article 254(1) has no application to cases of repugnancy due to overlapping found between List II on the one hand and Lists I and III on the other. If such overlapping exists in any particular case, the State law will be *ultra vires* because of the non obstante clause in Article 246(1) read with the opening words "subject to" in Article 246(3). In such a case, the State law will fail

not because of repugnancy to the Union law but due to want of legislative competence.

- 8 *Madhya Pradesh Aatankvadi Evam Ucchedak Gatividhiyan Tatha Sangathit Apradh Niyantran Videheyak*, 2010; the short title of the bill stated that it was "a Bill to make special provisions for prevention and control of and dealing effectively with terrorist and subversive activities and organized crime and for matters connected therewith and incidental thereto."
- 9 See *Kartar Singh* (supra n xiv) which upheld the TADA and *PUCL vs Union of India* (2004) 9 SCC 580 which upheld the POTA.
- 10 See for instance in the context of stop-and-search laws in the UK, Alpa Parmar (2011): "Stop and Search in London: Counter-terrorist or Counterproductive?," *Policing and Society: An International Journal of Research and Policy*, Vol 21, Issue 4, 373-75, available at <http://bordercriminologies.law.ox.ac.uk/wp-content/uploads/2013/08/Alpa-...> (12 May 2015).

REFERENCES

- Chibber, Maneesh (2013): "SG to Government: Only Parliament Can Make Laws to Deal with Terror," 2 December, *Indian Express*, available at <http://indianexpress.com/article/news-archive/web/sg-to-govt-only-parliament-can-make-laws-to-deal-with-terror/>
- *Indian Express* (2015): "For Fourth Time, Gujarat Assembly Clears Anti-Terror Bill," 1 April.
- *Kartar Singh vs State of Punjab* (1994): SCC, SC, 3, p 569.
- *Mohammed Ajmal Mohammad Mir Kasab vs Union of India* (2012): 9 SCC 1.
- *Ram Manohar Lohia vs State of Bihar* (1966): 1 SCR 709.
- *Sanjay Dutt vs Union of India* (1994): 5 SCC 410.
- South Asian Human Rights Documentation Centre (2015): "Gujarat's Anti-Terrorism Bill," *Economic & Political Weekly*, Vol L, No 16, 12.
- *State of Maharashtra vs Bharat Shantilal Shah* (2008): 13 SCC 5.
- *State of Maharashtra vs Bharat Shanti Lal Shah* (2008): AIR, SC, p 58.
- *Zameer Ahmed Latif-Ur Rahman vs State of Maharashtra* (2010): SCC, SC, 5, p 246.

ஆதாரம்: **Economic & Political Weekly**
ஜூலை 11, 2015 VOL No 28

உச்ச நீதிமன்ற வழக்கில்

விடுதலை கிடைக்குமா மனித உரிமைகளுக்கு?

குற்றம், குற்றவாளி, தண்டனை என்ற முக்கோண உறவு மனித உரிமைகளின் வெளிச்சத்தில் பார்க்கப்பட வேண்டும் என்ற குரல் ஓங்கி ஒலிக்கும் இன்றையச் சூழலில் இதற்கு நேர்த் தொடர்புடைய ஒரு வழக்கு இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஐந்து நீதிபதிகள் கொண்ட அரசமைப்புச் சட்ட முழு ஆயத்தில் நாளை (வருகிற ஜூலை 15ஆம் நாள்) விசாரணைக்கு வருகிறது.

ஒரு குற்றம் நிகழ்ந்து, அது மெய்ப்பிக்கப்பட்டு, குற்றவாளிக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு, அவர் தண்டனை அனுபவித்து மீண்டு வருவதில் மூன்று கட்டங்கள் உள்ளன: 1) குற்றத் தீர்ப்பு. அதாவது குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர் மீதான குற்றத்தை மெய்ப்பித்தல். அவர்தான் குற்றவாளி எனத் தீர்மானித்தல். 2) தண்டனைத் தீர்ப்பு. தண்டனை என்ன? அதன் அளவு என்ன? என்று தீர்மானித்தல். 3. தண்டனைக் குறைப்பு. குற்றவாளிக்குத் தண்டனைக் குறைப்பு அல்லது தண்டனைக் கழிவு தந்து வெளியே விடுதல்.

இந்த மூன்று கட்டங்களையும் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் கொண்டால், முதல் கட்டத்தில் குற்றத்தைப் பார்க்க வேண்டும், இரண்டாம் கட்டத்தில் குற்றத்தையும் குற்றம் புரிந்த மனிதனையும் பார்க்க வேண்டும், மூன்றாம் கட்டத்தில் குற்றத்தை மறந்து விட்டு குற்றம் புரிந்த மனிதனை மட்டும் பார்க்க வேண்டும். குற்றத்தைத் தடுத்தல், குற்றவாளியைத் தண்டித்தல், அதன் வழி அவருள் அடங்கிய மனிதத்தை மீட்டல் என்ற மூன்று நோக்கங்களையும் சீர்திருத்தக் குற்றவியல் வலியுறுத்துகிறது. இது பல முற்போக்கான உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளிலும் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

குற்றத்தீர்ப்பின் போது குற்றத்தின் தன்மை, அது நிகழ்ந்த விதம் மட்டுமே கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். யார் செய்திருப்பினும் குற்றம் குற்றமே என்பதுதான் குற்றத் தீர்ப்பின் அடிப்படை. தண்டனைத் தீர்ப்பின் போது, அதாவது என்ன தண்டனை? கொலைத் தண்டனையா? சிறைத் தண்டனையா? எவ்வளவு காலச் சிறைத் தண்டனை? என்று தீர்மானிக்கும் போது குற்றத்தின் தன்மை, குற்றவாளியின் நிலை இரண்டையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். தண்டனைக் குறைப்பின் போது, அதாவது சிறைத் தண்டனை பெற்ற ஒருவரை தண்டனைக் குறைப்பு அல்லது தண்டனைக் கழிவு தந்து விடுதலை செய்யலாமா? என்று கருதிப் பார்க்கும் போது, குற்றத்தின் தன்மை பற்றிப் பேசிக் கொண்டிராமல், குற்றம் புரிந்தவரிடம் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களையும், வருங்காலத்தில் அவர் சமூகத்தில்

மறுவாழ்வு பெறும் தகுதியையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும்.

இந்த மனித உரிமைப் பார்வை குற்றங்களை நியாயப்படுத்துவதோ, குற்றவாளிகளைத் தண்டனையிலிருந்து பாதுகாப்பதோ அல்ல என்பது தெளிவு. குற்றங்களை ஒழிப்பதன் பெயரால் குற்றவாளிகளையே ஒழித்து விடக் கூடாது, அவர்களின் மனிதத்தையே அழித்து விடக் கூடாது என்பது மட்டுமே மனித உரிமையின் மன்றாட்டு.

தண்டனையின் நோக்கம் குற்றத்தை ஒழிப்பதா? குற்றவாளிகளை ஒழிப்பதா? உச்ச நீதிமன்றம் நாளை தன்முன் வரும் வழக்கில் விடை காண வேண்டிய வினாக்களின் உட்கரு இதுதான். இந்த வழக்கு உச்ச நீதிமன்றத்துக்கு எப்படி வந்தது? முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கின் கிளை வழக்காக வந்தது என்பதே இந்த வழக்கின் பின் மறைந்துள்ள அரசியல் ஆவேச உணர்ச்சிகளைப் புலப்படுத்தும்.

பேரறிவாளன், சாந்தன், முருகன் ஆகிய மூவருக்கும் தூக்குத் தண்டனையை ஆயுள் சிறைத் தண்டனையாகக் குறைப்பதை எதிர்த்து இந்திய அரசு தொடுத்த மீளாய்வு வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்த உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி சதாசிவம் தலைமையிலான ஆயம் (பெஞ்சு), ஆயுள் தண்டனை என்றால் ஆயுட்காலச் சிறைதான் என்ற போதிலும், மாநில அரசு இவர்களைக் குற்ற நடைமுறைச் சட்டத்தின் தண்டனைக் குறைப்பு விதிகளைப் பயன்படுத்தி விடுதலை செய்ய முடியும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியது.

இதையொட்டித் தமிழக முதல்வர் கடந்த 2014 பிப்ரவரி 19ஆம் நாள் சட்டப் பேரவையில் ஓர் அறிவிப்புச் செய்தார்: ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கில் தண்டிக்கப்பெற்றுக் கடந்த 23 ஆண்டுகளாகச் சிறையில் இருந்து வரும் பேரறிவாளன், சாந்தன், முருகன், நளினி, ராபர்ட் பயல், ஜெயக்குமார், ரவிச்சந்திரன் ஆகிய எழுவரையும் விடுதலை செய்வதென தமிழக அமைச்சரவை தீர்மானித்துள்ளது, உரிய சட்ட விதிகளின் படி இந்த முடிவு நடுவணரசுக்குத் தெரிவிக்கப்படும், மூன்று நாளைக்குள் தில்லியிலிருந்து மறுமொழி வரவில்லை என்றால் நாமே அவர்களை விடுதலை செய்வோம் என்றார் முதல்வர். இந்திய அரசு தமிழக அரசுக்கு எவ்வித மறுமொழியும் அனுப்பாமல் தமிழக அரசின் முடிவை எதிர்த்து உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்தது. பெப்ரவரி 20ஆம் நாள் தமிழக அரசின் முடிவை உச்ச நீதிமன்றம் நிறுத்தி வைத்து விட்டது.

இந்திய அரசு தொடுத்த வழக்கோடு தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரசார் சிலரும் சேர்ந்து கொண்டு புதுப்புது சிக்கல்களைக் கிளப்பினர்: தூக்குத் தண்டனையை ஆயுள் சிறைத் தண்டனையாகக் குறைத்த பின், மீண்டும் ஒரு முறை தண்டனைக் குறைப்பு வழங்க முடியுமா? குற்ற நடைமுறைச் சட்டத்தின் 432 முதல் 435 வரையிலான விதிகளின் படி இப்படிச் செய்ய முடியும் என்றால், இந்தக் குற்ற நடைமுறைச் சட்ட விதிகளே செல்ல மாட்டா என்று கூட அவர்கள் வாதிட்டனர். இப்படிப்பட்ட வாதங்களுக்கு எவ்வித சட்ட அடிப்படையும் இல்லையென்றாலும், முன்னாள் பிரதமர் மீது அவர்கள் வைத்துள்ள தீவிர பற்றுதலின் வெளிப்பாடு என்று எல்லாவற்றையும் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியதே.

தூக்குத் தண்டனையை ஆயுள் சிறைத் தண்டனையாகக் குறைத்த பின், ஆயுள் முழுக்க சிறையில் அடைத்து வைக்காமல் முன்-விடுதலை செய்ய இப்போதுள்ள சட்ட வழிவகைகள் நீடிக்கலாமா, கூடாதா?

உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஐந்து நீதிபதிகள் கொண்ட முழு ஆயம் இந்த வழக்கை நாளை விசாரிக்கவுள்ளது. இந்த வழக்கு நிலுவையில் இருப்பதால் இந்தியா முழுக்க நூற்றுக்கணக்கான ஆயுள் சிறைக் கைதிகளின் முன்-விடுதலை நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளது. நடுவணரசும் எல்லா மாநில அரசுகளும் விடையளிக்க வேண்டிய சில வினாக்களை உச்ச நீதிமன்றம் கேட்டுள்ளது.

அரசமைப்புச் சட்டத்தின் உறுப்பு 72 வழங்கும் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி இந்திய அரசோ, உறுப்பு 161 வழங்கும் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி மாநில அரசோ ஒரு முறை தண்டனைக் குறைப்பு வழங்கிய பின் குற்ற நடைமுறைச் சட்ட விதிகளைப் பயன்படுத்தி மாநில அரசு மீண்டும் ஒரு முறை தண்டனைக் குறைப்பு வழங்க முடியுமா?

அதாவது தூக்குத் தண்டனையை ஆயுள் சிறைத் தண்டனையாகக் குறைத்த பின், ஆயுள் முழுக்க சிறையில் அடைத்து வைக்காமல் முன்-விடுதலை செய்ய இப்போதுள்ள சட்ட வழிவகைகள் நீடிக்கலாமா, கூடாதா?

ஆயுள் தண்டனைக் கைதியை முன்-விடுதலை செய்வதற்கான வழிவகைகள் ஒருசில வழக்குகளில் மட்டும்

பொருந்தாதபடி செய்யலாமா? அதாவது என்ன நடந்தாலும் அந்த ஆயுள் கைதிகளை சாகும் வரை சிறையில் அடைத்து வைக்கலாமா? இப்படி ஒரு தனிவகைத் தண்டனையை நீதிமன்றமே வழங்கலாமா?

கொலை செய்ததாகத் தண்டிக்கப்பட்டவருக்கு கொலையுண்டவரின் குடும்பத்தினர் தர்ப்புக் கருத்தைக் கேட்காமலே தண்டனை குறைப்பு வழங்கலாமா?

நாம் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்ட குற்றம் குற்றவாளி தண்டனை தொடர்பான சீர்திருத்தக் குற்றவியலின் நோக்கில் இவ்வினாக்களுக்கு விடை காண்பது கடினமன்று. குற்றவாளி எவ்வளவுதான் திருந்தினாலும், மறுவாழ்வுக்கு எவ்வளவுதான் தகுதி பெற்றாலும், அவரை சாகும் வரை சிறையில் வைத்திருக்கும் தண்டனை ஒன்று இருக்கக் கூடுமென்றால், அது கொலைத் தண்டனையிலும் கொடிது. இதைப் பட்டறிவின் துணை கொண்டே என்னால் அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியும்.

இந்த வினாக்கள் ராஜீவ் கொலை வழக்குத் தொடர்பானவை மட்டுமல்ல, சிறைப்பட்ட அனைவரின் மனித உரிமைகள் தொடர்பானவை, சிறைத் தண்டனையின் நோக்கங்கள் தொடர்பானவை, மாநில அரசுக்குள்ள அதிகாரங்கள் தொடர்பானவை. இந்த வினாக்களுக்கு இது வரை விடை காணப்படவில்லை என்று நினைக்க வேண்டாம். இப்போதுள்ள சட்டங்களிலேயே போதிய விளக்கங்கள் உள்ளன. போதவில்லை என்றால் சிறை தொடர்பான உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் உள்ளன. குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று வி.ஆர். கிருஷ்ணய்யர் தலைமையிலான நீதிபதிகள் ஆயம் 1980ஆம் ஆண்டு மாருராம் வழக்கில் வழங்கிய தீர்ப்பு.

ராஜீவ் வழக்குக் கைதிகளைப் பொறுத்த வரை, குற்ற நடைமுறைச் சட்டத்தின் 432 முதல் 435 வரையிலான விதிகளின் படி மாநில அரசுக்குள்ள தண்டனைக் கழிவு மற்றும் தண்டனைக் குறைப்பு அதிகாரங்களே இந்தப் பூசலின் புயல்மையம். குறிப்பாகச் சொன்னால் பிரிவு 435 மாநில அரசுக்கு விதிக்கும் கட்டுப்பாடுகளை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது என்பதே அடிப்படை வினா. குறிப்பிட்ட சில வழக்குகளில் மாநில அரசு நடுவணரசைக் கலந்து கொண்ட பிறகே செயல்பட வேண்டும் என்று இந்தப் பிரிவு 435 சொல்கிறது. இதன் இரு உட்பிரிவுகள் இருவகையான வழக்குகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. முதல் உட்பிரிவு 435(1) மூன்று கூறுகளைக் கொண்டது. இவற்றுள் முதல் கூறுதான் (435(1)(அ)) இங்கு நம் கருத்துக்குரியது. தண்டனைக் கழிவு அல்லது தண்டனைக் குறைப்பு வழங்குவதற்கு 432, 433 ஆகிய பிரிவுகள் வழங்கும் அதிகாரத்தை மாநில அரசு பயன்படுத்துவதானால், மத்தியக் காவல்துறை நிறுவனம்

ஒன்றினால் புலனாய்வு செய்யப்பட்ட வழக்கில் மத்திய அரசுடன் கலந்தாய்வு செய்யாமல் பயன்படுத்தலாகாது.

ராஜீவ் கொலை வழக்கை நடுவண் புலனாய்வு நிறுவனம் புலனாய்வு செய்தது என்பதால், எழுவர் விடுதலைக்கு இவ்விதி பொருந்தும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதனால்தான் தமிழக முதல்வர் அந்த எழுவரையும் விடுதலை செய்யும் முடிவை உடனே செயல்படுத்தாமல் இந்திய அரசுக்குத் தெரியப்படுத்தினார். மூன்று நாள் கெடு விதிக்கலாமா? என்று கேட்பவர்களுண்டு. விதித்தால் என்ன?

மூன்று நாள் போதாது என்று நடுவணரசு கருதியிருந்தால் மாநில அரசுக்குத் தெரிவித்துக் கூடுதல் அவகாசம் பெற்றிருக்கலாமே! செய்தி தெரிவிப்பதை மட்டுமே கலந்தாய்வாக மதிக்க இயலாது என்றால், திறமான கலந்தாய்வு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை நடுவணரசே எடுத்துரைக்கலாமே! இது கலந்தாய்வின் தொடக்கம்தான் என்பதைத் தமிழக அரசு உச்ச நீதிமன்றத்திலேயே சொல்லி விட்டது.

குற்றத்தீர்ப்பின் போது குற்றத்தின் தன்மை, அது நிகழ்ந்த விதம் மட்டுமே கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். யார் செய்திருப்பினும் குற்றம் குற்றமே என்பதுதான் குற்றத் தீர்ப்பின் அடிப்படை

மாநில அரசு எழுதும் மடல்களைக் குப்பைத் தொட்டியில் வீசி விட்டு மறுமொழியே இல்லாமல் காலங்கடத்துவதற்குப் பெயர்தான் திறமான கலந்தாய்வோ?

எழுவர் விடுதலை தொடர்பில் முதல்வர் செயலலிதா செய்தது சட்டப்படியும் அறநெறிப்படியும் சரி கலந்தாய்வு என்ற கட்டுப்பாட்டைக் காரணங்காட்டி இந்திய அரசின் ஒப்புதல் பெற்ற பிறகே விடுதலை செய்ய முடியும் என்று காங்கிரஸ் அன்பர்கள் சொல்வது விபரீத அபத்தம்! கலந்தாய்வு வேறு, ஒப்புதல் வேறு என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளப் பெரிய சட்ட அறிவு ஏதும் தேவை இல்லை. எளிய ஆங்கில-தமிழ் அகராதியே போதும்.

கலந்தாய்வு என்று சட்டமியற்றியவர்களின் நோக்கம் இது தொடர்பில் மாநில உரிமையைப் பாதுகாப்பதே என்பது தெளிவு. இது வருகிற சூலை 15ஆம் நாள் உச்ச நீதிமன்றத்தில் தெளிந்துரைக்கப்படும் என்று நம்புகிறோம்.

கலந்தாய்வு வேறு, ஒப்புதல் வேறு என்பதற்கு குறிப்பிட்ட

சட்டப் பிரிவிலேயே அகச்சான்று உள்ளது. பிரிவு 432, உட்பிரிவு (2) இந்த வேறுபாட்டைத் தெளிவாக உணர்த்துகிறது. எவ்வாறான வழக்குகளில் மாநில அரசின் தண்டனைக் குறைப்பு ஆணை மத்திய அரசின் தண்டனைக் குறைப்பு ஆணை இல்லாமல் நடைமுறைக்கு வராது என்று இந்த உட்பிரிவு தெளிவுபடுத்துகிறது. அதாவது நடுவணரசின் ஆட்சியதிகாரத்துக்குட்பட்ட பொருட்பாடுகள் தொடர்பான வழக்குகளில் மாநில அரசு மட்டும் தண்டனைக் குறைப்பு வழங்கினால் போதாது, மத்திய அரசும் வழங்கினால்தான் அது செயல்படும் பெறும்; அதாவது மத்திய அரசின் ஒப்புதல் இல்லாமல் மாநில அரசு தண்டனைக் குறைப்புச் செய்ய முடியாது.

கலந்தாய்வு என்றாலே ஒப்புதல்தான் என்றால் இந்த இருவேறு உட்பிரிவுகளே தேவைப்பட்டிருக்க மாட்டா. இரண்டும் சேர்ந்து ஒரே பிரிவாக இருந்திருக்கும்.

முதல் உட்பிரிவு கலந்தாய்வு கோருகிறது, இரண்டாம் உட்பிரிவு ஒப்புதல் கோருகிறது. அதாவது மத்தியக் காவல்துறை நிறுவனம் தொடர்ந்த வழக்கில் மத்திய அரசுடன் கலந்தாய்வு தேவை. மத்திய அரசின் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட குற்றங்களில் மத்திய அரசின் ஒப்புதல் தேவை.

ராசீவ் கொலை வழக்கு முதல் வகையைச் சேர்ந்தது என்பதால், கலந்தாய்வே போதுமானது. இது முதல் வகையைச் சேர்ந்தது என்பதை இந்திய அரசோ காங்கிரஸ் அன்பர்களோ மறுக்கவில்லை. ஆனால் கலந்தாய்வு என்றாலும், இந்திய அரசின் ஒப்புதல் பெற்ற பிறகே விடுதலை செய்ய முடியும் என்று அவர்கள் சொல்வது தர்க்கமன்று, குதர்க்கம்!

காங்கிரஸ் நண்பர்கள் தங்கள் பாசத்துக்குரிய தலைவரை இழந்த துயரத்திலிருந்து இன்னும் மீளமுடியாமல் இருக்கக் கூடும். அது அவர்கள் உரிமை. ஆனால் மனித உரிமைகள், மாநில உரிமைகள், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள், சட்ட விதிகள் எல்லாவற்றையும் தங்களின் ராஜீவ் பாசத்தால் கட்டிப் போட முயலும் அவர்களின் முயற்சிக்கு அரசுகளோ உச்ச நீதிமன்றமோ துணை போகாதிருக்க வேண்டும். மனித உரிமைகள் மகத்தானவை, எந்தப் பெரிய மனிதனை விடவும்!

சென்னை, 13.07.2015.

தோழர் தியாகு,
ஆசிரியர், தமிழ்த் தேசம், தலைமைக் குழு
உறுப்பினர்,
தமிழ்த் தேசிய விடுதலை இயக்கம், .

யாகூப் மேனன் வழக்கு மரண தண்டனை - மன்னிக்கும் அதிகாரம் - மனித நேயம் குடியரசுத் தலைவருக்கு விடுக்கப்பட்ட வேண்டுகோள்

முன்பை குண்டு வெடிப்பு வழக்கில் கைது செய்யப்பட்ட யாகூப் மேமன், அவரது கருணை மனு குடியரசுத் தலைவரால் நிராகரிக்கப்பட்டதையும், அவரது மேல்முறையீட்டு மனு உச்சநீதிமன்றத்தால் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டதையும் 2015 ஜூலை 30 அன்று அதிகாலையில் நாக்பூர் மத்திய சிறையில் தூக்கிலிடப்பட்டார். அவரது கருணை மனுவை ஏற்றுக்கொண்டு மரண தண்டனையை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கோரி சமுதாயத்தின் பல்வேறு தளங்களையும் சேர்ந்த தலைவர்கள், சிந்தனையாளர்கள், கலைஞர்கள் உள்ளிட்டோர் குடியரசுத் தலைவருக்கு 2015 ஜூலை 26 அன்று ஒரு கோரிக்கை மனு அளித்தனர். அந்த மனுவில் கூறப்பட்டிருப்பது வருமாறு:

A. அடிப்படை அம்சங்கள்

மரண தண்டனையை ஒழிப்பதாக உலகத்திற்கு அளித்துள்ள உறுதிமொழி

மரண தண்டனையை ஒழிப்பதில்லை என்று இந்திய நாடாளுமன்றம் முடிவு செய்யும் வரையில் மரண தண்டனையை நிறைவேற்ற இயலாது என்று, இந்த கருணைக் கோரிக்கை மனுவில் கையெழுத்திட்டுள்ள நாங்கள் கருதுகிறோம். அதற்கான காரணங்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன:

ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் பொதுக் குழுவால் 1948 டிசம்பர் 10 அன்று நிறைவேற்றப்பட்ட மனித உரிமைகளுக்கான உலக மனித உரிமைகள் பிரகடனம் சில மனித உரிமைகளையும் அடிப்படை சுதந்திரங்களையும் வரையறுக்கிறது; அவைபாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அதைத் தொடர்ந்த மனித உரிமை ஆவணங்களில், மிக முக்கியமானவை 1966ல் பொதுக் குழுவால் நிறைவேற்றப்பட்ட இரண்டு உடன்படிக்கைத் தீர்மானங்களாகும்: ஒன்று, குடிமை மற்றும் அரசியல் உரிமைகள், அவற்றுக்கான ஏற்கத்தக்க நெறிமுறைகள் தொடர்பான உடன்படிக்கைத் தீர்மானம்; இரண்டு, பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு உரிமைகளுக்கான உடன்படிக்கைத் தீர்மானம். இந்த இரண்டு உடன்படிக்கைத் தீர்மானங்களையும் 27.03.1979 அன்று அங்கீகரித்ததன் மூலம் இந்த உடன்படிக்கைத் தீர்மானம் ஏற்றுக்கொண்ட நாடுகளில் இந்தியாவும் சேர்ந்தது. இந்த உடன்படிக்கைத் தீர்மானத்தில் இரண்டு ஏற்கத்தக்க நெறிமுறைகள் உள்ளன, இரண்டாவது நெறிமுறையின் நோக்கம் மரண தண்டனையை ஒழிப்பதாகும்.

குடிமை உரிமைகள் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளுக்கான 3வது பாகத்தின் 6வது சட்ட உரை பின்வருமாறு;

*ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் உயிர் வாழும் உள்ளார்ந்த உரிமை உண்டு. இந்த உரிமை சட்டத்தால் பாதுகாக்கப்படும். எவரொருவரது வாழ்க்கையும் கொடுங்கோன்மையான முறையில் மறுக்கப்பட மாட்டாது.

*மரண தண்டனை ஒழிக்கப்படாத நாடுகளில், மிகக் கடுமையான குற்றத்திற்காக மட்டுமே மரண தண்டனை விதிக்கப்படலாம்.

*மரண தண்டனை விதிக்கப்படும் எவரொருவருக்கும் மன்னிப்பு கோரும் உரிமை அல்லது மரண தண்டனையை மாற்றக் கோருவதற்கான உரிமை உண்டு: அனைத்து வழக்குகளிலும் மன்னிப்பு வழங்கப்படலாம் அல்லது மரண தண்டனை மாற்றப்படலாம்.

சில வழக்குகளில் இந்திய அரசமைப்பு சாசனங்களில் சட்ட உரை 72ன் கீழ் மன்னிப்பு வழங்க, தண்டனையை நிறுத்தி வைக்க, தண்டனையை விலக்க அல்லது தண்டனையை மாற்ற இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. இந்த வழியில்தான் இந்திய அரசமைப்பு சாசனம் மேல்முறையீட்டுக்கான உரிமையை அங்கீகரிக்கிறது. மேற்கூறியபடி உடன்படிக்கைத் தீர்மானத்தின் 3வது பாகம் சட்ட உரை 6, துணை சட்டக்கூறு, அனைத்து வழக்குகளிலும் மரண தண்டனையை மாற்றுவதற்கு வழி செய்கிறது. இந்தச் சூழலில் (உடன்படிக்கைத் தீர்மானத்தில்) ஏன் குடியரசுத் தலைவரால் மரண தண்டனையை மாற்றுவதற்கான ஒப்புதல் “வழங்கப்படலாம்” என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் புரிந்து கொண்டாக வேண்டும். தீவான் சிங் எதிர் ராஜேந்திர பிரசாத் அர்தேவி (2007/10 SC 528) வழக்கில், “வழங்கப்படலாம்” என்ற வார்த்தைக்கு விளக்கம் அளித்த மேதகு இந்திய உச்சநீதிமன்றம், அரசு அதிகாரத்தில் உள்ள ஒருவரது ஆணையிடும் அதிகாரத்தோடு இணைந்ததாக, “வழங்கப்படலாம்” என்பதற்கு ஒரு கட்டளையாகவே பொருள் கொள்ள வேண்டும்.,” என்று கூறியது. இந்தியாவில் இந்த மன்னிப்பு அதிகாரத்தை குடியரசுத் தலைவர் மட்டுமே செயல்படுத்த முடியும். ஆகவே, குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் வழங்குகிற எந்த ஒரு சூழலிலும் “வழங்க வேண்டும்” என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்படாமல் இருக்கலாம்; ஆனால், அது ஒரு கட்டளையாகவே அதாவது, அனைத்து வழக்குகளிலும்

குடியரசுத் தலைவரால் மரண தண்டனையை மாற்றுவதற்கான ஒப்புதல் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதாகவே பொருள்படுகிறது:

மரண தண்டனையைத் தொடர்வது என்று இந்திய நாடாளுமன்றம் முடிவு செய்கிற வரையில் இப்படித்தான் பொருள்படும். உடன்படிக்கைத் தீர்மானத்தில் கையெழுத்திட்ட பிறகு மரண தண்டனையை ஒழிப்பதற்காக இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தில் எந்தவொரு மாற்றமும் செய்வது குறித்து இந்திய நாடாளுமன்றம் பரிசீலிக்கவில்லை.

குடிமை உரிமைகள் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பாக சர்வதேச உடன்படிக்கைத் தீர்மானத்தின் இரண்டாவது நெறிமுறை வருமாறு:

“தற்போதைய உடன்படிக்கைத் தீர்மானத்தில் பங்கேற்றுள்ள நாடுகள், மரண தண்டனையை ஒழிப்பது மனித கௌரவத்தை மேம்படுத்தவும், மனித உரிமைகளை முற்போக்காக வளர்த்தெடுக்கவும் பங்களிக்கிறது என்ற நம்பிக்கையோடு, 1948 டிசம்பர் 10ல் நிறைவேற்றப்பட்ட உலக மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தின் சட்ட உரை 3, 1966 டிசம்பர் 16ல் நிறைவேற்றப்பட்ட சர்வதேச குடிமை உரிமைகள் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் உடன்படிக்கைத் தீர்மானத்தின் சட்ட உரை 6 ஆகியவற்றின் அடிப்படையில், சர்வதேச குடிமை உரிமைகள் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் உடன்படிக்கைத் தீர்மானத்தின் சட்ட உரை 6ல் மரண தண்டனை ஒழிப்பு பற்றிக் கூறுகையில், அவ்வாறு மரண தண்டனை ஒழிப்பது விரும்பத்தக்கது என வலுவாக வலியுறுத்தும் சொற்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது,” என்பதை கவனத்தில் கொண்டு, மரண தண்டனையை ஒழிப்பதற்கான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் உயிர் வாழும் உரிமையை அனுபவிப்பதற்கான முன்னேற்றமாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு, மரண தண்டனையை ஒழிப்பதற்கான ஒரு சர்வதேச உறுதிப்பாட்டை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பத்தோடு பின்வருமாறு ஒப்புக்கொண்டுள்ளன:

சட்ட உரை 1:

* தற்போதைய உடன்படிக்கைத் தீர்மானத்தில் அங்கம் பங்கேற்றுள்ள நாடுகளின் எந்தவொரு அரசின் அதிகார வரம்பிற்கு உள்ளேயும் எவ்வொருவருக்கும் மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்படமாட்டாது.

* ஒவ்வொரு நாட்டின் அரசும் தனது அதிகார வரம்புக்குள் மரண தண்டனையை ஒழிப்பதற்குத் தேவையான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளும்.

சட்ட உரை 2:

* போர்க் காலத்தில் செய்யப்படும் ராணுவத்தன்மை வாய்ந்த மிகக் கடுமையான குற்றச் செயலுக்காக தண்டனை அளிப்பதில் போர்க்கால மரண தண்டனையை

செயல்படுத்துவதற்கு வழிவகுக்கும் விதிவிலக்கு ஏற்பாடு ஒன்று இந்த உடன்படிக்கைத் தீர்மானத்தை அங்கீகரிக்கிறபோது செய்யப்பட்டாலன்றி, தற்போதைய உடன்படிக்கைத் தீர்மானத்தில் எந்தவொரு விதிவிலக்கும் அனுமதிக்கத்தக்கதல்ல.”

உடன்படிக்கைத் தீர்மானத்தைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு உடன்படிக்கைத் தீர்மானம் ஒரு உடன்பாடேயாகும், ஐக்கிய நாடுகள் கட்டமைப்புக்குள் மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நடவடிக்கையை அது முன்வைக்கிறது, சர்வதேச உரிமைகள் முன்வரைவின் அடிப்படை அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கிறது என்று தெரிவிக்க விரும்புகிறோம். மனித உரிமை சார்ந்த கடமைகளை வலியுறுத்துவதில் தனக்கு இருந்த முந்தைய தயக்கங்களை வென்றெடுப்பதில் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பதை இந்த இரண்டு தீர்மானங்களும் காட்டுகின்றன.

வழக்கமான சர்வதேசச் சட்டத்தின் விதிகள் உள்நாட்டு சட்டத்தோடு முரண்படாத நிலையில், அவை உள்நாட்டுச் சட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டதாகக் கருதப்படும் என்பது கிட்டத்தட்ட ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு சட்ட ஏற்பாடாகும். பல்வேறு சர்வதேச தீர்மானங்களின் செயல்பாட்டுத்தன்மை என்பது இனியும் விவாதத்திற்கான விஷயமல்ல. மாறாக, சர்வதேச சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக உறுதியான முறையில் நிறுவப்பட்டவை என கருதப்பட வேண்டும், அவற்றைச் செயல்படுத்துவதற்கு உள்நாட்டு நீதிமன்றங்கள் கடமைப்பட்டுள்ளன.

நடைமுறை விதிகளின்படி தற்போதைய மனு

இந்த கருணைக் கோரிக்கை மனுவானது ஜி.கிரிஷ்டாகவுட் *எதிர்* ஆந்திர மாநில அரசு (1976/1 SEC 157 para 10) மற்றும் இந்திய அரசின் உள்துறை அமைச்சகம் மரண தண்டனை வழக்குகளில் கருணை மனுக்கள் தொடர்பாக நிர்ணயித்துள்ள நடைமுறைகளின் சட்டக்கூறு VII(A) ஆகியவற்றின்படி ஒரு புதிய கருணை மனு தாக்கல் செய்வதற்கான சட்டத் தேவைகளை நிறைவு செய்கிறது.

மரண தண்டனை நிறைவேற்றும் தேதியை நிர்ணயிக்கும் மரண ஆணை சட்ட விரோதமானது

மரண ஆணை குறித்த விசாரணைக்கான முன்னறிவிப்பு யாகூப் மேமனுக்கு வழங்கப்படவில்லை. இதன் விளைவாக, அவரும் அவருடைய வழக்குரைஞர்களும் விசாரணையில் பங்கெடுக்க முடியவில்லை. மரண ஆணை பிறப்பிக்கப்படுவதை எதிர்த்து வாதிட முடியவில்லை. விசாரணை நடைபெறவில்லை என்பது தற்போதைய மரண ஆணையானது, உச்சநீதிமன்றம் ஆணை கோரும் மனு (குற்றவியல்) எண் 88/2015ல், ஷப்னம் *எதிர்* இந்திய அரசு மற்றும் இதரர் வழக்கில் எடுத்த முடிவின் வெளிச்சத்தில் (முடிவெடுத்த நாள் மே 27, 2015), செல்லாததாகிறது.

2015 ஜூலை 30 அன்று மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்ட யாகூப் மேமன், அவரது மனைவி ரஹீம் மேமன், மகள் சுபைதா மற்றும் அவரது சகோதரர் சுலைமான்

B. தகுதிகளுக்கான புதிய அடிப்படைகள்

இந்த வழக்கில் யாகூப் மேமனுக்கு அளிக்கப்பட்ட மரண தண்டனை முற்றிலும் நியாயமற்றது, தன்னிச்சையானது, அத்தமனது என்பதைக் காட்டும் சில கவலைக்குரிய அம்சங்கள் வருமாறு:

நீண்ட கால விசாரணையும் சிறைவைப்பும்:

யாகூப் மேமன் கைது செய்யப்பட்டதிலிருந்து 20 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக சிறையிலடைக்கப்பட்டிருக்கிறார். அவர் மீதான விசாரணை முடிவடைவதற்கு 14 ஆண்டுகள் ஆகியுள்ளன. இதே வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட இதர 10 பேர்களின் மரண தண்டனையை மாற்றுவதற்கான, தண்டனைக் குறைப்புச் சூழலுக்கு இந்த நீண்ட கால சிறைவைப்பு என்பதை மேதகு உச்சநீதிமன்றம் பயன்படுத்தியுள்ளது. ஆனால், யாகூப் மேமனுக்கு வேறு அளவுகோலைப் பயன்படுத்தியுள்ளது. மரண தண்டனை வழக்குகளில் மேல்முறையீடுகள் நிலுவையில் உள்ளபோது நீண்ட கால சிறைவைப்பு என்பது, ஒரு குறிப்பிடத்தக்க தண்டனைக் குறைப்புச் சூழலாகும் என்றும், தண்டனையைத் தீர்மானிப்பதில் அது கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் உச்சநீதிமன்றம் திரும்பத் திரும்பக் கூறியுள்ளது. நீதியைக் கருத்தில் கொண்டு, தாங்கள் இதற்கு உரிய முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் கேட்டுக்கொள்கிறோம். அந்த வகையில் உச்சநீதிமன்றம் எடுத்துள்ள முடிவுகளுக்கு அரசாங்கம் கட்டுப்பட வேண்டியதில்லை (காண்க: சங்கர் எதிர் உ.பி. மாநில அரசு (1975) 3 SCC 851; விவியன் ரோட்ரிக் எதிர் மேற்கு வங்க அரசு (1971) 1 SCC 468; கேஹர் சிங் எதிர் இந்திய அரசு (1989) 1 SCC 204 para).

மரண தண்டனையை நிறைவேற்றுவதற்கான மன நலத்துடன் இல்லை

யாகூப் மேமன் கடந்த 20 ஆண்டுகளாக மனச் சிதைவு நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இது அவரை மரண தண்டனைக்குப் பொருத்தமற்றவராக்குகிறது. அவரது மனநிலை குறித்து சிறைச்சாலை மருத்துவர்களால் சான்றளிக்கப்பட்டுள்ளது. மனச்சிதைவு என்பது, குற்றவாளியாக அறிவிக்கப்பட்டவரை மரண தண்டனை

நிறைவேற்றுவதற்குப் பொருத்தமற்றவராக்குகிறது என்று உச்சநீதிமன்றம் கூறியுள்ளது (சத்ருஹன் செளஹான் எதிர் இந்திய அரசு (2014) 3 SCC 1 para 86-87). குற்றவாளியின் கருணை மனு மீது முடிவெடுப்பதற்கு முன்பாக அவரது மனநலத்தைப் பரிசீலிக்குமாறும், அவர் கைது செய்யப்பட்ட நேரத்திலிருந்து உள்ள மருத்துவ ஆவணங்களை சிறையிலிருந்து வரவழைக்குமாறும் மேன்மைக்குரிய தங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

* 1993 குண்டு வெடிப்புச் சதியில் பங்கு

பிரதான சதிகாரர்களாக டைகர் மேமன், தாலுத் இப்ராஹிம்

அரசுத் தரப்பு வழக்கின்படி, 1993ன் குண்டு வெடிப்புகள், அயோத்தியில் பாபர் மசூதி தகர்க்கப்பட்டதற்குப் பழி வாங்குவதற்காக டைகர் மேமன், தாலுத் இப்ராஹிம் ஆகிய இருவராலும் திட்டமிடப்பட்டதாகும் (யாகூப் மேமன் எதிர் மஹாராஷ்டிரா மாநில அரசு, (2013) 13 SCC 1 para 148, 1253). டைகர் மேமன், தாலுத் இப்ராஹிம் இருவருமே தலைமறைவாக உள்ளனர். டைகர் மேமனின் சகோதரர் யாகூப், இந்தச் சதியில் பிரதானமானவரல்லாதவர், தூக்கிலிடப்படுகிறார்.

தண்டனை குறைக்கப்பட்ட சக குற்றவாளிகள், சதியில் யாகூப் மேமனை விட பெரிய பங்கு வகித்துள்ளனர். டைகர் மேமனின் சகோதரர் என்பதற்காகவே பாகுபாடான தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

தடா நீதிமன்றம் 100 பேர்களைக் குற்றவாளிகள் என அறிவித்தது. 11 பேருக்கு மரண தண்டனை விதித்தது. மேல்முறையீட்டில் உச்சநீதிமன்றம் யாகூப் மேமனைத் தவிர்த்து மற்ற அனைவரது மரண தண்டனையையும் மாற்றியது. யாகூப் மேமனோடு ஒப்பிடுகையில் மரண தண்டனை மாற்றப்பட்ட சக குற்றவாளிகளான 10 பேரும் தாங்களே நேரடியாக வெடிகுண்டுகளை வைத்தவர்களாவர். குண்டு வெடிப்புச் சதியை உண்மையாக நிறைவேற்றுவதில் மிகவும் தீவிரமான நேரடியான பங்கு வகித்தவர்களாவர். அவர்களில் பலர், ஆயுதப் பயிற்சிக்காக பாகிஸ்தானுக்கும் சென்று வந்துள்ளனர். இது, டைகர்

மேமனின் இளைய சகோதரர் என்பதற்காகவே யாகூப் அப்துல் ரசாக் மேமனின் மரண தண்டனை உடனடியாக நிறைவேற்றப்படுகிறது என்பதைத்தான் இது காட்டுகிறது.

வழக்கின் சாட்சிகள்

பிரதான குற்றவாளி போலல்லாமல், யாகூப் மேமன் அதிகாரிகள் முன்னிலையில் சரணடைந்தார். இந்த உண்மையை அன்று ஒட்டுமொத்த நடவடிக்கைக்கும் பொறுப்பாக இருந்த அதிகாரி திரு.பி. ராமன், ஜூலை 24 அன்று உறுதிப்படுத்தியுள்ளார். பாகிஸ்தான் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது தொடர்பாக தகவல் அளித்தவர் யாகூப் மேமன்தான். யாகூப் மேமனுக்கு மரண தண்டனையை நிறைவேற்றுவது பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த அமைப்புகள் இதில் சம்பந்தப்பட்டது தொடர்பான வழக்கை, வேறு சாட்சிகள் இல்லாத நிலையில், பலவீனப்படுத்திவிடும்.

*இதர வேறு பயங்கரவாத வழக்குகளில் மாற்றப்பட்ட மரண தண்டனைகள்

(தடா சட்டத்தின் கீழ் குற்றவாளிகள் என தீர்ப்பளிக்கப்பட்டு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட) வீரப்பன் கூட்டாளிகள், ராஜீவ் காந்தி கொலையாளிகள், தேவேந்தர் பால்சிங் புல்லார் ஆகியோரது மரண தண்டனைகளை அண்மையில் உச்சநீதிமன்றம் மாற்றியது என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. வீரப்பன் கூட்டாளிகள், ராஜீவ் காந்தி கொலையாளிகள் மூவர், தேவேந்தர் பால்சிங் புல்லார் ஆகியோரது கருணை மனுக்கள் மீது குடியரசுத் தலைவர் மிகத் தாமதமாகவே முடிவெடுத்தார். தாமதமான சட்ட நடவடிக்கை என்ற அடிப்படையில் தங்களது மாற்றுமாறு அவர்களால் கோர முடிந்தது. ஆனால், யாகூப் மேமன் கருணை மனுவை நிராகரிக்கும் விஷயத்தில் மத்திய உள்துறை அமைச்சகம் விரைவாகச் செயல்பட்டுள்ளது. அகவுணர்வு சார்ந்த அம்சங்களே இந்த முடிவுகளின் அடிப்படையாக இருந்துள்ளன, அது தன்னிச்சையான நடவடிக்கைகளுக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளன என்று தெரிய வருகிறது.

*நியாயமற்றது, பாரபட்சமானது என்பதால் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்ட தடா சட்டத்தின் கீழ் விதிக்கப்பட்ட மரண தண்டனை யாகூப் மேமன் மீது தடா சட்டத்தின் கீழ் விசாரணை நடத்தப்பட்டு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அந்தச் சட்டம் சிறுபான்மையினரைக் குறிவைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்ற அடிப்படையில் நாடாளுமன்றத்தால் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. விஜயகுமார் பஸ்தேவ் மிஸ்ரா எதிர் மஹாராஷ்டிரா மாநில அரசு வழக்கில் (2007/12 SEC 687 para 30) உச்சநீதிமன்றம் கூட தடா சட்டம் விலக்கிக்கொள்ளப்பட்ட பிறகு அதன் கீழ் வழக்கு நடத்தப்படுவது சட்டப்படி செல்லுபடியாகுமா என்று சந்தேகம் எழுப்பியுள்ளது. தடா சட்டத்தின் கீழ், சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது பெருமளவுக்கு கைவிடப்பட்டதன் பின்னணியில், யாகூப் மேமனின் மரண தண்டனையை நிறைவேற்றுவது இந்தச் சட்டத்தின் இருண்ட மரபைத் தொடர்வதாகவே இருக்கும்.

யாகூப் அப்துல் ரசாக் மேமனின் பிரச்சனையை பரிசீலிக்குமாறும், நாட்டை மதவாத அடிப்படையில் பிளவுபடுத்துவதற்காக யாரோ ஒருவரால் திட்டமிட்டு செய்யப்பட்ட குற்றத்திற்காக, விதிக்கப்பட்ட மரண தண்டனையிலிருந்து அவரை விடுவிக்குமாறும் மேன்மைக்குரிய தங்களை நாங்கள் மிகப் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறோம். இந்த வழக்கில் கருணைக் கோரிக்கையை ஏற்பது இந்த நாடு பயங்கரவாதத்தை சகித்துக்கொள்ளாது என்ற செய்தியை வெளிப்படுத்துவதோடு, ஒரு தேசம் என்ற முறையில் நாம் கருணைக்கான அதிகாரத்தையும், மன்னிப்பு மாண்புகளையும், நீதியையும் சமமான முறையில் பயன்படுத்த உறுதியூண்டுள்ளோம் என்ற செய்தியையும் வெளிப்படுத்தும். ரத்தம் சிந்துவதும், மனித பலியும் இந்த நாட்டை ஒரு பாதுகாப்பான இடமாக வைத்திருக்காது, மாறாக அது நம் அனைவரையும் தரம் தாழ்ச் செய்துவிடும்.

- இவ்வாறு மனுவில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதிகள் பனாசந்த் ஜெயின், எச்.எஸ்.பேடி, பி.பீ. சாவந்த், எச். சுரேஷ், கே.பி. சிவ சுப்பிரமணியம், எஸ்.என். பார்க்கவா, கே. சந்திரன், நக்மோகன் தாஸ், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சத்ருஹன் சின்ஹா, மணிசங்கர் அய்யர், ராம் ஜெத்மலானி, அஹத்ருஹன் சின்ஹா, மஜீத் மேமன், சீத்தாராம் யெச்சூரி, பி. ராஜா, கே.டி.எஸ்.துள்சி, எச்.கே. துவா, டி. சிவா, அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்கள் பிரகாஷ் காரத், தீபங்கர் பட்டாச்சார்யா, பிருந்தா காரத், பத்திரிகையாளர் என். ராம், திரைப்படக் கலைஞர்கள் நஸ்ருதீன் ஷா, மகேஷ் பட், துஷார் காந்தி உள்ளிட்ட பல்வேறு கல்வியாளர்கள், வழக்குரைஞர்கள், மனித உரிமை செயல்பாட்டாளர்கள் கையெழுத்திட்டுள்ளனர்.

மரண தண்டனை ஒழிப்போம்!

Education Material Published on behalf of
Campaign for Custodial Justice & Abolition of Torture by
Human Rights Advocacy and Research Foundation (HRF)

54, LDG Road, Little Mount, Saidapet, Chennai - 600 015, INDIA.

☎ 044 2235 3503, 044 2235 1919 Fax : 044 2235 5905,

E-mail : humanrightsadvocacyandresearch@gmail.com

website : www.humanrightsfoundation.org.in